

**மலேசியன்
ஏர்லைன்
370**

நடேசன்

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

1998-1999

மலேசியன் ஏர்லைன் 370

நடேசன்

நடேசன்

மலேசியன் ஏர்லைன் 370

© நடேசன்

முதல் பதிப்பு

டிசம்பர் 2014

Published by:
Malaigal Publication
119, First Floor, Cuddalore Main Road,
Ammamet, Salem - 636 003.

வெளியீடு:

மலைகள் பதிப்பகம்

119 முதல் மாடி, கடலூர் மெயின் ரோடு,
அம்மாப்பேட்டை, சேலம் - 636 003
www.malaigal.com
e-mail : malaigalpublication@gmail.com
892 555 44 67, 8122334569

இலங்கை விநியோகம்

மகிழ்

754, கனகராசா வீதி, திருநகர் வடக்கு,
கிளிநொச்சி. இலங்கை.

Mahilz,
Kanagarasa Road, Thirunagar North,
Kilinochchi.
Srilanka.
e-mail:poompoom2007@gmail.com

அவுஸ்ரேலிய விநியோகம்
N&S Nadesans PTY (Australia)
9, Prospector Court wheelers Hill Vic 3150,
Australia.
e-mail:uthayam12@gmail.com

பக்கங்கள்: 168

ஆச்சு: மணி ஆப்செட்

விலை: ரூ. 200

All Books available at:
www.Hillskart.com
Online Book Store

சமர்ப்பணம்

பத்திரிகைத்துறையில் எதுவித அனுபவம் அற்ற எனக்கு

உதயம் மாதப்பத்திரிகையை

அவுத்திரேலியாவில் நடத்துவதற்கு

ஆரம்பகாலத்தில் உதவி செய்த நண்பர்

மாவை நித்தியானந்தனுக்கு

முன்னுரை

ஒரு கால் நூற்றாண்டுக்கு சற்றுக் கூடுதலாகவே கால்நடை வைத்தியராக அவுஸ்திரேலியாவில் பணியாற்றும் திரு.நோயல் நடேசன் அவர்கள் எழுத்துத்துறையுடன் அதே ஆண்டுகாலம் மிக நெருக்கமாக இணைந்து பணியாற்றுபவர்.

'திடீரென நிகழ்ந்த விபத்தினால் பேச முடியாமற்போன சிறுவனைப்போன்று நானும் எனது வாழ்விடத்தில் நடந்த சம்பவங்களை வெற்றுத் தாள்களில் கிறுக்கி வைத்திருந்தேன். பதினைந்து வருடங்களுக்கு முன்' என்று தனது எழுத்தின் தோற்றம் பற்றிக் குறிப்பிடுகின்றார் திரு.நடேசன். (வண்ணாத்திக்குளம்-முன்னுரை).

2003இல் 15 வருடங்களுக்கு முன்பு என்றால் 1988 என்று ஆகிறது. கால் நூற்றாண்டுக்கு மேலாக, எழுத்து, இலக்கியம், பத்திரிகைத்துறை என்று அனுபவம் கொண்டுள்ள இவர், தனது அனுபவங்களை எழுத்து வடிவில் நூல்களாக மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்து கொண்டுள்ளார்.

வண்ணாத்திக்குளம் (தமிழ் - ஆங்கிலம்) - நாவல்

உன்னையே மையல்கொண்டு (தமிழ் - ஆங்கிலம்) - நாவல்

அசோகனின் வைத்தியசாலை - நாவல்

வாழும் கவடுகள் (2 தொகுதிகள்) அனுபவப்பதிவுகள்

இந்த ஐந்து நூல்கள் மூலம் இலக்கிய வாசகர்களுடன் தனது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டுள்ள நடேசனின் ஆறாவது நூலாக வரும் இந்த நூல் அவருடைய சிறுகதைத் தொகுப்பு. ஆறாவது நூல் என்றாலும் இது அவருடைய முதல் சிறுகதை நூல் என்பது குறிப்பிடக்கூடியது.

நாவலில் தோன்றி சிறுகதைக்கு வந்ததுதான் உரைநடையின் வரலாறு. அந்த வரலாற்றின் அடிப்படையிலேயே நாவலில் ஆரம்பித்து சிறுகதைக்குள் வந்து சேரந்திருக்கின்றார் நடேசன்.

நடேசனின் எழுத்தும், பேச்சும் நட்பும் என்னைக் கவர்ந்துள்ள காரணத்தால் அவருடைய ஒரு சில சிறுகதைகளை அவ்வப்போது பத்திரிகைகளில் வாசித்திருக்கிறேன். ஆனாலும், இந்தத் தொகுதியின் அனைத்துக் கதைகளையும் ஒன்று சேர இந்த முன்னுரைக்காக

வாசித்த போது எனக்குள் நிறையவே லயிப்பும் வந்தது, வியப்பும் வந்தது.

பல்துறை அறிவுத்துறையுடன், கலையழகைக் கொண்டுவரும் உரைநடை மொழிலாவகம், வாழ்க்கையைப் போலவே இலக்கியமும் பன்முகத்தன்மைகொண்டது என்பதை ஒவ்வொரு படைப்பினூடாகவும் பகிரும் விதம் லயிப்பு.

ஒரு சிறுகதை எழுதுவது என்பது அப்படி ஒன்றும் லேசான காரியமில்லை. ஒரு சிறுகதை எழுதுபவருக்கு என்னென்ன தெரிந்திருக்க வேண்டும். ஜெனீவாவில் இருந்து அல்ப்ஸ் மலையேறும் பயணம், ரெட்லைட் எரியா, காணாமல் போன மலேசியா விமானத்தைத் தேடி கோலாலாம்பூர் என்று எத்தனை.. எத்தனை உலகம், எத்தனை.. எத்தனை அனுபவம் என்பது வியப்பு.

அனுபவங்களைச் சொல்வது என்பது வேறு. பதிவு செய்வது என்பது வேறு. பொதுவாகவே எழுத்துக் கைவந்த எல்லோராலும் செய்ய முடிவது இது. ஆனால் தனது அனுபவத்தை மற்றவர்களுடன் பகிர்ந்துகொள்வது என்பது ஒரு சிலருக்கு மட்டுமே வாய்க்கின்ற ஆளுமை. அந்த ஆளுமையுடன் நடேசன் அவர்களின் அனுபவப் பகிர்வு மேலும் வியப்புத்தருவது.

பெரும்பாலான ஈழத்துப் புனைகதைகள் பேரினவாத ஆக்கிரமிப்பு, அரச இயந்திரத்தின் இராணுவ அடக்குமுறைகள், தமிழர் தேசத்தின் விடுதலைக்கான ஆயுதக்குழுக்களின் ஆராதனை போன்ற பொதுமைத்தன்மையான அடையாளத்தில் இருந்து வேறுபட்டு, வாசகனை பிரத்தியேக இன, மத, தேச குடும்ப உறவுகள் மற்றும் நானாவித உணர்வுக்குமிழ்கள் உடனான வாசிப்பனுபவத்துக்கு இட்டுச் செல்கின்ற வித்தியாசமான படைப்புக்கள் இவை.

ஜமீல் பரவசத்துடன் வீட்டுக்குள் வந்தான். ஆயிஷா வேலைக்கு வரச்சொல்லி கடிதம் வந்திருக்கு என்றான். ராணவத்தில் சேர்ச் சொல்லி அவனுக்கு அழைப்பு வந்திருக்கிறது. ஆமியில் சேர்ந்து ஏன் சண்டை பிடிக்கோணும் என்கின்றாள் ஆயிஷா. எங்களை இப்படி அகதிகளாய் ஊர் விட்டு ஊர் வந்த அலைய விட்டவர்களைப் பழிக்குப் பழி வாங்க இதுவே நல்ல சந்தர்ப்பம் என்கின்றான் அவன். சரி சண்டைக்கு போவதுதான் என்று நீங்க முடிவெடுத்தா நான் என்ன செய்ய. என்னையும் பிள்ளைகளையும் நாகலிங்கண்ணை வீட்டுல விட்டுட்டு போற இடத்துக்குப் போங்கோ... சண்டை முடிஞ்சாப்பிறகு வாங்கோ... நாகலிங்கண்ணை செல்வராணி அக்கா போல் எத்தனை பேர் இருக்காங்க... அன்டைக்கு அலுங்க இல்லாம, என்னையோ பிள்ளைகளையோ பார்த்திருப்பீங்களா..

'பிள்ளைத் தீட்டில்' வரும் கணவன் மனைவி உரையாடல் இது.

ஐமீல் கொழும்புக்குபோன நேரம் ஆயிஷாவுக்கு பிரசவ வலி கண்டது. நாகலிங்கம் தான் ஆஸ்பத்திரியில் சேர்த்தார். அவர் மனைவி செல்வராணி அவளுடன் இருக்கின்றாள். ஆயிஷாவுக்கு கத்திபோட்டு பிரசவம் நடக்கிறது. அன்றுதான் முஸ்லிம்கள் அனைவரையும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு வெளியெற்றுகின்றார்கள். நாகலிங்கத்தாருக்கு என்ன செய்வதென்று தெரியவில்லை. புண்ணுடன் நோவுடன் இருக்கும் ஆயிஷாவை காதும் காதும் வைத்ததுபோல் தன் வீட்டுக்கு கொண்டுவந்துவிட்டார். சிறிதே நேரத்துக்குள் இயக்கம் வந்தது. 'நீங்கள் ஒரு முஸ்லிம் குடும்பத்தை வீட்டில் வைத்திருப்பதாக ...' நாகலிங்கம் அந்தப் பெண்ணின் நிலைமையை விபரிக்கின்றார். பிறப்புவாசலில் கத்தி வச்சிருக்கு எழும்பியிருக்க முடியாத நிலை என்று கெஞ்சுகிறார். அது எங்கட பிரச்சினை அல்ல தாயையும் பிள்ளையையும் அனுப்பிவிட்டு வரச்சொல்லித் தான் எங்களது மேலிடத்துக் கூட்டளை.

ஆயுதக்குழுக்களின் கொடுமைகளை மட்டும் நடேசனின் படைப்புக்கள் காட்டவில்லை. தங்களது அதிகார இருப்புக்காக மக்களை குரவற்ற மௌனிகளாக்கிவிடும் தன்மை அரச படைகளிடமும் இருப்பதை மிகத்துல்லியமாக காட்டும் கதை ஆற்றோரக் கிராமத்தில் அவர் துரோகி என்பது.

சலவைப்பெண்ணான ராசாத்தியை அடைவதற்காக கிராம எல்லையில் இராணுவ கேம்ப் அமைத்து அத்தனை மக்களையும் துன்புறுத்தி கொடுமைப்படுத்தும் செனவிரத்தனை சித்திரிக்கும் கதை இது.

இந்த நூலின் ஒவ்வொரு கதையும் அதற்கேயுரிய தனித்துவத் துடன் புதுமையான வாசிப்பு சகானுபவத்தைத் தருகின்றது.

தற்கொலைப் போராளி என்றொரு கதை. பாலத்திற்ப்புக்கு வரும் முக்கியஸ்தருக்காக ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட ஒரு போராளி பற்றியது. நம்மில் எத்தனை பேருக்கு ஒரு தற்கொலை போராளியின் ஆயத்தம், செயற்பாடுகள் நிகழ்விடத்துக்குக்கொண்டு செல்லும் சிரமம் பற்றியெல்லாம் தெரிந்திருக்கிறது?

இந்தக்கதையை எழுதாமல் கூட அவர் இருந்திருக்கலாம். அந்த இடத்திற்காக வேறு ஏதாவதொரு கதையை எழுதியிருக்கலாம். அவருடைய பரந்த அனுபவத்துக்கு அது சாத்தியமேயாகும். ஆனாலும் அவர் இதை எழுதியிருக்கின்றார். எந்தவொரு சிக்கலான விடயம் என்றாலும் அதை பதிவுக்குள் கொண்டுவரும்போதே ஒரு உரையாடலுக்கான வழி திறக்கும்.

'தொலைபேசி' என்ற கதையில் சாந்தனின் பேஸ்புக் குறிப்புகள் பற்றிக் கோடிடுகின்றார். எனது பாடசாலை பராயத்து நண்பனும் விடுதலைப்புலிகளின் பக்தனுமான காந்தனும் எனும் குறிப்புடன்.

ஒரு எழுத்தாளன் எழுதவதையும் விடவும் கூடுதலான வாசகனாக இருக்க வேண்டும் என்று எண்ணுகிறவன் நான். திருநோயல் நடேசன் அவர்கள் அதற்கான சாட்சியாக திகழ்பவர். தனது வாசிப்புக்கும் தேடலுக்குமான ஒரு கருவியாகவே தனது எழுத்தை பயன்படுத்துகின்றார் என நினைக்கின்றேன்.

'எனது வாசிப்பு அறிவுக்கு வித்திட்டவர் எனது தாய் வழிப் பாட்டனார். எனக்கு ஆறு வயதிருக்கும். கண்பார்வையை இழந்து விட்ட அவருக்காக வீரகேசரியையும் கல்கியையும் நான் உரத்து வாசிக்க வேண்டியவனாகினேன். சிவகாமியின் சபதம் தொடர் கதையை எனது பாட்டனார் என் வாசிப்பின் மூலம் கேட்டு ரசித்தவர். இந்த வாசிப்பு பணியை நான் ஒரு தொல்லையாகவும் கருதினேன்' என்று குறிக்கின்றார் நடேசன். (வாழும் சுவடுகள் - தொகுதி 2 என்னுரை)

புனைவு இலக்கியத்துக்கான வெளியீட்டு சாதனமே மொழிதான். ஓவியத்துக்கு வண்ணம் போல இலக்கியத்துக்கு மொழி முக்கியம். படைப்பு இலக்கியத்தின் மொழி கருத்தை மட்டுமல்ல அனுபவத்தையும் வெளிக்கொண்டு வரும் சக்திகொண்டதாக இருக்க வேண்டும் என்கின்றார் தமிழ்த்துறை வரலாறு எழுதிய வேதசகாயகுமார். பண்டித மொழிநடை உரைநடைக்குள் பாரதிக்கு முன்பே வந்து விட்டதாகக் குறிக்கும் அவர் 'சௌந்தர்ய உணர்வற்ற ஓட்டசங் களுக்கு ஏற்ற நடை அத என்று புதமைப்பித்தன் குறிப்பதாகவும் பண்டித தளத்தில் இருந்து விடுபட்டாலும் படைப்பிலக்கியத்துக்கு ஏற்ற நடையாக கல்கியின் மொழிநடை இருக்கவில்லை என்கின்றார்.

ஆறேழு வயது நடேசனுக்கு கல்கியின் சிவகாமி சபதம் மொழி நடைதான் தொல்லைக் கொடுத்திருக்கும் போல தெரிகிறது.

படைப்பிலக்கியத்துக்கான மொழிநடையை மணிக்கொடியூடாக உருவாக்கிக்கொண்டதில் பெரும்பங்கு புதுமைப்பித்தனுடையது.

தன்னுடைய படைப்புகளுக்கான மொழிநடையை உருவாக்கிக் கொள்வதில் நோயல் நடேசனும் அபார வெற்றியீட்டுகின்றார். நான் வாசித்த அவரின் முதல் இரண்டு நாவல்களின் மொழி நடைக்கும் இந்தச்சிறுகதைகளின் மொழிநடைக்கும் நிறையவே வேறுபாடுகள் தெரிகின்றன. அவருடைய படைப்புகளின் வெற்றிக்கான பெரும்பங்கு இந்த மொழிநடைக்கேயுரியது.

'உன்னை நீ நேசிப்பது போலவே மற்றையவர்களையும் நேசி' என்றார் இயேசு. மற்றையவர்களை மட்டுமல்லாமல் விலங்கினங்களையும் நேசிக்கும் பரந்த மனம் கொண்டவர் இந்த விலங்கு மருத்துவர். இவ்வுலக வாழ்க்கை மனிதர்களுக்கு மட்டுமானதல்ல. மிருகங்களுக்கும் அது உரித்தானது என்று நம்புகிறவர் திருநடேசன். ஒரு மிருக வைத்தியராக மட்டும் இயங்காமல் இலங்கையில் இனப் போராட்டத்தின் விளைவாக உருவான அகதிகள் விவகாரம், மனித உரிமை மீறல்கள் தொடர்பாகவும் தீவிரமாகச் செயற்படுகின்றவர். தமிழ் நாட்டில் தஞ்சமடைந்த வேளையிலும் பிறகு அவுஸ்திரேலியாவில் புகலிடம் பெற்ற பின்பும் இப்பணிகளை தொடர்ந்தும் முன்னெடுப்பவர்.

யாழ்ப்பாணத்தில் பிறந்து கண்டியில் உயர் கல்வி கற்று புலம்பெயர்ந்து இப்போது அவுஸ்திரேலியாவில் வசிக்கும் நடேசன் அவர்கள் மனித நேயத்தைத் தேடும் தனது எழுத்துக்கள் மற்றும் மனித நேயப்பணிகள் மற்றும் மனித உரிமைப்பணிகள் மூலம் மனிதனால் சாத்தியமாகக் கூடிய சகலதினதும் எல்லைகளை விஸ்தரிக்கும் முயற்சிகளையே மேற்கொண்டு வருகின்றார் என்பது முக்கியமானது.

வாழ்த்துகள்

என்றும் அன்புடன்

தெளிவத்தை ஜோசப்

210/49 B ASP Liyanage Mawatha,

Hendala, Wattala, Sri Lanka

கீறுக்குப் பிடித்தாலும் ஆம்பிளைதானே...

பாடசாலை முடிந்து தனியாக வீடுநோக்கி வந்து கொண்டிருந்தேன்.

நாலாம் வகுப்பில் நான் மொனிட்டராக இருந்ததால் வருட இறுதி நாளில் என்னிடம் இருந்த சாவிசை வகுப்பு ஆசிரியரிடம் கொடுத்து விட்டு வருவதற்குச் சிறிது நேரம் பிந்திவிட்டது. "மொனிட்டராக வந்தபின்பு பொறுப்பு வந்திருக்கு" என அம்மா பலமுறை கூறுவதுண்டு.

மாலை சூரியன் முற்றாக மறையவில்லை. ஆனாலும், பாதை ஓரத்தில் இருந்த பாரிய மரங்கள் பாதையை இருட்டாக்கின. தோளில் புத்தகங்கள் கனத்தன. இந்தப் பாடப்புத்தகங்களை இனித்தூக்க வேண்டியதில்லை என்ற சிறு சந்தோசம் மனத்தில் மலர்ந்தது. ஐந்தாம் வகுப்புக்கு எப்படியும் புத்தகப் பை ஒன்று வாங்கித் தருவதாக அம்மா சத்தியம் செய்திருக்கிறாள். பையுடனும் கழுத்தில் தொங்கும் தண்ணீர்ப் போத்தலுடனும் பாடசாலை செல்லும் என் தோற்றம் கனவுகளில் எட்டிப் பார்த்தது.

ஐந்தாம் வகுப்பை நினைத்து கற்பனை செய்யும் போது இடுப்பில் இருந்த கால்சட்டை நழுவப்பார்த்தது! சிறிது நேரம் நின்று கால்சட்டையைச் சரி செய்ய முயன்றபோது பாதை ஓரத்தில் நின்ற பெரிய அரச மரம் மனத்தைக் கலக்கியது. பாதையில் இருந்து சிறிது விலகி இருந்தாலும் பாரிய குடைபோல் சிளை விரிந்து இருந்தது. மரத்தின் அடிப்பகுதியை மூன்றுபேர் கைகோர்த்து நின்றால் மட்டும் பிடிக்க முடியும். மரத்தின் கீழ் வயிரவர் குலம் உள்ளது. அரசடி வயிரவரைப்பற்றிய பல கதைகள் ஊரில் உலவின. பொய், களவு போன்ற குற்றம் செய்தவர்களை இங்குதான் வந்து சத்தியம் செய்யச் சொல்வது ஊர் வழக்கம். திருடியவர்கள் மீண்டும் அப்பொருளை வயிரவரிடம் கொடுத்துவிட்டுப் போவார்கள் என என்னுடன் படிக்கும் கண்ணன் பொழிப்புக் கூறினான்.

'சமீபத்தில் ஏதாவது பொய் சொன்னேனோ' என யோசித்துக் கொண்டு வேகமாக நடந்தேன். "எதற்கும் ஒரு தேவாரம் பாடினால்

பயம் போய்விடும்" என, "தோடு உடைய செவியன்" எனக்கூவியபடி நடந்தேன்.

"நாயினாரா? ஏன் இவ்வளவு நேரம்?" எனக் கேட்டபடி ஆலமரத்துக்குப் பின்னாலிருந்து நாகமணி திடீரென்று தோன்றினான்.

இந்த நேரத்தில் இவன் எங்கே வந்தான்? என நினைத்தபடி தேவாரத்தை நிறுத்திவிட்டு வேகமாக நடந்தேன்.

நாகமணி அதே மண்ணிற அரைமுழ வேட்டியை நிலத்தைக் கூட்டும்படி அணிந்திருந்தான். அவன் சட்டை போட்டதை நான் என்றுமே கண்டதில்லை. தலையில் உச்சி மொட்டையை மூன்றுபக்கம் அணை கட்டியபடி நரை கலந்த தலைமயிர் உள்ளது. ஊதிய பலூனைப் போன்ற முகம். பலகாலம் சவரம் செய்யப்படவில்லை. அடிக்கடி தலையைத்தடவியதால்தான் இவனுக்கு மொட்டை விழுந்ததோ என நான் பலதடவை நினைத்தது உண்டு. நெஞ்சில் கத்தையாக மயிர் இருந்தது. முதுகில் பாரிய தளும்புகள் தெரியும். அவை துலாக்காவடி எடுத்ததால் ஏற்பட்டவை எனக் கேள்விப்பட்டேன். சேற்றுக்கடலில் தெரியும் மட்டியின் சிறுகண்கள் போன்ற கண்கள் நாகமணிக்கு. ஆனாலும், அலைந்து கொண்டிருக்கும் பார்வை.

நாகமணிக்கும் தனக்கும் ஒரேவயது என அம்மா கூறியதை வைத்துப் பார்த்தால், அவனுக்கு முப்பத்தைந்து வயதாவது இருக்க வேண்டும். நாகமணியின் பூர்வீகம் ஊரே அறிந்தது. அவனுடைய தாய் தந்தையர் மிகவும் வசதியாக சிங்கப்பூரில் வாழ்ந்தார்கள். இவன் சிறுவனாக இருக்கும் போது யப்பானியர்களின் குண்டு தாக்கி இருவரும் இறந்துவிட்டார்கள். உறவினர் உதவியுடன் கப்பலேறி இங்கு வந்து தூரத்து உறவுக்காரப் பாட்டியுடன் வாழ்ந்து வந்தான். பாட்டிக்கிழவி இறந்ததும் நாகமணி அனாதையானான்.

அம்மாவிடமிருந்து பெற்ற விசேட தகவல்களின்படி சிறுவயதில் நாகமணி பாடசாலைக்கு வந்தாலும், படிக்கமாட்டான். மற்றவர்களுடன் சேர்ந்து விளையாடமாட்டான். இடையிடையே குழப்பம் விளைவிப்பான். சாப்பிடும் போது எச்சில் ஒழுகச் சாப்பிடுவதால் மற்றயபிள்ளைகளிடம் இருந்து விலக்கப்பட்டான்.

சத்தம் போட்டு அழுவதோ, சிரிப்பதோ அரிது. வாலிப வயதிலும் வேலைகள் செய்வதில்லை. கோவிலில் சாப்பாடு கிடைக்காத நாட்களில் ஒவ்வொரு வீடுவீடாகச் சென்று சாப்பிடுவான். தங்குவதற்கு மட்டும் தனது கொட்டிலுக்குச்சென்று விடுவான்.

இவனது கொட்டில் தடிகளால் கட்டப்பட்டு, கிடுகுகளால் வேயப்பட்டு, சுற்றிவர அடைத்து இருக்கும். வாசல்கதவு இல்லாமல் கிடுகுத் தட்டியால் மறைக்கப்பட்டிருக்கும். இவனது கொட்டிலுக்குப் பக்கத்தில் காவல் கோபுரம் எப்பவும் இருக்கும். இவனது கொட்டிலும் கோபுரமும் மாதம் ஒருமுறை இடம் மாறும்.

தாத்தா நடுஇரவு நேரத்தில் மீன் பிடிப்பதற்காக பட்டரி லைட்டுடன் கடற்கரைக்குச் சென்றபோது கரையில், அலைந்து கொண்டிருந்த நாகமணியிடம்,

“ஏன் படுக்கவில்லை” எனக் கேட்டார்.

“காலடித் தடயங்களைத் தேடுகிறேன்” என்றான் நாகமணி.

“உனக்கு வேலை இல்லையா?”

“எதிரிகள் இந்த ஊருக்குப் படையெடுப்பதற்கு முன்பாக உளவு பார்க்க வந்திருக்கிறார்கள் என எனக்குத் தகவல் வந்துள்ளது” எனக் கூறிவிட்டு காலடித் தடயங்களை மீண்டும் தேடினான்.

“போய் படுத்துத் தூங்கு” என தாத்தா துரத்தினார். தாத்தா பாட்டியிடம் ஒருமுறை கூறியதிலிருந்து இந்த வரலாற்றை அறிந்து கொண்டேன்.

இளம் பெண்கள் நாகமணியைக் கண்டாலே வெறுப்புடன் காறி உமிழ்வார்கள். “கரப்பான்பூச்சியைப் பார்ப்பது போன்ற உணர்வு ஏற்படுகிறது” எனப் பக்கத்து வீட்டுத் தேவி என்னிடம் கூறினாள்.

இந்த வெறுப்புக்கு அழுக்கான நாலுமுழுவேட்டி. மொட்டையான தலை, வாத்துப் போன்ற நடைமட்டும் காரணம் என கூறமுடியாது. சுயிற்றுக் கொடிகளில் உலரப் போடும் பெண்களின் உள்ளாடைகள் காணாமற் போவதற்கு நாகமணிமேல் சந்தேகம் பெண்கள் வட்டாரத்திலே நிலவி வருகின்றது.

எதிர்வீட்டு சந்திரா நகரத்தில் படிப்பவள். விடுமுறைக்காக வீடுவந்து நின்றபோது தனது உள்ளாடையைக் காணவில்லை எனக் கூறியபடி தடி எடுத்துக் கொண்டு நாகமணியை அடிப்பதற்குச் சென்றாள்.

தாத்தா இடைமறித்து, “அவன்தான் எடுத்தான் என்பதற்கு என்ன ஆதாரம்?”; எனக் கேட்டுச் சந்திராவைத் தடுத்து நிறுத்தினார்.

இரவு முழுவதும் ஊரைச் சுற்றித் திரியும் நாகமணிக்கு புத்தி சுவாதீனம் அற்றவன் எனச் சிலரின் அனுதாபம் கிடைத்தாலும், பெரும்பாலானவர்கள் அசிங்கமான விலங்கையோ, அல்லது

குஷ்டரோகியையோ பார்ப்பது போன்றே பார்த்தார்கள். இளம் பெண்கள் நாகமணியை வெறுப்பதிலும், சிறுவர்கள் துன்புறுத்துவதிலும் முன்னின்றார்கள். நாகமணி சாப்பிட்டுவிட்டு அதே இடத்தில் பகல்நேரத்தில் கண்ணயர்வது உண்டு. என்னோடு ஒத்த சிறுவர்கள் நாகமணிமேல் வண்டைப் பிடித்து விடுவதும், காதுக்குள் ஈர்க்கிலால் நுழைப்பதும், பேப்பரைச் சிகரட்டாகச் சுருட்டி அவன் வாயில் திணிப்பதிலும் இன்புறுவார்கள்.

நான் ஒருமுறை சிவப்பு நிற கம்பளிப்பூச்சியை நாகமணிமேல் விட்டபோது பிடிபட்டேன். நாகமணி உலுப்பிய உலுப்பில் பயந்துவிட்டேன். இந்த சம்பவத்தின்பின் மரியாதை கலந்த பயம் நாகமணிமேல் உருவாகியது. கோயில் திருவிழா தொடங்கினால் ஊருக்கு மட்டுமல்ல நாகமணிக்கும் கொண்டாட்டம். கோயில் வாசலில் உள்ள வாழைமரத்தின்கீழ் இருந்து தேவாரம் தப்பும் தவறுமாகப் பாடுவதும், அங்குக் கிடைக்கும் பிரசாதங்களை உண்பதுமாக நேரத்தைச் செலவிடுவான். கோயிலுக்கு வரும் பெண்களைப் பார்க்க, நாண்டு கிடக்கிறான் என்பது பெண்கள் வட்டாரத்தில் நிலவிய அபிப்பிராயம்.

சிறுவர்கள் நாகமணிமேல் கல்லெறிந்து குறும்பு செய்தாலும், பெரியவர்களுக்குப் பயந்து தங்கள் குறும்புகளைக் குறைத்துக் கொள்வார்கள். திருவிழா காலம் நாகமணிக்கு விடுமுறைக் காலம்போன்றது.

அந்தவருடம் எங்கள் ஊரில் மழை பெய்யவில்லை. கிணறுகள் வற்றிவிட்டன. எங்கள் வீட்டுக்கிணற்றில் ஒரு வாளி தண்ணீர்கூடக் கிடைக்காது. குடிப்பதற்குக் கடற்கரையில் மணற்பகுதியில் சிறிய குழி தோண்டி அதில் இருந்து பொசியும் நீரைத் தென்னஞ் சிரட்டையால் அள்ளி எடுத்துக் குடத்து வாயிலில் துணிகட்டி வடித்தெடுப்போம். ஒவ்வொரு குடும்பத்திற்கு ஒரு குழி சொந்தமாக இருக்கும். குளிப்பதற்குக் கோயிலுக்குப் பக்கமான பெரிய கிணற்று நீரில் ஆண்கள் பகலில் குளிப்பதும், மாலைப் பொழுதில் பெண்கள் குளிப்பதும் ஊர் வழக்கம்.

அன்று ஒருநாள் அம்மா, தேவி, சந்திரா ஆகியோருடன் கோயில் கிணற்றுக்குச் சென்றேன். அம்மா துணி துவைக்கும்போது சந்திரா எனக்கு முன்பு தண்ணீர் அள்ளிக் குளித்தாள். ஒன்பது வயதான என்னை ஓர் ஆணாகவே நினைக்கவில்லை என்ற ஏமாற்றத்தில் சுற்றி இருந்த பனந்தோப்புக்குள் பந்தை எறிந்து விட்டுத் தேடிக்கொண்டு சென்றேன். இரண்டு கட்டைப்பனைமரங்களுக்கு இடையே நாகமணியைக் கண்டேன்.

"அம்மா நாகமணி ஒளிந்திருக்கிறான்" எனக் கூவினேன்.

"அட நாயே பெண்கள் குளிக்கும் இடத்தில் உனக்கு என்ன வேலை" என அம்மா அவனை விரட்டினாள்.

சந்திரா பாரிய கல்லைத் தூக்கியபடி நாகமணியை நோக்கி ஓடினாள். வாத்துப் போல் நடக்கும் நாகமணி முயலைப் போல், பாய்ந்து பாய்ந்து ஓடினான்.

அடுத்தநாள் நாகமணி வீட்டுக்குச் சாப்பிட வந்தான். "இனிமேல் இந்த வீட்டுக்குச் சாப்பிடவராதே" என கூறி அம்மா படலையைப் பூட்டினாள்.

"நாச்சியார் அப்படிச் சொல்லாதே, பசிக்குது"...

"பொம்பிளை குளிக்கிறதைப் பார்க்கிற உனக்கு என்ன சாப்பாடு" என ஆத்திரமாக அம்மா கத்தினாள்.

நாகமணியின் கண்களில் கண்ணீர் வந்தது.

"அவனை ஏன் துரத்துகிறாய்?" என்றபடி சமையல்கட்டிலிருந்து பாட்டி வந்தாள்.

"இவ்வளவு குணத்துக்கு வீட்டில் அடுக்கக் கூடாது." இது அம்மாவின் கொள்கைப் பிரகடனம்.

"சும்மா உள்ளே போ, நான் சாப்பாடு போடுகிறேன்" "தலையில் கிறுக்குப் பிடித்தாலும் அவன் ஆம்பிளைதானே" என்றாள் பாட்டி.

"தலையில் கிறுக்குப் பிடித்தாலும் ஆம்பிளைதானே..." என்று பாட்டி முணுமுணுத்தது அம்மா செவிகளிலே விழுந்திருக்குமா?

தென்னையும் பனையும்

அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறுவதற்குச் சத்தியனின் குடும்பத்திற்கு விசா கிடைத்து விட்டதால் முழுக்குடும்பத்தினருமே மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரித்தனர். சத்தியனின் மனைவி சுமதியின் கால்கள் நிலத்தில் பாவவில்லை. விசா வந்த நாளில் இருந்து இரண்டு பிள்ளைகளின் வாயிலும் அவுஸ்திரேலியா பற்றிய விடயங்களே வந்தன. மெல்பேன், சிட்னி, அடிலைட் என்ற சொற்கள் தெறித்து விழுந்தன. தொலைக் காட்சியில் கிரிக்கெட் பார்த்ததன் மூலம் அவுஸ்திரேலிய பூகோள சாத்திரத்திரத்தைச் சத்தியனின் குடும்பத்தினர் நன்றாக அறிந்து வைத்திருந்தனர். சுமதியின் அண்ணன் சிட்னியில் இருந்து அடிக்கடி அனுப்பும் பரிசுப்பொருட்களும் அவுஸ்திரேலியாவைச் சொர்க்கப் புரியாகவே குழந்தைகள் மனதில் நினைக்க வைத்தது.

இலங்கையை விட்டு வெளியேற சுமதி பலவருடங்களாக முயன்று வருகிறாள். சத்தியன்தான் தட்டிக்கழித்தபடி இருந்தான். “நாங்கள் இருவரும் வசதியாக வாழ்கிறோம். நுவரேலியாவில் பெரிய வீடும் இருக்கிறது. இந்த வாழ்க்கை அவுஸ்திரேலியாவில் எப்படிக்கிடைக்கும்” என்று சுமதியின் வெளிநாட்டு மோகத்தைத் தண்ணீர் தெளித்துக் குறைத்துக் கொண்டிருந்தான் சத்தியன்.

கடந்த வருடம் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து சத்தியனின் நண்பன் சாந்தன் வந்திருந்தான். 83ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின்பின் சென்று நிரந்தரமாக அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறியுள்ள சாந்தன் சத்தியனின் விருந்துபசாரத்தில் மனம் மகிழ்ந்தான். 83 இனக் கலவரத்தில் இரண்டு கைக்குழந்தைகளுடன் தேயிலைப் புதர்களின் மறைவில் இரண்டு நாட்கள் இருந்ததனையும், அட்டைகள் நத்தைகள் மற்றும் முதுகெலும்பற்ற உயிர் இனங்களுடனும் கல்லிடுக்குள் வாழ்ந்த காலத்தை எடுத்துக் கூறினான். சிட்னி நகரின் மேன்மையையும் இயம்பினான். சிட்னி, மெல்பேன் இடங்களில் புதிதாகக் குட்டியாழ்ப்பாணங்கள் உருவாகியிருப்பதையும், தமிழ்ச் சமூக விழுமியங்கள் அங்கும் சுடைப்பிடிக்கப்படுவதாகவும் ஒரு ஸ்தல புராணம் பாடினான். இவனது பேச்சு சுமதியின் வெளிநாட்டு மோகத்தில் உயர்ரக பெற்றோலை ஊற்றியது போல் இருந்தது. இந்த வெப்பத்தில் சத்தியனும் வாடி விட்டான்.

சத்தியனின் எண்ணமும் மாறியது. இலங்கையில் அரசாங்கங்கள் மாறினாலும் நாட்டின் நிலமையில் பெரிதாக மாற்றம் வருவதில்லை. யாழ்ப்பாணப் பக்கம் போய் இருபது வருடங்களாகி விட்டது. இந்த நிலையில் 83 கலவரம் போல் இனி வராது என உறுதியாக சொல்லமுடியாது. சுமதியின் கோரிக்கையை ஏற்கப்பட்டதும் சிட்னியில் இருக்கும் அண்ணன் மிகவிரைவாகச் செயல்பட்டு ஸ்பொன்சர் படிவம் அனுப்பினான்.

குடியகல்வு வேலையைத் தடையின்றி நடத்துவதற்கு ஏதுவாக சுமதியும் பிள்ளைகளும் வெள்ளவத்தையில் வாடகை வீட்டுக்குக் குடியேறினார்கள். வார இறுதி நாட்களில் சத்தியன் கொழும்பு வருவான்.

அவுஸ்திரேலியவிற்குக் குடியேறுவதற்கான படிவத்தை நிரப்பிக் கொடுத்த சிலகாலத்தில் நேர்முகத்தேர்வு வந்து விட்டது. அவுஸ்திரேலிய ஆங்கில உச்சாரிப்பு காரணமாக நேர்முகத்தேர்வில் கேட்ட பல கேள்விகள் புரியவில்லை. சில மாதங்களில் மருத்துவ சோதனைப்பத்திரம் வந்து விட்டது. பயந்தபடி ஏதும் நடக்கவில்லை.

இரத்த பரிசோதனை, எக்ஸ்ரே எல்லாம் எடுத்ததோடு டொக்டர் சத்தியனின் விதையைக் கூட அழுத்திப் பார்த்தார். இரண்டு குழந்தைகளிற்குத் தந்தையானாலும் அவுஸ்திரேலியர்கள் விதையைக் காரணம் காட்டிக் கூட விசாவை மறுப்பார்களா ?

ஏதோ எழுவைதீவு முருகன் கருணையால் தடங்கல் இல்லாமல் மல்றிப்பிள் விசா முழுக் குடும்பத்திற்கும் கிடைத்தது.

அந்நிய தேசத்துக்கு நிரந்தரமாகச் செல்வதற்கு முன்பாகப் பிறந்த எழுவைதீவை பார்த்துவிட தீர்மானித்து, சுமதியிடம் சொன்ன போது, மதுரையை எரித்த கண்ணகி போல் கோபம் கொண்டாள். உயிர் தப்பி வெளிநாடு செல்வதற்கு எல்லாம் சரி வந்திருக்கு. இதே வேளையில் ஆமியிட்டயோ, புலியிடமோ போய்ப் பிரச்சனையை விலைக்கு வாங்கி வருவதாக நிற்கிறீர்கள். உங்களுக்குத் தலையில் ஏதாவது சரக்கு இருக்கா? என்றாள்.

“இப்போது போர் நிறுத்தத்தால் அமைதி நிலவுகிறது. எந்தப் பிரச்சனையும் வரமாட்டாது” எனச் சத்தியன் சமாதானம் கூறினான்.

ஒருவழியாக அரைமனத்துடன் சுமதியின் சம்மதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு வடக்கு நோக்கிப் பயணித்தான். ஆமி, புலி அனுமதியுடன் எழுவைதீவு சென்றான். வவனியாவில் இருந்து வழி நெடுக யுத்தத்தின் தழும்புகள் பெரியம்மை வந்த வடுக்கள் போல் ஆழமாகப் பதிந்திருந்தது.

எழுவைதீவில் உறவினர்கள், பால்யகால நண்பர்கள் எனப்படுபவர்களில் பெரும்பாலானோர் பரதேசம் போய்விட்டார்கள். பிறந்து வளர்ந்த வீட்டுடன் தூரத்து உறிவினர்கள் சிலர் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தனர்.

எழுவைதீவில் மீன்பிடித்தொழிலில் ஈடுபடும் கத்தோலிக்க சமயத்தவர்கள் சுமார் நூறு குடும்பங்களும் அதே அளவான விவசாயம் செய்யாத வேளாளர் குடும்பங்களும் இருந்தன. இவர்களுடன் மேலும் சில குடும்பங்களே அக்காலத்தில் இருந்தன.

சத்தியன் சந்திக்க இருந்தவர்களில் அவனுடன் சிறுபிராயத்தில் படித்த சுந்தரமே முக்கியமானவன். இருவரும் ஓடிவிளையாடாத இடங்களும், கல்லெறியாத மாமரங்களும் ஊரில் இல்லை. மேற்குக் கடற்கரையில் மட்டி எடுத்து, சிறு நண்டு பிடித்து, பனை ஓலையில் எரித்து தின்ற நினைவுகள் இனிமையானவை. சத்தியன் சிறுவனாக இருந்தபோது சுந்தரத்தின் தங்கச்சி லட்சுமியைத் திருமணம் செய்யக் கூட நினைத்திருந்தான். நல்லகாலம் பாலிய விவாகங்கள் எழுவைதீவில் நடப்பதில்லை.

சத்தியன் ஐந்தாம் வகுப்புக்கு மேலே படிக்க உத்தேசித்து வள்ளமேறி யாழ்ப்பாணம் சென்றான். சுந்தரம் ஐந்தாம் வகுப்புடன் கல்வியில் பூரணத்தவம் பெற்று தந்தைக்குத் தொழில் உதவி செய்ய முடிவு செய்து விட்டான். விடுமுறை நாட்களில் அவர்கள் நட்பு சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்தன. எழுவைதீவை நோக்கி மோட்டார் படகு செல்லும்போது சத்தியனின் மனதில் இளம் வயது நினைவுகள் குமிழி இட்டன.

சிறுவயதில் சுந்தரத்துடன் இரவுபகலாகத் திரிந்தபொழுது சத்தியனின் அம்மா நீ சுந்தரத்தின் எச்சிப்பாலை குடித்ததால்தான் இப்படி அவனோடு அலைகிறாய் என்றார். சத்தியனுக்கு விடயம் உடனடியாகப் புரியவில்லை. மீண்டும் தாயாரிடம் கேட்டபோது நீ குத்தியனாக இருந்ததால் எனக்குப் பால் தரக்கூடாது வேலம்மாள் தான் சுந்தரத்தின் மிகுதிப்பாலை எனக்குத் தந்தாள் என்றார் சிரித்தபடி.

வேலம்மாள் நல்ல உயரம். மழையில் நனைந்த கருங்கல்லுச்சிலை போன்ற உடல்வாகு. அள்ளி சொருகிய கொண்டையும் மேல்சட்டை இல்லாத மார்பகமும் நினைவில் நிற்கும். ஒருநாள் வேலம்மாள் உரலில் மாவிடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது சத்தியனின் தாயார் மாவை உரல் வாயில் தள்ளிக்கொண்டு நின்றார். ஆடிக் கொண்டிருந்த முலைகளை வைத்த கண்ணால் இரண்டுங்கெட்டான் வயதில் சத்தியன் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான். “என்னடா முலைப்பாலை

குடிக்கிற நினைப்பு இன்னம் இருக்கா படுவா ராஸ்கல்” மாவிடித்துக் கொண்டே கேட்டாள் வேலம்மாள். அம்மா திரும்பிப் பார்ப்பதற்கு முன்பு மின்னலென மறைந்தான் சத்தியன் அந்த இடத்தை விட்டு. அன்றில் இருந்து வேலம்மாள் முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதைத் தவிர்த்துக் கொண்டாள்.

ஒருநாள் மாலை நேரம் பணையில் இறக்கிய கள்ளைப் பெரிய முட்டியில் ஊற்றிவிட்டு மீண்டும் மற்றொரு மரத்தில் ஏறினார் சுந்தரத்தின் தகப்பனார். கடற்கரை வழியே வந்து கொண்டிருந்தவர்கள் மண்பானையில் சிரட்டையை விட்டு கள் குடித்தார்கள். குடித்த நாளின் இனிய நினைவாகக் கடற்கரையில் தேங்காய் ஒன்றையும், பனங்கொட்டையொன்றையும் புதைத்து விட்டார்கள். சூலகாலத்தின் பின் பாடசாலை விடுமுறையில் சென்ற சத்தியனுக்கு தாங்கள் புதைத்தவை தென்னம்பிள்ளையாகவும் வடலியாகவும் முளை விட்டதை இட்டு மிகவும் சந்தோசம்.

காலச்சக்கரத்தின் கடின ஓட்டத்தில் சுந்தரத்தின் தாய் தந்தையர் இறந்து விட்டனர் என சத்தியன் நுவரெலியாவில் இருந்தபோது கேள்விப்பட்டான். கொலைகளையும் மற்றும் வன்செயல்களையும் கேட்டு மரத்துப்போனதால் இயற்கையாக இறந்தவர்களுக்காகவும் கண்ணீர் விடுவதற்குகூட முடியாமல் போய்விடுகிறது. மரணங்கள் இலங்கைத்தமிழர் வாழ்வில் சிறுசம்பவம் போல முக்கியத்துவம் இல்லாமல் போய்விட்டது.

மோட்டார் படகு எழுவைதீவு கரையை அடைந்தது. கிழக்கு கரையில் நடந்து நேரே சுந்தரத்தின் வீட்டுப்பக்கம் சென்றான். சுந்தரத்தின் குடிசையில் மாற்றமில்லை. புதிய பனை ஓலையால் வேயப்பட்டு இருந்தது.

சுந்தரம் வெளியே வந்தான். இருவரும் ஒரே வயதாலும் சுந்தரம் பத்துவயதில் மூத்தவன் போலத் தெரிந்தான்.

“எப்படி சுந்தரம், என்னைத் தெரிகிறதா ?” சத்தியன்.

“தெரியாமலா ? இப்பொழுதுதான் வழி தெரிந்திருக்கு” சுந்தரம்.

பொய்யான ஆத்திரத்துடன் வரவேற்றான்.

“குடும்பம் எப்படி ?”

“இரண்டு பிள்ளைகள்” எனக் கூறியபோது சுந்தரத்தின் மனைவி வெளியே வந்தாள்.

கையில் இருந்த பார்சலை சுந்தரத்தின் மனைவியிடம் கொடுத்து விட்டு சத்தியன் சுந்தரத்தோடு மேற்கு நோக்கி கற்பாறையூடாக நடந்தார்கள். சில நிமிடங்களில் சத்தியனின் வீடு வந்தது. வீடு சிதிலமடைந்து பாழ்மண்டபம் போலக் காட்சி அளித்தது. ஓட்டுக் கூரை ஒருகாலத்தில் இருந்ததற்கு அடையாளமாக சில ஓடுகள் இருந்தன. வீட்டின் ஒரு மூலையில் ஆலமரம் முளைத்து ஆளுயரத்தில் நின்றது. இரும்பு கேட்டுகள் துருப்பிடித்து இருந்தாலும் இன்னும் உறுதியாக இருந்தன.

பிறந்து வளர்ந்த வீடு பாழடைந்து இருப்பது சத்தியனின் மனத்துக்கு கஸ்டமாக இருந்தது. மீண்டும் கடற்கரையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

மனிதர்கள் கட்டிய கட்டடங்கள் மட்டும் காலத்தால் சிதில மாக்கப்பட்டுள்ளது. கடலும் கரையும் அன்று போலவே இருந்தன. ஊரைச்சுற்றி கரிய நிறத்தில் காவற்காரனைப் போல உருவிய வாளுடன் பனைமரங்களும் இடைக்கிடையே அரிதாரம் பூசிய யாரையோ எதிர்பார்த்துக் காத்துக் கிடப்பது போல், கடலை நோக்கி வளைந்து இளனியும் தேங்காயுமாகப் பல்லிளிக்கும் தென்னை மரங்கள், மணற்பரப்பில் கிச்சு முச்சு காட்டி விளையாடும் கடல்நீர் அலைகள், ஈரமண்ணில் ஒதுங்கி அலங்கரிக்கும் சோகிகள், காய்ந்த மணல் திட்டிகளில் தோட்டக்காரனுக்கு வேலை வைக்காமல் தானாகவே முளைத்த கற்றாளை, முள்ளி செடிகள்.

இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்த தோற்றத்தை அப்படியே கொடுத்தன.

சத்தியனைத் தொடர்ந்து மௌனமாக வந்தான் சுந்தரம்.

கடல் உள்வாங்கி வந்த ஒரு இடத்தில் பனைவடலிகள் கூட்டத்தில் ஒரு தென்னைமரம் நின்றது. கடலுக்கு மேல் வளைந்து நின்றது.

“சத்தியன், இதுதான் நீ நட்பு தென்னை மரம்” என்றான் சுந்தரம்.

“தேங்காயை எல்லாம் யாரு எடுக்கிறது.”

“கடலுக்குள் விழும்”

“உன்னை பனைமரம் எது ?”

“இதோ இந்த வடலிகூட்டதிற்குள் நிற்கும் பனைமரம்” என்றான்.

“அதெப்படி இத்தனை வடலிகள் முளைத்திருக்கு” என்றான் சத்தியன் ஆச்சரியத்தில்.

“மாடு குப்பியபின் பனங்கொட்டைகள் எடுப்பாரில்லாமல் முளைத்திருக்கு. முன்னர்போல் யாரும் பனம்பாத்தி போடுவதில்லை” என்றான் சுந்தரம்.

அந்த இடத்தில் சிறிதுநேரம் அசையாமல் நின்றுவிட்டு தென்னைமரத்தின் அடியில் சாய்ந்தான்

அவுஸ்திரேலிய மல்றிப்பிள் என்றி விசாவுக்கும், இந்தத் தென்னை மரத்துக்கும் ஒற்றுமை தெரிந்தது.

சிலநிமிட நேரத்தின்பின் படகுத்துறையை அடைந்தனர். சத்தியன் “இனி எப்ப இங்காலே வருவாய்” என்றான் சுந்தரம்.

“வரும்போது உனக்குத் தகவல் தருவேன்” எனக்கூறிக்கொண்டு படகில் ஏறினான் சத்தியன்.

கரையில் சுந்தரத்தைப் பார்த்து கைகாட்டிவிட்டு அவனால் உருவாக்கப்பட்ட பனங்கூடல்களையும் பார்த்துக் கையை அசைத்தான். மோட்டார் வள்ளம் புறப்பட்டது.

பிள்ளைத்தீட்டு

“ஆயிஷா, வேலைக்கு வரச்சொல்லி எனக்குக் கடிதம் வந்திருக்கு” - ஜமீல் பரவசத்துடன் வீட்டுக்குள் வந்தான்.

நாள் முழுவதும் பலசரக்குக் கடையில் குனிந்து நிமிர்ந்து நடமாடி வாடிக்கையாளர்களின் தேவைகளைக் கவனித்து களைப்பால் சலிப்படைந்துவரும் அவனிடம் இன்று குதூசலம்.

நெடுநாள் ஆசையொன்று நிறைவேறிய பூரிப்புடன் அவன், ஆயிஷாவை முகமலர்ச்சியுடன் பார்த்தான்.

“மகன், இன்டைக்கு வாப்பா சந்தோஷமா வாரார், எல்லாம் அல்லாஹ்வின் கருணைதான். சொல்லுங்க... என்ன வேலைக்கு கடிதம் வந்திருக்கு.” ஆயிஷா, ஜமீலுக்குத் தேநீர் தயாரித்தவாறு கேட்டாள்.

“ஆமியில வந்து சேரட்டாம்”.

நடுப்பகலில் எதிர்பாராதவிதமாக சூரியகிரகணம் வந்தது போன்று ஆயிஷாவின் முகம் இருண்டது. சில நிமிட மௌனத்தின் பின்பு, அவள் வாய் திறந்தாள்.

“எங்களுக்குத்தானே நல்ல வியாபாரம் இருக்குதே. அல்லாஹ்வினால் ஒரு குறையும் இப்போது இல்ல... ராணுவத்தில் போய்ச் சேர்ந்து ஏன் சண்டை பிடிக்கோணும்?”

ஆயிஷா மீண்டும் மௌனித்தபோது பெருமூச்சு உதிர்ந்தது. அதில் ஏக்கம் சஞ்சரித்தது.

“ஆயிஷா.... ஒனக்கு ஒண்டும் விளங்காது.... நாங்கள் இப்படி அகதியா ... ஊர் விட்டு ஊர் வந்து கஷ்டப்படுறதுக்குக் காரணமான வங்களைப் பழிவாங்க இதுதான் நல்ல சந்தர்ப்பம்.” - ஜமீல் ஆத்திரத்துடன் சொன்னான்.

“என்ன... சொல்லுறீங்க - இப்ப - நாங்க அகதியாகவா இருக்கிறோம். வாப்பாவின்ட வீட்டில நல்லாத்தானே வாழறோம்.”

“புத்தளத்தில் இருக்கும் எங்கட உறவுகள் அகதிகள் இல்லையா ஆயிஷா”.

ஐமீல் குறிப்பிடும் உறவுகள் அவனது குடும்பத்தினர்தான் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் ஆயிஷா, குழைவுடன், “நாமளும் பழிக்குப் பழி வாங்குறதா? கெட்டவர்கள் எந்த சமூகத்திலதான் இல்லை...” - எனக் கேட்டாள்.

“நீ என்ன... எல்லாத்தையும் மறந்துபோனாய்? என்னட பத்துவருட உழைப்பு, கட்டின வீடு, சொத்துப் போனது கவலை இல்ல. எங்களை யெல்லம் இரக்கமில்லம லொறியில் ஏத்தி அனுப்பினாங்களே...அது என் மனசில ஆறாது. நீ என்ன சொன்னாலும் சரி, நான் ஆமியில சேரத்தான் போறன்.”

ஐமீல், அந்தப் பழுப்பு நிறக் கடித உறையை மேசையில் வைத்தான்.

“சரி... நீங்க... சண்டைக்குப் போறதுதான் எண்டு முடிவெடுத்தா... நான் என்னதான் செய்ய முடியும்? என்னையும் பிள்ளையையும் நாகலிங்கண்ணை வீட்டில விட்டுட்டுப் போற இடத்துக்குப் போங்கோ... சண்டை முடிஞ்சாப்பிறகு வாங்கோ...”

“உனக்கென்ன பயித்தியமா ஆயிஷா...”

“எனக்குப் பயித்தியம் இல்லை. நாகலிங்கண்ணை, செல்வராணி அக்கா போல் எத்தனையோ பேர் இருக்கிறாங்க. அன்டைக்கு அவங்க இல்லாம... என்னையோ பிள்ளையையோ பார்த்திருப்பீங்களா?”

நாகலிங்கத்தின் பெயரை ஆயிஷா உச்சரித்ததும் ஐமீல் உற்சாகம் இழந்தான். சோர்வுடன் தரையில் அமர்ந்து மேடையில் கிடக்கும் அரசாங்க கடிதத்தைப் பார்த்தான்.

ஆயிஷா, ஐமீல் அருகில் நகர்ந்து அவனது தலையை ஆதரவுடன் தடவினாள்.

மதவாச்சி பஸ்நிலையத்துக்கு சமீபமாக செய்யது முகம்மது, மருமகன் ஐமீலுக்குப் பலசரக்குக் கடையொன்று வைத்துக் கொடுத்தார். செய்யது முகம்மது மரவியாபாரி. மதவாச்சியில் மட்டு மல்ல, அநுராதபுரம் வவுனியா பிரதேசங்களிலும் பிரபலமானவர். அவரது மூத்த மகள் ஆயிஷா.

உளுந்து வியாபாரம் நிமித்தம் யாழ்ப்பணத்திலிருந்து வவுனியா, மதவாச்சிப்பக்கம் வந்து சென்ற ஐமீல் செய்யது முகம்மதுவுடன் நட்பாகி, அவரது மகளை விரும்பி தந்தையின் ஒப்புதலுடன் திருமணம் செய்து கொண்டான்.

மனைவி ஆயிஷாவுடன் யாழ்ப்பாணத்தில் வாழ்ந்த வேளையில் புலிகளால் முஸ்லிம்கள் விரட்டப்பட்டனர்.

மகள் ஆயிஷா, மருமகன் ஜமீல், பிள்ளையுடன் மதவாச்சியில் வாழத்தக்கவிதமாகப் பலசரக்கு வியாபாரத்துக்கு முதல் கொடுத்து ஜமீலை ஒரு கடையின் முதலாளியாக்கினார் செய்யது முகம்மது.

ஜமீல், மாமனாரின் உதவியோடு மதவாச்சிக்கு இடம் பெயர்ந்தாலும், அவனது உறவினர்சன் புத்தளம், நீர்க்கொழுப்பு எனச் சிறிப் போனார்கள்.

கணவனுடன் தினமும் சச்சரவுப்படும் மனைவிமார்கள்கூட கர்ப்ப காலத்தில் சாந்த சொஸூரியாகிவிடுவார்களாம். கர்ப்பிணித் தாயான ஆயிஷா, அவசரமாகப் புறப்பட்ட கணவனைப்பார்த்து, 'வெளியே போறீங்களா? இன்டைக்கு லீவு நாள் எண்டுதான் நினைத்தேன்'- என்றாள்.

'ஆயிஷா..... அவசர சோலியா கொழும்புக்குப்போறன். நாலு நாளில் வந்திருவன்.'

மேலாடைக்குள் கையை வைத்துக்கொண்டு, 'எங்களுக்கு இது முதல் குழந்தை. தகப்பன் உடன் இருக்க வேண்டாமா?' எனக் கேட்டாள் ஆயிஷா.

'கலைப்பட வேண்டாம். அல்லாஹ், எங்களைக் கைவிட மாட்டார். இனசனம் இருக்கு, நாகலிங்கம் அண்ணையிடமும் சொல்லிவிட்டுப் போகிறேன். குழந்தை பிறக்க இன்னமும் ரெண்டு கிழமை இருக்கு எண்டு டொக்டர் சொன்னார்தானே?'

'இரண்டு கிழமைக்கு முந்தியும் பிறக்கலாம் எண்டும் சொன்னார் தானே..... ஒண்டு செய்யுங்க..... போகிற வழியில் வாப்பாவீட்டுள மதவாச்சியில் விட்டுட்டுப்போங்க.'

'என்ன பேச்சுப் பேசிறாய் ஆயிஷா..... எங்கட சாதி சனத்தோட இருக்காமல்... இந்த நேரத்தில... யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரி டொக்டர்கள் பழக்கம்தானே, நான் எதுக்குக் கொழும்புக்கு போறன் தெரியுமா... காதர் மச்சானிடம் போன தடவை உளுந்து வித்ததில் கொஞ்சம் பணம் இருக்கு. அதை வாங்கிட்டு வந்தால்... பிள்ளை பேறு செலவுக்கு உதவும்தானே.' - எனச் சொன்னவாறு ஆதரவுடன் ஆயிஷாவை அணைத்து அவளது வயிற்றின் மீது படிந்துள்ள கையை பற்றி விரல்களினால் தீண்டினான்.

ஜமீலின் கை அவளது உடலை சிலிரக்க வைக்க, அவன் தோள் மீது சாய்ந்து கொண்டு

"நாகலிங்கம் அண்ணையை அனுப்பலாம்தானே? நீங்கதான் போகோணுமா?"

“இப்ப நாடு இருக்கிற நிழைமையில் அவரைக் கொழும்புப் பக்கம் அனுப்பக்கூடாது. புலி எண்டு பிடிச்சுக் கொள்ளுவாங்கள். எங்கட காசுக்கும் ஆபத்து... நாகலிங்கண்ணைக்கும் பிரச்சினை.”

“எனக்கு மனம் கேட்கலீங்க...” அவளது கவலை கண்ணீராகச் செரிந்தது.

“என்ன... ஆயிஷா... சின்னப்பிள்ளை மாதிரி அழற... நீ இப்படி அழுதா... உள்ளுக்க இருக்கும் எங்கட பிள்ளையும் அழும்...” - ஜமீல் அவளது கண்களைத் துடைத்துவிட்டான்.

அவள் அவன் கரத்தை ஒதுக்கினாள்.

“இங்க பாரு... நாகலிங்கண்ணையிடம் சொல்லி காருக்கு பெற்றோல் போட்டு எப்பவும் தயாராக வைக்கச் சொல்லி இருக்கிறான். தகவல் அனுப்பினால் கொக்குவிலிலிருந்து பத்து நிமிடத்தில் கார் வந்துவிடும். அவர் பிஸினஸ் கூட்டாளி மாத்திரமில்லை - சகோதரன் மாதிரி. நீ கவலைப்பட வேண்டாம்.”

ஜமீல் பெரியகடையை நோக்கி நடந்தான்.

ஆயிஷாவுக்குத் தலைப்பிரசவம் எப்பவும் நடக்கலாம். இத் தருணத்தில் வீட்டில் நிற்காமல் போவது அவனுக்கு மனக்கஷ்டமாகவும் இருந்தது.

ஜமீலும் நாகலிங்கமும் வவுனியா பகுதிக்கு ஒன்றாகச்சென்று அறுவடையாகும் உளுந்தை வாங்கி சில காலம் வைத்திருந்து யாழ்ப்பாணத்தில் விற்பார்கள். எண்பத்து மூன்று கலவரத்தின் பின்பு - இந்த வியாபாரத்தில் மந்தமும் தேக்கமும் ஏற்பட்டதையடுத்து கொழும்புப்பக்கம் தமது வியாபாரத்தை விஸ்தரித்தார்கள். இரண்டு பேரும் கூட்டாக இந்த வர்த்தகத்தில் ஈடுபட்டது ஒரு வகையில் இருவருக்கும் சௌகரியமானது.

வவுனியா - செட்டிகுளம் பக்கம் செல்லும் வேளைகளில் நாகலிங்கம் முதலாளியாகவும் ஜமீல் கிளீனராகவும் நடந்து கொள்வர். அநுராதபுரம், பதவியா போன்ற சிங்களப் பிரதேசங்களுக்கு செல்லும்போது ஜமீல் முதலாளியாகிவிடுவான்.

இனங்களுக்கிடையே குரோதங்கள் தோன்றும் பொழுது சாமானியர்களின் பாதிப்பு வெளித்தெரிவதில்லை. குடும்ப உறவுகள், நட்புகள் அறுபட்டு, இனம் மட்டும் கண்ணுக்குத் தெரியும்.

இந்த யதார்த்தத்தையும் மீறி நாகலிங்கம் ஜமீல் நட்பு நீடித்தது. எண்பத்தி மூன்று கலவரத்தின் பின்பும் - ஆறுவருடங்களாக இந்த நட்பும் வியாபாரமும் நீடிக்கிறது.

ஜமீலைவிட பத்து வயது மூத்த நாகலிங்கம், மனைவி, இரண்டு பிள்ளைகளுடன் கொக்குவிலில் வாசம். ஜமீல் கடந்த வருடம் மதவாச்சியில் ஆயிஷாவை மணம் முடித்தபின் யாழ்ப்பாணம் சோனகத்தெருவில் குடியிருக்கிறான்.

சொல்லி வைத்தாற் போன்று, ஜமீல் கொழும்பு சென்று இரண்டு நாட்களில் ஆயிஷா பிரசவ வேதனையால் துவண்டாள். அயல்வீட்டு ஜப்பார் மூலம் நாகலிங்கத்திற்குத் தகவல் அனுப்ப - அவர் காருடன் மனைவியையும் அழைத்துக்கொண்டு வந்து, ஆயிஷாவை யாழ்ப்பாணம் பெரியாஸ்பத்திரியில் சேர்த்தார்.

நடுநிசியில் ஆயிஷாவுக்கு ஆண்குழந்தை பிறந்தது.

பிரசவ தியேட்டரிலிருந்து வார்டுக்குத்திரும்பிய ஆயிஷாவின் முகத்து வியர்வையைத் துணியால் துடைத்தவாறு, “பிள்ளை பயப்படாதே- எங்கட நல்லூர்கந்தன் அருளால் எல்லாம் நல்ல படியா முடிஞ்சது.... பிள்ளை, ஜமீல் தம்பியை உரிச்ச வைத்திருக்கிறான்.” என்றாள் செல்வராணி.

ஆயிஷா அருகில் உறங்கும் குழந்தையைப் பார்த்து முறுவலித்தாள்.

“என்ன பெயர் வைக்கப் போகிறாய்...”

“நான் எதுவும் நினைக்க இல்லை அக்கா... அவர் வந்துதான் சொல்லவேணும். அவர் இல்லாத நேரத்தில் அவசரமா பிறந்திட்டான்.” - ஆயிஷா சோர்வோடு சொன்னாள்.

“ஏன் நாங்கள் இல்லையா?”

“நீங்களும் அண்ணையும் இருக்கிறீர்கள் எண்டுதான் வழிக்கு வழி சொல்லிவிட்டுப் போனார். அக்கா... நீங்களும் கூடப்பிறந்த சகோதரி மாதிரி பக்கத்திலேயே நிக்கிறீங்க...இப்ப...நேரம் என்னவாக இருக்கும் அக்கா...”

“இப்ப... பன்னிரண்டு மணிக்கு மேல இருக்கும்”

அது பிரசவ வார்ட் என்பதனால் நாகலிங்கம் வெளியே நின்றார்.

குழந்தைகளுக்குப் பால் கொடுக்கும் தாய்மாரும் அவர்களுக்கு உதவும் பெண்களுமாக அந்த வார்ட் நிறைந்திருந்தது. கருப்பைகளை நிறைத்திருந்த புதையல்கள் தொட்டில்களிலும் கரங்களிலும் நெளிந்தன. இக்காட்சியைக்கண்டு களிப்படைந்த பெண்கள் - தாம் தானே இவற்றின் பிரம்மாக்கள் என்று பெருமிதம் கொள்கின்றனர்.

“ஆயிஷா...பிள்ளைக்குப் பால் கொடுக்கிறாயா?”

“இல்லையக்கா.....” - என்றாள் நாணத்துடன்.

“கொஞ்சம் திரும்பு”- எனச் சொன்னவாறு குழந்தையின் தலையை சுற்று உயர்த்தினாள் செல்வராணி.

உடலைத்திருப்ப முயற்சித்த ஆயிஷா, “உம்மா...உம்மா...”- என்று அரற்றினாள். அவள் கண்களில் நீர் சுரந்தது.

“பிள்ளையின் தலை பெரிசாக இருந்ததால்...கத்திவைச்சாங்க ... புண் மாறுவதற்கு ஒரு கிழமைக்குமேல செல்லுமாம்.” ஆயிஷா சிரமப்பட்டு சொன்னாள்.

“நான் என்ட இரண்டு பிள்ளைகளுக்கும் மிகவும் கஷ்டப் பட்டேன். எனக்கும் கத்தி வைத்தார்கள். ஒண்டுக்கு, இரண்டுக்கு போவதற்கும் கஷ்டப்பட்டேன். அந்த நேரத்தில் ஏன்தான் கலியாணம் செய்தேன் என்கூட வேதனைப்பட்டிருக்கிறன். என்ற அவரை அந்த நேரத்தில் கொலை செய்யக்கூட நினைத்ததை இப்ப நினைத்தால் சிரிப்பாக இருக்கு... ஆனால் பிள்ளையின்ர முகத்தைப்பார்த்ததும் அந்த நோவெல்லம் மறைஞ்சிடும், நான் உன்ர முதுகை திருப்பிறன் நீ திரும்பு...”

பல தடவை முயற்சித்து, ஆயிஷா திரும்பியதும் செல்வராணி, அருகில் குழந்தையைக் கிடத்தினாள். கண்களை மூடியிருந்த குழந்தையின் மிருதுவான உதட்டினுள் ஆயிஷா முலைக்காம்பைச் செலுத்தினாள்.

குழந்தையின் கடவாயில் பால் வழிந்தது.

“உம்மா...”

“என்ன...”

“நெஞ்சு பாரம் இறங்கினது போல...”

“குழந்தை பால் குடிக்க உடம்பு வலியும் குறைஞ்சிடும்.” - என்று தனது அனுபவத்தைச் சொன்னாள் செல்வராணி.

வாசலில் நின்ற நாகலிங்கம், செல்வராணியை கைச் சைகைமூலம் வெளியே அழைத்தார்.

வாசலுக்கு வந்த செல்வராணி, “என்ன...” எனக் கேட்டாள்.

“இந்தப் பொடியங்கள் முஸ்லிம்கள் எல்லோரையும் யாழ்ப்பாணத்தை விட்டு போகச் சொல்லி இருக்கிறாங்க. எல்லோரும் லொறிகளில் போகத் தயாராகிறார்கள்.”

“என்னப்பா சொல்றீங்க ... இதென்ன கொடுமை. அதுகள் எங்கே போறது.....”

“ஆயுதங்கள் வைச்சிருக்கிறவர்கள் சொன்னா கேட்கத்தானே வேண்டும்.” நாகலிங்கத்தின் வார்த்தைகள் விரக்தியுடன் உதிர்ந்தன.

“இப்ப.....என்ன செய்யிறது... ஆயிஷாவிடம் இதைச் சொல்ல ஏலாது- பிள்ளை பெத்த பச்சை உடம்புக்காரி. ஜமீலும் இப்ப - இங்கின இல்லை...” - எனச் சொன்னவாறு தலையில் கைவைத்த படி வாசலில் அமர்ந்தாள் செல்வராணி.

“எழும்பு- இப்ப ஆயிஷாவுக்குத் தெம்பூட்ட வேண்டியது நீதான்..”

“ஆயிஷாவையும் பிள்ளையையும் எங்கட வீட்டுக்குக் கொண்டு போவோம். நீங்கள்... காரை ஆஸ்பத்திரிக்குள்ள கொண்டு வாங்க...” - எனச் சொன்ன செல்வராணி சட்டெனத் திரும்பி ஆயிஷாவிடம் வந்தாள். நிலைமைகளை விளக்கினாள்.

“ஆயிஷா- உங்கட பகுதியில் - உங்கட ஆட்களுக்கும் - புலிகளுக்கும் இடையில் ஏதோ தகராறு- இந்த நேரத்தில் இங்கே போக வேணாம்... நாங்கள் கொக்குவிலுக்கு எங்கட வீட்டுக்கு போவோம்... உனக்கு சம்பதம்தானே..”

“அக்கா- நீங்களும் அண்ணையும் எங்கே கூப்பிட்டாலும் வாரன்..”

செல்வராணியின் மனதில் பொய் கனத்தது. “எங்களை நம்பி, ஜமீல் இந்தப் பெண்ணை ஒப்படைத்துப் போயிருக்கிறான். ஜமீல் அந்நியனா... எங்கே சென்றாலும் எங்களை நம்பி வரத்தயாராக இருக்கும் இவள் யார்...? இவர்கள் என்ன துரோகம் செய்தார்கள். நாம் செய்யும் துரோகத்திற்கு என்ன பரிகாரம் செய்யப் போகிறோம். யாழ்ப்பாணத் தமிழர்கள் அனைவருக்குமே இந்தப் பாவத்தின் சம்பளம் கிடைக்கப் போகின்றதா...?”

குழந்தையை ஏந்தியவாறு சக்கர நாற்காலியில் அமர்ந்தாள் ஆயிஷா. செல்வராணி அதனைத் தள்ளியவாறு ஆஸ்பத்திரி வாசலுக்கு வந்தாள்.

அங்கே காரின் பின் கதவைத் திறந்து கொண்டு நாகலிங்கம் நின்றுார்.

“பிள்ளையைத் தந்திட்டு... மெதுவாக ஏறு” - செல்வராணி குழந்தையை வாங்கிக் கொண்டாள்.

சக்கர நாற்காலியிலிருந்து இறங்க முடியாமல் தவித்தவளிடமிருந்து குழந்தையை வாங்கிக் கொண்ட செல்வராணி... “இஞ்ச வாருங்கப்பா... இவளால எழுந்திருக்க முடிய இல்லை... ஒருக்கா தூக்கி காரில் ஏற்றிவிடுங்க...” என்றாள்.

பல காலம் உளுந்து மூடைகளை ஏற்றி இறக்கிய அந்தக்கரங்கள் - அந்தப் பெண்ணை அலக்காகத் தூக்கி காரினுள் அமர்த்தியது.

அவரது கையில் ஏதோ பிசுபிசுத்தது. மனதிற்குள் “பிள்ளைத் தீட்டு” - எனச் சொன்னவாறு குழாயடிக்குச் சென்று கழுவிக்கொண்டார்.

அந்தக் கார் - யாழ்ப்பாணம் பஸ்நிலைய பக்கமாகச் செல்லாமல், ஆரியதளம் சந்திக்கு வந்து பருத்தித்துறை வீதியில் நல்லூர் சென்று கொக்குவிலை வந்தடைந்தது.

“என்னால்.... உங்களுக்குத்தான் எவ்வளவு கஷ்டம்...” - என்றாள் ஆயிஷா.

நாகலிங்கம், வீட்டு முற்றத்து முருங்கைமரத்திலிருந்து பிஞ்சு முருங்கக்காய்களைப் பறித்துக் கொடுத்தார். செல்வராணி கொத்த மல்லி சீரகத்துடன் உள்ளியை அம்மியில் வைத்து அரைத்து சரக்குத் தண்ணி தயார் செய்தாள்.

“அப்பா.... அப்பா....”

கதிரையில் சாய்ந்து கண்களை மூடி இளைப்பாறிக் கொண்டிருந்த நாகலிங்கத்தை மகன் தோளில் தட்டி எழுப்பினான்.

“என்னடா?”

“இயக்கம் வந்திருக்கு”

சிலகணங்களில், இரண்டு இளைஞர்களும் இரண்டு யுவதிகளும் இராணுவ உடையில் அவர் முன் நின்றனர்.

அதிர்ச்சியை வெளிக்காட்டாமல் எழுந்த நாகலிங்கம், “என்ன பிள்ளைகள்...? - என்றார்.

“நீங்கள் ஒரு முஸ்லிம் குடும்பத்தை வீட்டில் வைத்திருப்பதாக கேள்விப்பட்டோம். பார்க்க வந்தோம்.” ‘குருப்பலீடர்’ போன்றிருந்தவனின் குரலில் அதிகாரம் தொனித்தது.

வீட்டுக்கு வந்து சில மணிநேரங்களுக்குள்ளாகவே - இவர்களுக்கு தகவல் பறந்துவிட்டதா- அயலவர்கள் பற்றிக் கவலையுடன் யோசித்தார் நாகலிங்கம்.

“ஜமீல் பலகாலம் என்னுடன் தொழில் செய்கிறான். அவசரமாகக் கொழும்பு போயிட்டான். அவன் மனைவிக்கு நேற்று ராத்திரிதான் ஆஸ்பத்திரியில் பிள்ளை பிறந்தது. இந்த நேரத்தில்.....” நாகலிங்கம் இழுத்தார்.

“அதைப் பற்றியெல்லாம் எங்களுக்குத் தெரியாது. யாழ்ப்பாணத்தில் இருக்கிற முஸ்லிம்கள் எல்லாம் இன்டைக்கு ஆறு மணிக்குள்ள

வெளியேற வேனும்... இது இயக்கத்தினர் கட்டளை,”.....

“இந்தப்பிள்ளை எப்படிப் போறது... அதுவும் பிறப்பு வாசலில் கத்தி வைச்சிருக்கு... எழும்பி இருக்கக் கூட முடியாது... ஒரு கிழமையில் நானே கொண்டு போய்விடுகிறேன்... அதுவரையில்...”

நாகலிங்கம் அழாத குறையாகச் சொன்னார்.

“அது எங்கட பிரச்சனை அல்ல. மேலிடத்து உத்தரவு... நாங்கள் நிறைவேற்றுகிறோம்... அவ்வளவுதான்.”

“நான் வந்து உங்கள் பொறுப்பாளருடன் பேசட்டுமா...” எனக்கேட்டார் நாகலிங்கம்.

“கொஞ்சம் பொறுங்க ... நாங்கள் முதலில் பேசிவிடுகிறோம்.” - எனச் சொன்ன அந்த “லீடர்” மற்றவர்களை அழைத்துக் கொண்டு முருங்கை மரத்தின் கீழே சென்றான்.

செல்வராணி வெளியே வந்து கணவனிடம் மெதுவான குரலில் கேட்டறிந்தாள்.

முருங்கை மரத்தடிக்குச் சென்றவர்கள் திரும்பினர்.

“அண்ணை... நாங்கள் எதுவும் செய்ய முடியாது... நீங்கள்... அந்தத் தாயையும் பிள்ளையையும் அனுப்புவதைப் பார்த்துவிட்டு திரும்ப வேண்டும் என்பதுதான் எமக்கிடப்பட்ட கட்டளை.” - எனச் சொன்ன “லீடர்” திரும்பி, முருங்கை மரத்தின் கீழிருந்த கற்குவியலின் மேல் ஏளையவர்களுடன் சேர்ந்து அமர்ந்து கொண்டான்.

“ஆமிக்காரன்களட கொடுமையைவிட இவங்கட கொடுமை பெரிசாக இருக்கு ...” - செல்வராணி முணுமுணுத்தாள்.

சொற்பவேளையில், செல்வராணி, ஆயிஷாவை அணைத்தபடி வெளியே வந்தாள். இருவரும் ஒருவரை ஒருவர் பார்த்துக் கண்கலங்கினர்:

நாகலிங்கம் லொறியை முற்றத்துக்கு கொண்டு வந்தார்.

இயக்க யுவதி ஒருத்தி வந்து, “அக்கா... நாங்கள் 'செக்’ பண்ண வேண்டும்” - என்றாள்.

என்னத்தை “செக்” பண்ணப் போறியள்”

“ஐநூறு ரூபாய் பணமும் மாற்றுத்துணியும்தான் கொண்டு போகலாம். நகை எதுவும் கொண்டு போக முடியாது.”

“பிள்ளை பெத்து ஆஸ்பத்திரியில் இருந்து கொண்டு வந்திறங்கிறா, சிறு குண்டுமணி நகை கூட அவவிட்ட இல்லை.”

“நாங்க செக் பண்ண வேணும் எண்டது இயக்கத்தின் கட்டளை.”

“அப்ப..... செக் பண்ணுங்கோ..... அவளுக்குத் தீட்டுத்தான் வழியுது.”- என்று எரிச்சலுடன் சொன்னாள் செல்வராணி.

“குரூப் லீடர்” அருகில் வந்து “சரி... நீங்க போங்கோ” - எனச் சொன்னவாறு அந்த யுவதியைப்பார்த்து கண்களால் சமிக்ஞை செய்தான்.

லொறியினுள்ளே சணல் சாக்கு விரிக்கப்பட்டு அதன்மேல் துணி விரித்து ஆயிஷாவையும் குழந்தையையும் படுக்க வைத்தனர் நாகலிங்கமும் செல்வராணியும்.

மதவாச்சியை வந்தடைய இரவு எட்டு மணியாகிவிட்டது. பல தடவைகள் வியாபார நிமித்தமாக வந்திருந்தபடியால், ஆயிஷாவின் தந்தை வீட்டுக்கே நேரடியாக லொறியைக் கொண்டு வந்தார் நாகலிங்கம். லொறியைக் கண்டதும் பலர் ஓடி வந்தனர்.

அங்கே இருந்த ஜமீல், “நாகலிங்கண்ணே...” எனக் கத்தியவாறு ஓடி வந்து அவரைக் கட்டிப்பிடித்து அணைத்தான்.

“ஜமீல்... உனர் ஆயிஷாவும் பிள்ளையும் பத்திரமாக வந்திருக் கிறார்கள்.”- என்றார் நாகலிங்கம்.

“என்ற ஆயிஷா...” - என குரலிட்டவாறு லொறியின் பின்புறம் ஏறினான் ஜமீல்.

அன்றைய தினம் அங்கே பண்டிகைநாள்.

மறுநாள் நாகலிங்கம் புறப்படத்தயாரானார்.

“ஜமீல்... நான் போக வேணம்... இந்த லொறி இனி உங்களுக்குத்தான்... இந்தா பிடி சாவி...” என்றார் நாகலிங்கம்.

“என்ன அண்ணை நீங்க சொல்றது... உங்கட தொழில் யாவரத்தை இனி எப்படி செய்யிறது?” எனக் கேட்டான் ஜமீல்.

“ஜமீல்... எனக்கு ஊரில வீடு இருக்கு... உனக்கு வீடும் இல்லை வாசலும் இல்லை...”

இனி எப்ப யாழ்ப்பாணப்பக்கம் நீங்கள் வரமுடியுமோ தெரியாது. இது நான் உனர் பிள்ளைக்குத் தரும் பரிசு... அநுராதபுரம் கச்சேரிக்கு வந்து பெயரை மாற்றிக்கொள்... என்னை வவுனியாவில் விட்டு விடு”- என்றார் நாகலிங்கம்.

நாகலிங்கம், ஜமீலுடன் புறப்பட்டார். வெளியேறு முன்பு குழந்தையின் கன்னத்தைப் பிரியத்துடன் தடவினார்.

ஆயிஷாவின் கண்கள் கலங்கின.

“அக்காவுக்கு எங்கட அன்பைச் சொல்லுங்க அண்ண” - அவள் நா தழுதழுக்க சொன்னாள்.

“என்னங்க... யோசனை... ஆர்மியில போய்ச் சேரத்தான் போறிங்களா?” - கடந்த கால நினைவுகளில் மூழ்கியிருந்தவனை உசுப்பினாள் ஆயிஷா.

“இல்லை ஆயிஷா... நான் போகவில்லை” ஜமீல் எழுந்து ஆயிஷாவின் கரத்தைப் பற்றினான்.

வெளியே தரையில் விளையாடிக்கொண்டிருந்த அவர்களின் மகன், “உம்மா...” - என அழைத்தவாறு வந்தான்.

அவன் ஒரு அகதி

வழமையான இடத்தில் காரை நிறுத்திவிட்டு மனைவியுடன் கடையை நோக்கிச் சென்றேன். சிகை அலங்கார நிலையத்திற்கும் மில்க்பார் என அழைக்கப்படும் கடைக்கும் இடையில் அமைந்திருக்கிறது இந்த ஸ்பைஸ் சொப். எமது நாட்டு பலசரக்கு சாமான் களை விற்கும் இடம். வாரம் ஒருமுறை சென்று இலங்கையில் இருந்து வரவழைக்கப்பட்ட மளிகைச் சாமான் களையும் தமிழ் நாட்டின் புதிய கலாசார வடிவங்களாக இறக்குமதி யாகும் தமிழ் வீடியோக்களையும் வாடகைக்கு எடுத்து வருவது எமது வாராந்த கடமைகளில் ஒன்று.

கடையை அண்மித்தபோது, முன் கண்ணாடி ஊடாக கவுண்டரில் புதிய இளைஞன் நிற்பது தெரிந்தது. வழமையான கடைக்காரன் இன்று இல்லைப்போல இருக்கிறது என நினைத்துக் கொண்டே கடைக்கு வெளியில் நின்றுகொண்டு மனைவியிடம் “உள்ளே நிற்கும் இளைஞனின் முகத்தைப் பார்த்தால் எங்களோடு படித்த ஒருவரின் ஞாபகம் வரவில்லையா?” என்றேன்.

“யாரைச் சொல்லிறீங்க?”

“பேராதனைப் பல்கலைக்கழகத்தில்... சந்திர சிறி நினைவு இல்லையா?”

“உண்மைதான். அப்படியே முகம் இருக்கிறது. ஆனால், எங்களோடு படித்த சந்திர சிறிக்குக் குறைந்தது நாற்பத்திஏழு அல்லது நாற்பத்தி எட்டு வயதாவது இருக்கும். இவனுக்கு இருபது வயதுக்குமேல் இராதே?”

எனது கருத்தில் உண்மை இருந்தாலும், ஆதாரம் கிடையாது எனச் சுட்டிக் காட்டினாள்.

“எங்களது மகனின் வயதுதான் இருக்கும். சரி எதுக்கும் அவனிடமே கேட்போம்” எனக் கூறிக்கொண்டு உள்ளே சென்றோம்.

எனது கூற்றிற்கு ஆதாரம் தேடும் ஆவல் அதிகரித்தது. மனைவி உள்ளே சென்று பொன்னி அரிசி, முருங்கைக்காய் ரின்னுடன்

கருவேப்பிலையும் கொண்டு வந்து மேசையில் வைத்தாள். நான் ஏதாவது புதிய தமிழ்ப் படம் வந்து இருக்கிறதா எனக் கடையில் இருந்த பிளாஸ்டிக் பைலை விரித்துப் பார்த்தேன்.

எல்லாத் தமிழ்ப்படங்களும் தற்பொழுது குப்பையாகத்தான் இருக்கிறது என்பது எனது அபிப்பிராயம். ஆனாலும், குப்பைகளைப் பார்த்துவிட்டு குப்பை என்பதில் எனக்கு அலாதி திருப்தி. தற்பொழுது மூன்றாம் தர தெலுங்குப் படங்களையும் டப்பண்ணி விட்டு வீடியோவாக்கிய பின் புதிய தமிழ்ப்படம் எனக் கடைகளுக்கு வந்து சேரும். இவை நித்திரை வராமல் திணறுபவர்களுக்குத் தூக்க மாத்திரையாக அமையும்.

என்னால் புதிய படம் ஒன்றைத் தெரிவு செய்ய முடியாமல் கடைக்கார இளைஞனிடமே உதவி கேட்பது என முடிவுக்கு வந்தேன்.

“ஏதாவது புதிய தமிழ்ப்படம் வந்திருக்கிறதா?” என ஆங்கிலத்தில் கேட்டேன்.

“புதிதாக வந்திருக்கிறது ஆனால் ரஜனியின் பழய படம்” என்றான் யாழ்ப்பாணத் தமிழில்.

“என்ன, இப்பதான் யாழ்ப்பாணத்தில் இருந்து வந்ததா” என நட்பு கலந்த குரலில் கேட்டேன்.

“ஆம் இரண்டு நாள்தான். ‘ரேவில்’ படிக்க வந்திருக்கிறேன்” குரல் பவ்வியமாக வந்தது.

“என்ன படிக்கப்போகிறாய்?”

“குக்கிங் அன்ட் ஹொஸ்பிராலிட்டி” எனச் சொல்லும்போது சிரித்தபடியால் கடைசிப் பற்களும் வெளியே தெரிந்தன.

“உண்மையில் படிக்க விருப்பமா? அகதி விண்ணப்பம் போடு வதற்கு விருப்பமில்லையா?” என நேரடியாகக் கேட்டேன். எனது கேள்வி சிறிது அதிர்ச்சியைக் கொடுத்திருக்க வேண்டும்.

“இல்லை அண்ணே, அகதி கேட்கத்தான் ஆனால் படிக்க எண்டுதான் விசா எடுத்தனான்” குழைந்தபடியே கூறினான்.

“அது பரவாயில்லை, பெயர் என்ன?”

“அகிலன்”

“என்னை ஞாயிற்றுக்கிழமை மாலை வந்து சந்திக்கவும். என்னால் முடிந்த உதவிகளைச் செய்கிறேன்” எனக் கூறி எனது விலாசத்தைக் கொடுத்துவிட்டு விடை பெற்றேன். நாகரிகம் கருதி விசாரிக்க நினைத்த விடயத்தை விட்டுவிட்டேன்.

மேல் நாட்டவரைப்போல நேரம் தவறாமல் வீட்டுக்கு வந்து சேர்ந்தான். தேநீரைக் கொடுத்து உபசரித்துவிட்டு, “இப்ப உன் கதையைச் சொல்லு” எனக் கூறிவிட்டுப் பேனாவைத் திறந்தேன்.

“என்கதை விசித்திரமானது”

“அப்படியா? நான் கேட்கத்தயார்”

“முல்லைத்தீவு மாவட்டத்தின் கடற்கரையோரக் கிராமத்தில் நினைவு தெரிந்த காலம் தொடக்கம் அன்னம்மா பாட்டி என்னை வளர்த்தாள். கிராமத்துப் பாடசாலை இராணுவத்தினரின் 'செல்' பட்டு அழிந்துவிட்டது, மாதாகோயிலுக்கு முன்பு உள்ள மாமரத்தின் நிழலில் செகிட்டு வாத்தியார் பாடசாலை என்ற பெயரில் நடத்தி வந்தார். பாடசாலை முடிந்ததும் இயக்கத்தினர் ஆயுதங்களுடன் வந்து அவற்றைத் துடைத்தும், பொருத்தியும், ஊர் பிள்ளைகளுக்குக் காட்டுவது வழக்கம். அவர்களது உடைகளையும் ஆயுதங்களையும் பார்த்து எனது படிப்பைக் கோட்டை விட்டுவிட்டேன். இறுதியில் பள்ளிக்குப் போகாமலே அவர்கள் பின்னால் சுற்றித் திரிந்தேன். நான் சிறுவனாக இருந்ததால் ஆரம்பத்தில் துரத்தினார்கள். காலம் செல்ல ஆமி காம்பில் இருந்து வெளியேறுவதைத் தெரிந்து கொள்வதற்கு என்னை ரெக்கியாகப் பாவித்தார்கள். பல அடிநிலைக்கு உதவி செய்த பின்பு என்னை இயக்கத்தில் சேர்த்து பயிற்சி அளித்தார்கள். பலதடவை போரில் கலந்து கொண்டேன்.

இக்காலத்தில்தான் இலங்கை அரசாங்கத்திற்கும் புலிகளுக்கும் இடையில் யுத்த நிறுத்தம் வந்தது. யாழ்ப்பாணத்துக்கு அரசியல் வேலைகளுக்காக அனுப்பப்பட்டேன். காட்டுப்பகுதியில் பதுங்கு குழிகளின் உள்ளே வாழ்ந்த எனக்கு யாழ்ப்பாணம் புதிய அனுபவமாக இருந்தது, காட்டுமுள்ளுகள் ஏறிக் காய்த்த பாதங்களுக்குத் தாரரோடுகள் இதமாக இருந்தன. போர் மீண்டும் ஆரம்பமாகும் என நினைத்துக் கொண்டிருந்தாலும் இடைப்பட்ட சமாதான காலத்தை அனுபவிக்க நினைத்திருந்தேன்.

ஒருநாள் வாக்கி டோக்கியில் அழைப்பு வந்தது.

“அகிலன், உன் பாட்டிக்கு உடல்நிலை சரியில்லை. சீரியஸ் எனச் சொல்கிறார்கள். உன்னை உடனடியாக வரட்டாம்” என சகதோழன் சாந்தனின் குரல் கேட்டது.

“கிழவி போனமாசம் நல்லாத்தானே இருந்தது, இப்ப என்ன நடந்தது?”

“அது எனக்குத் தெரியாது. சாவகச்சேரிவரையும் பஸ்ஸில் வா. இஞ்சால வாகனம் ஒழுங்கு பண்ணுகிறோம்.”

குடிசையின் முன் வாகனம் நிறுத்தப்பட்டதும் அகிலன் உள்ளே பாய்ந்தான். சாக்கு கட்டிலில் அன்னம்மா பாட்டி கிடத்தப் பட்டிருந்தாள். “ஆச்சி”, எனக் கூறியவாறு எலும்பும் தோலுமாக இருந்த கால்களைப் பற்றினான். போர்க்காலத்தில் சிதறிய மனித உடல்களையும், சிந்திய இரத்தங்களையும் பார்த்துப் பழகியவனுக்கு கண்ணீர் வரவில்லை, ஆனாலும் கிழவியின் சேடம் கேட்பதற்குப் பரிதாபமாக இருந்தது.

கண்களை விழித்த அன்னம்மா கிழவி அகிலனை நோக்கி கையசைத்தாள். அருகில் சென்ற அகிலனின் கரங்களை ஒருகையால் இழுத்தபடி சுற்றி நின்றவர்களை வெளியே செல்லும்படி மறு கையால் சைகை காட்டினாள்.

அகிலன் மட்டும் தனியே விடப்பட்டான்.

“தம்பி ராசா, நான் சாகப்போறதுக்கு முன்பு ஒருவிடயம் சொல்லவேணும். அதுதான் உன்னை அவசரமாக வரச்சொன்னேன்” எனக் கூறும்போது இருகண்களிலும் இருந்து கண்ணீர் வடிந்தது,

அகிலன் பதில் சொல்ல முடியாமல் விழித்தான்.

“தம்பி நீ இந்த நாட்டை விட்டு எங்காவது ஓடிவிடு” எனக் கூறியபடி அகிலனின் கைகளைத் தனது கன்னத்தில் வைத்தாள்.

“ஏன் கிழவி பிசத்துகிராய்? சாகப்போகும் போது மூளை குழம்பி விட்டதா?” எனக்கூறிக் கொண்டு கைகளை இழுத்துக் கொண்டு கட்டிலை விட்டு ஒதுங்கினான்.

“எட துலைவானே, நான் சொல்வதைக் கேள். இதைச் சொல்வதற் காகத்தான் உயிரைப் பிடித்துக் கொண்டிருக்கிறேன்”

“சரி கேட்கிறேன்” எனக் கூறியபடி கட்டிலின் ஓரத்தில் அமர்ந்தான்.

“80 ஆண்டுகளில் நீர்கொழும்பு பகுதியில் இருந்து மீன் பிடிப்பதற்கு வந்த சிங்களக் குடும்பங்கள் கடற்கரையில் வாடி போட்டாலும் சமையல் சாமான்கள் வாங்குவதற்கு ஊருக்குள் வருவார்கள். சீசன் காலத்தில் ஆயிரக்கணக்கில் கூடுவார்கள். ஊரே கலகலக்கும். சீசன் முடியிற காலத்தில் ஒரு சில குடும்பங்கள் மட்டும்

இருந்த ஒருநாள் இரவு, இயக்கப் பொடியள் வந்து எல்லாச் சிங்களக் குடும்பத்தினரையும் லொறிகளில் ஏற்றிக்கொண்டு போய் விட்டார்கள். அந்த இரவு ஊரே பதகளித்துப் போனது. சனம் எல்லாம் விளக்கை அணைத்துவிட்டு வீடுகளுக்குள் பதுங்கிக் கொண்டார்கள். நடுஇரவில் வீட்டுக்குப் பின்னால் வெளிக்கு போக நான் போனபோது, தெற்கு கோடியில் உள்ள தென்னை மரத்தின் கீழ் மயக்கமாகக் கிடந்த உன்னைக் கண்டு எடுத்து வந்தேன். அப்போது உனக்கு வயது இரண்டு இருக்கும். ஊர் ஆட்களுக்கு என் பேத்தியின் பிள்ளை என்னோடு வளருது எனச் சொல்லி வந்தேன். அந்தக் காலத்தில் நீ என்னை அம்மே என அழைத்தாய். இதன்மூலம் நீ சிங்களக் குடும்பத்தில் பிறந்தவன் எனத் தெரிந்து கொண்டேன். உண்மையை சொல்லவும் முடியாமல் மெல்லவும் முடியாமல் என் தொண்டைக்குள் சிக்கிய சூடை மீன் முள்ளுப்போல் வைத்திருந்தேன். இந்த இருபது வருடங்கள் நான் பட்டபாடு. அந்த வற்றாப்பளை அம்மனுக்குத்தான் தெரியும். கடைசியில் சாகிறதற்கு முன் உனக்குச் சொல்லாவிடில் எனது சுட்டை வேகாது” என மூச்சு விடாமல் கூறிவிட்டு அன்னம்மா கிழவி மூச்சை விட்டுவிட்டாள். அகிலன் பிரமை பிடித்தவன் போல் நின்றான்.

“இதுதான் எனது கதையண்ணே. இதற்குப்பின் நான் எப்படி இயக்கத்தில் இருக்கிறது. சில நண்பர்கள் மூலமாகக் கொழும்புக்கு வந்து, அவஸ்திரேலியாவுக்கு ஸ்ருண்ட் விசா மூலம் வந்து சேர்ந்தேன். எனக்கு அகதி அந்தஸ்து கிடைக்குமா?”

“அகிலன், அகதிக்கே வரவில்லக்கணம் நீதான். உனக்கு கிடைக்காமல் யாருக்குக் கிடைக்கும்” எனக் கூறிவிட்டு அகிலனின் கதையை வெள்ளைத்தாளில் எழுதினேன்.

சலனங்களுக்கு வயதில்லை

காலை எட்டு மணியளவில் ஜெனிவாவில் ஒரு குறுக்குத் தெருவில் சம்பந்தமூர்த்தி நின்றுகொண்டிருந்தார். அந்தத் தெருவின் ஒரு மூலையில் ரூரிஸ்ட் ஆபீஸ் இருந்தது. அங்கே நின்றால் “நீங்கள் அல்பீஸ் மலைகளுக்குச் செல்லும் வாகனத்தைப் பிடிக்கலாம்” என ஏற்கனவே பஸ் ஸ்ராண்டில் இருந்த பெண் அரைகுறை ஆங்கிலத்தில் கூறி இருந்தாள். பிரான்ஸ்கும் ஆங்கிலமும் கலந்த அந்தப் பதிலில் சம்பந்தமூர்த்தி; முடிந்தவரை ஆங்கிலத்தைப் பிரித்து எடுத்து புரிந்து கொண்டு தெருவைக் கண்டு பிடித்து, தன்னை ஒரு சாதனையாளனாகத் தனக்குள் மெச்சிக்கொண்டார். அவர் மட்டும்தான் அந்த இடத்தில் தனியாக நின்றுகொண்டிருந்தார். அந்த இடத்துக்கு முன்பாக உள்ள இத்தாலிய ரெஸ்ரோரண்டில் இரண்டு பெரிய மீசையுள்ளவர்கள் காலை உணவுக்காகக் கதவுகளைத் திறந்து கதிரைகளைத் தூக்கி அடுக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களிடம் சென்று பேச முயற்சித்தாலும் அங்கும் சம்பந்தமூர்த்தியின் ஆங்கிலம் அவருக்குக் கை கொடுக்கவில்லை.

சிறு வயதில் யாழ்ப்பாணத்தில் பிரான்சிய மொழி படிக்க அலயனஸ் பிரான்ஸ் என்ற நிறுவனத்திற்கு ஒரு நாள் மட்டும் போய் விட்டு நிறுத்திக்கொண்ட தவறை நினைத்துக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டார். ஐம்பது வயதுக்குமேல் கவலைப்பட்டு என்ன செய்ய முடியும்? இலங்கையில் எஞ்ஜினியராக இருந்து ஆங்கிலம் பேசும் நாட்டுக்குப் போக வேண்டும் எனப் பிடிவாதமாக அவுஸ்திரேலியா வந்தாலும் இப்பொழுது வேலைசெய்யும் எஞ்ஜினியரிங் கம்பனியில் இருந்து சோலர் ரெக்னோலஜி சம்பந்தமான மகாநாட்டுக்கு ஜெனிவா வந்துள்ளார். மகாநாடு நேற்று முடிந்ததால் இன்று சனிக்கிழமை அல்பீஸ் மலைக்குச் சுற்றுப்பயணம் போய் வந்து விடலாம் என நினைத்து ரிக்கட்டைப் பெற்றுக்கொண்டு காத்து நிற்கிறார். இன்று இரவு அவுஸ்திரேலியாவில் நாளை இவரது மனைவி வந்ததும் பாரிசுக்குப் போவதற்குள் இந்த ஒரு நாள் பிரயாணம் அவசரமாக ஒழுங்கு செய்யப்பட்டது.

“இந்த இடத்துக்கு அல்பீஸ் செல்லும் வான் வருகிறதா?” என அழகிய ஆங்கிலத்தில் வந்த குரலுக்குரியவரைத் திரும்பிப் பார்த்தார் சம்பந்தமூர்த்தி. முப்பத்தைந்துக்கும் நாற்பதுக்கும் இடைப்பட்ட

வயதான பெண் ஐரோப்பிய கோடைகால உடையில் சிறு கைப் பையைச் சுழற்றிபடி நின்று கொண்டிருந்தாள்.

“நானும் அப்படித்தான் நினைக்கிறேன்.”

“நன்றி”

“ரிக்கட் வாங்கிவிட்டீர்களா?”

“இல்லை”

“சிறிது தூரத்தில் உள்ள பஸ் நிலையத்தில் ரிக்கட்டை வாங்குங்கள்.”

“நான் வாங்கி வருகிறேன். என்னை விட்டுப் போய்விடாதீர்கள்?” சம்பந்தமூர்த்தியின் தோளில் தனது கையால் சிறிது தட்டிவிட்டு ஸூரிஸ்ட் பஸ் நிலையத்தை நோக்கி அவசரமாக நடந்தாள்.

இவ்வளவு நேரமும் அவளைச் சாதாரணமாகப் பார்த்துக் கொண்டிருந்த சம்பந்தமூர்த்தியின் கவனத்தைத் தூண்டிவிட்டாள். ஐந்தரை அடிக்குமேல் உயரத்துடன் தலைமயிர் மங்கிய பொன்னிறம் அல்லது தாமிர நிறத்துடன் சில வெள்ளை மயிர்கள் சேர்ந்து இருந்தன. தலைமயிர் பின் கழுத்துக்கு மேல் வெட்டப்பட்டு கழுத்தை மேலும் நீளமாகக் காட்டியது. மேக்கப் அற்று ஐரோப்பிய சம்மருக்கு உரிய இறுக்கமற்ற மேல்சட்டையுடன் முழங்கால் வரையான கீழ் பாவாடை அலட்சியமான உடையலங்காரத்தை மீறி இயற்கையான உடலமைப்பு அவளை அழகியாகக் காட்டியது. காலில் போட்டிருந்த காலணி சாதாரணமாக தெருவில் நடப்பதற்குப் போடுவது. அதிலும் குதிக்கால் சிறிது உயர்ந்து இருந்தது. அதிக கவனம் எடுக்காத உடை அலங்காரம் ஏதாவது பெரிய பதவி வகிப்பவளாக இருக்கலாம். ஆனால், எப்படி அல்ப்ஸ் மலைக்கு இந்த உடுப்பில் வருகிறாள். நிச்சயமாக குதிக்கால் உயர்ந்த பாத அணி பொருத்தமில்லாதது. கையில் ஒரு சிறு கைப்பை மட்டும் இருந்ததால் இவளிடம் வேறு உடுப்பு இருக்கவில்லை. ஏதோ ஹோட்டலில் இருந்து கடைவீதிக்கு வருபவள் போல் அல்லவா வந்திருக்கிறாள்?

சம்பந்தமூர்த்தி நினைத்துக்கொண்டிருக்கும் போது ஒரு இந்தியர் வந்து சேர்ந்தார். அவரும் டெல்லியில் இருந்து ஏதோ சேர்ச்சுகளின் மகாநாட்டுக்கு வந்திருந்தவர். அவரிடம் பேசிக்கொண்டிருந்த போது இந்தப் பெண் ரிக்கட்டை எடுத்துக்கொண்டு மீண்டும் வந்திருந்தாள். இதே நேரத்தில் வான் சாரதியும் வந்து விட்டார். இப்பொழுது மொத்தமாக ஐந்து பேர் அல்ப்ஸ் மலைக்கு அந்த வானில் பிரயாணத்துக்குப் பதிவு செய்திருந்தார்கள். மற்றய இருவரில் ஒருவர் அமெரிக்கர் மற்றவர் ஈராணைச் சேர்ந்தவர். நான்கு ஆண்களுடன் ஒரு பெண்.

ஏறுங்கள் எனக் கூறியதும் சம்பந்தமூர்த்தி தனக்குப் பக்கத்தில் நின்ற பெண் முதலாவதாக ஏறட்டும் என நினைத்துத் தயங்கினார். அந்தப்பெண் வண்டியின் பின் சீட்டில் ஏறிவிட்டு கையை நீட்டி சம்பந்தமூர்த்தியின் பையை வாங்கியபடி தனது அருகில் இருக்கும் படி அழைத்தாள். வண்டியின் பின்சீட்டுகள் சம்பந்தமூர்த்திக்குப் பிடிப்பதில்லை. தலையைச் சுற்றும். அதுவும் மலையை நோக்கி செல்வது இந்தப் பிரயாணத்தில் வாந்தி வரக்கூடும் எனப் பயந்தாலும் பெண் ஒருத்தி தன் அருகில் வந்து உட்காரும்படி அழைப்பதை எப்படி மறுப்பது என்பதால் அவள் அருகே உட்காந்தார். முன்பாக உள்ள சீட்டுகளில் அமெரிக்கரும் ஈரானியரும் அமர்ந்தனர். சாரதிக்குப் பக்கத்தில் இந்தியர் அமர்ந்து கொண்டார்.

“எனது பெயர் நிக்கி - தென் ஆபிரிக்கா” என்று தன்னை அறிமுகப் படுத்திவிட்டு தனது பையில் இருந்து விலை கூடிய லென்ஸ்ககளுடன் நிக்கோன் கமராவை எடுத்தாள்.

“நான் சம்பந்தமூர்த்தி. எஞ்ஜினியர். அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து வந்திருக்கிறேன். நீங்கள் படம் எடுப்பவரா?”

“இல்லை. நான் தொழில்சங்கத்தில் மருத்துவ பகுதியில் வேலை செய்கிறேன். பொழுது போக்காகப் படம் எடுக்கும் வேலையை செய்கிறேன்.”

“இல்லை நான் ஒரு சிறிய நிக்கோன் வைத்திருக்கிறேன். அதை வெளியில் எடுக்க வெட்கமாக இருக்கிறது.”

“சின்ன கமாராக்களால் நல்லபடம் எடுக்கலாம். எனது படங்களை நான் உங்களுக்கு ஈ மெயிலில் அனுப்புகிறேன்.”

இந்த வேளையில் ஜெனிவா இருந்த பள்ளத்தாக்கை விட்டு வான் மலை அடிவாரத்தில் செல்லத் தொடங்கியது. அழகான பகுதிகளை சாரதிவிபரிக்க தொடங்கினார். நிக்கி கமராவால் வானுக்குள் இருந்த படி கண்ணாடி வழியாக இயற்கை அன்னை தாராளமாக அள்ளித் தெளித்திருக்கும் கண்களைப் பறிக்கும் காட்சிகளைப் படம் எடுக்க தொடங்கியபோது பெரும்பாலான தடவைகள் சம்பந்த மூர்த்தியைத் தாண்டித்தான் எடுத்தாள். சம்பந்தமூர்த்தி; ஒதுங்கி படமெடுக்க வசதியாக இருந்தார். பலமுறை அவரது தோள்களில் கமராவை நிலைப்படுத்தி படங்கள் எடுத்தாள்.

உயரமான மலைகளின் அடிவாரத்துக்கு வந்ததும் வாகனம் நிறுத்தப்பட்டது. இயற்கையின் உபாதையைத் தணிப்பவர்களும் கால்களை நீட்ட விரும்புவர்களும் இறங்கினார்கள். சம்பந்தமூர்த்தி இறங்கி சில பழங்களை வேண்டி வந்து நிக்கியிடம் கொடுத்துவிட்டு

அருகில் நின்ற சாரதியிடம் “மலையின் உச்சியில் என்ன வெப்ப நிலையாக இருக்கும்?”

“2-4 சென்ரிகிறேட்க்கு இடையில் இருக்கலாம்.”

“நிக்கி உங்கள் உடைகள் இந்தக் குளிரைத்தாங்கும் என நினைக்கிறீர்களா?”

அதைப்பற்றி நான் நினைக்கவில்லை. நேற்று முழுவதும் கொன்பரன்ஸ். எதுவும் யோசிக்காமல் படுத்து விட்டு, அவசரத்தில் எழும்பி வந்துவிட்டேன். மலை உச்சியில் உடுப்புகள் வாடகைக்கு எடுக்க முடியுமா? எனத் திரும்பி சாரதியைக் கேட்டாள்

“உடைகள் மற்றும் பனி சப்பாத்துகளை வாடகைக்கு எடுக்க வேண்டி வரும். உங்கள் காலணி மலையேற உதவாது” எனக் கூறியபடி சிரித்தான்.

“நிக்கி என்னிடம் ஒரு காஸ்மீர் சுவட்டர் உள்ளது. உங்களுக்கு ஆட்சேபனை இல்லாவிடில் அதைத் தரமுடியும்” என்றார் சம்பந்த மூர்த்தி.

“நான் சந்தோசப்படுவேன்.” என வாங்கி அணிந்து கொண்டாள்.

மீண்டும் வான் ஏறி மலையை நோக்கி பயணித்தது. வளைவான பாதை பச்சைப்பசேலென்று இருந்தது. இடையிடையே அருவி களும்; குடி இருப்புகளும் அந்தப் பிரதேசத்தின் கண்ணுக்கும் கமராவுக்கும் காட்சி வடிவங்களாகின. சம்பந்தமூர்த்தியின் பக்கம் பள்ளத்தாக்கான படியால் நிக்கி சம்பந்த மூர்த்தியில் சாய்ந்தபடி படங்களை எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். பெண் உடலின் நெருக்கமான நிலையை உணரத் தொடங்கியபோது மலைப்பாதையின் வளைவுகள் சம்பந்தமூர்த்தி தலையைச் சுற்றத் தொடங்கியது.

“நிக்கி எனக்கு இந்த வளைவுகளால் தலை சுற்றுகிறது. எதற்கும் கவனமாக இரு. சிலவேளை வாந்தி வரக்கூடும்.”

“அதற்கென்ன இப்படியே குனிந்திருங்கள்” என்று சொல்விட்டு சம்பந்தமூர்த்திக்கு மேலாகப் படத்தை எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள். இப்பொழுது அவளது முழங்கைகளை அவரின் முதுகில் பதித்து படத்தை எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

சம்பந்தமூர்த்திக்கு அவளுடன் அன்னியோன்னியமாக இருந்தது இன்பமான குறுகுறுப்பையும் அதே நேரத்தில் ஒருவித கூச்சத்தையும் அளித்தது.

வாகனம் மலை அடிவாரத்தில் நிறுத்தப்பட்டது. அங்கிருந்து மலை உச்சிக்கு கேபிள்காரில் சென்றார்கள். கேபிள்காரில் சிறிது

விலகி நின்றார் சம்பந்தமூர்த்தி. ஆனால், நிக்கி தனது கைப்பையை அவரிடம் கொடுத்து விட்டு தூரத்தில் தெரிந்த பனிபடர்ந்த மலைச் சிகரங்களைப் படம் எடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்; மலை உச்சிக்கு சென்றதும் சம்பந்தமூர்த்தியைக் காத்திருக்கச் சொல்லிவிட்டு பனிச் சப்பாத்துகளை வாடகைக்கு எடுக்கும் இடத்தில் மறைந்து திரும்பிய போது மற்றைய மூவரும் சாரதியுடன் முன்னே சென்றுவிட்டனர்.

இப்பொழுது மலையேறும் இடத்தில் திடீரென வீசிய பனிப்புசாரால் மிகவும் சிறிய தூரம்தான் கண்களுக்குப் புலப் பட்டது. சம்பந்தமூர்த்திக்கு சாரதியின் பச்சை மேல்சட்டை அடையாளமாக இருந்தது. சம்பந்தமூர்த்தியின் கையை இறுக்கமாக பிடித்தபடி நிக்கி வந்த போது “ஏதாவது பிரச்சனையா நிக்கி?” என்றார்.

“இல்லை எனது கண்ணாடி மேல் பனிபடர்ந்து மறைக்கிறது. கண்களுக்குப் போடும் லென்சை ஹோட்டலில் விட்டுவிட்டு வந்து விட்டேன்.”

“மலையேற எந்த ஆயத்தமும் இல்லாமல் வந்திருக்கிறீர்கள்.”

“நல்லவேளை உங்கள் உதவி கிடைத்தது.”

“நான் இல்லாமல் விட்டாலும் எந்த ஆணும் உங்களுக்கு உதவி செய்திருப்பார்கள்.”

“சடப் நான் மேக்கப் கூடபோடாமல் வந்திருக்கிறேன். இரண்டு ரீன் ஏஜ் பிள்ளைகளைப் பெற்றுள்ளேன். அப்படி இருந்தும் நீங்கள் சொல்வது இந்த குளிரைவிட புல்லரிக்க வைக்கிறது.”

“நான் உங்களோடு தென் ஆபிரிக்கா வருவதாக தீர்மானித்துள்ளேன்.”

“ஆகா ஆகா இப்படிப் பொய்கள் இந்த இடத்தில் சொல்வது எனக்குப் பிடித்திருக்கு.”

இருவரும் மலையின் உச்சிக்கு வந்த போது அவர்களைப் பார்த்த படி மற்றயோர் சாரதியுடன் நின்றார்கள்.

சாரதி நகைச்சுவையாக “இருவரும் எங்களைவிட்டு பிரிந்து வீட்டர்கள் என நினைத்துக்கொண்டு தென்ஆப்பிரிக்கா துரதராலயத்துக்கா இல்லை ஆஷஸ்நிரேலியாவுக்கா அறிவிப்பது என யோசித்துக் கொண்டிருந்தோம்.”

“நிக்கியின் கண்களுக்கு லென்சு இல்லாத படியால் நான் நின்று கூட்டி வரவேண்டி இருந்தது.”

“நான் எந்த ஆயத்தமும் இல்லாது வந்து இவருக்குப் பிரச்சினை கொடுக்கிறேன்” என்றாள் நிக்கி.

“எனக்கு எந்தப் பிரச்சனையும் இல்லை.”

“இங்கே வந்து பாருங்கள்.”

சிறுகுழந்தைபோல் கைகளை ஆட்டி எல்லோரையும் அந்த இடத்துக்கு அழைத்தாள். நாங்கள் எல்லாரும் அந்த இடத்தை எட்டி பார்த்த போது அந்தப் பனிபடர்ந்த உச்சியில் சரிவாக ஒரு சுருங்கல்லுப் பாறை நீட்சியாக இருந்தது. அதன் கூர்மையான முனையில் உறைபனி படரமுடியவில்லை. வழுவழுப்பான பாறையாதலால் அதில் பனி தேங்கி நிற்க முடியவில்லை. அந்த முனையின் பக்க வாட்டில் சிறு வெடிப்பு இருந்தது. அந்த வெடிப்பில் மலர்ச்செடி படர்ந்து அழகான ஊதா நிற மலர்களைப் பூத்து பாறையின் முனையை ஆக்கிரமித்தபடி இருந்தது. எங்கும் உறைபனிபடர்ந்து வெண்மையான எந்த உயிரினமும் உறைந்து போகும் குளிரில் விடாப்பிடியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் அந்த மலர்ச் செடி வாழ்க்கையின் பிடிப்புக்கு ஒரு முன்னுதாரணமாக பாறை முனையில் வாழ்ந்து காட்டியது.

“இது ஒரு வாழ்க்கையின் தத்துவத்தை நமக்கு உணர்த்துகிறது” எனக் கூறி தனது சிறிய கமராவால் படம் எடுத்தார் சம்பந்தமூர்த்தி.

“ஒவ்வொரு தற்கொலைப் போராளிகளையும் இங்கே கொண்டு வந்து இந்த மலர்ச் செடியைக் காட்டவேண்டும்” என்றார் அந்த ஈரானியர்.

“நானும் அதைத்தான் நினைத்தேன் நண்பரே. அதை நீங்கள் சொல்லி விட்டீர்கள்” என்றார் சம்பந்தமூர்த்தி.

“இப்படியான வாழ்வுக்காகத்தான் நானும் இந்தப் பனிக்காலத்தில் ஒவ்வொரு நாளும் இந்த மலைக்கு வந்து போகிறேன். வெயில்காலம் நான் மகனிடம் பிரேசில் சென்று விடுவேன். இப்பொழுது இந்த மலை உச்சியில் உள்ள இந்திய உணவுச்சாலைக்குப் போவோம்.”

மலைக்கு ஏறிப்போகும் போதே இந்திய உணவு பனிப்புகாரில் தவழ்ந்து எல்லோரினதும் மூக்கில் நுழைந்தது.

“தண்டுரீ சிக்கினின் மணம்” என்றான் எமது டெல்லிக்காரர். அமைதியாக வந்த கொண்டிருந்தவரது முகத்தில் சிரிப்பும் நடையில் உற்சாகமும் தெரிந்தது.

உணவுச்சாலை உச்சியில் இருந்தாலும் சகல வசதிகளுடனும் இருந்தது. இந்திய உணவு வகைகளுடன் ஐரோப்பிய உணவுகளும்

இருந்தன. ஒவ்வொருவரும்; தங்களுக்குப் பிடித்தமான உணவுகளைத் தட்டில் போட்டுக்கொண்டுவந்ததும் மீண்டும் தற்கொலை போராளிகள் பற்றிய பேச்சு வந்தது.

“எமது நாட்டில் முல்லாக்கள்தான் இதற்குக் காரணம். மதத்தின் பெயரால் இது நடக்கிறது” என்றார் ஈரானியர்.

“மதம் மட்டுமல்ல எங்கள் நாட்டில் இன விடுதலை என்று சொல்லிக் கொண்டு தற்கொலைப்போராளிகள் ஆகிறார்கள். தீவிரமான கோட்பாடுகள், கருத்தியல்கள் மனத்தில் புகுத்தப்படும் போது மனிதர்கள் வெறும் புள்ளிகளாக ஆக்கப்படுகிறார்கள். தேசியவாதம் மார்க்சியம் மற்றும் மதங்கள் முக்கியத்துவப்படும் போது இந்த நிலை ஏற்படுகிறது. இந்தியாவில் சாதிக்காகவும் அமெரிக்காவில் நிறத்துக் காகவும் உயிர் கொடுக்கும் நிலை இருக்கிறது” என்றார் சம்பந்த மூர்த்தி.

“அமெரிக்கா போன்ற நாடுகள் மற்றய சிறிய நாடுகளுடன் நடந்து கொள்ளும் முறைகளும் இதற்குக் காரணம்” என்றார் அமெரிக்கர்.

“அரசியல் பேசிப் பிரயோசனம் இல்லை. எமது நாட்டில் எயிட்சைப் பற்றி நான் தொழிலாளர்களுடன் பேசினாலும் அரசியலாக்கப் படும்” என விரக்தியுடன் சொன்னாள் நிக்கி. “தென்னாபிரிக்காவில் எயிட்ஸ் அரசியலாக்கப்படுவதை நானும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன்” என்றார் அமெரிக்கர்.

“உலக காற்பந்து போட்டி தென்னாபிரிக்காவில் நடந்ததால் எயிட்ஸ் கூடி இருக்குமா?” என்றார் ஈரானியர்.

“நீங்களே அனுமானித்துக்கொள்ளுங்கள்” எனக் கண்ணை சுழட்டினாள்.

மலையின் கீழே இறங்கி வரும்போது பனிச்சரிவில் சறுக்கும் இடம் வந்தது பிளாஸ்டிக்போட்டை எடுத்துக்கொண்டு சிறு குழந்தைகள் போல் எல்லோரும் சறுக்கினார்கள். நாய்கள் இழுக்கும் பனிசறுக்கு வண்டியில் சம்பந்தமூர்த்தி நிக்கியுடன் சென்றார்.

“பல நாட்களுக்குப் பிறகு இன்றுதான் சந்தோசமாக இருக்கிறேன்” என நிக்கி சொன்னதும் திடுக்கிட்டு திரும்பினார் சம்பந்தமூர்த்தி.

“என்ன இப்படிச்சொல்கிறீர்கள்?”

“நான் அதைப் பேசி இந்த அழகிய குழலைப் பாதிப்படையச் செய்ய விரும்பவில்லை.”

நாய் இழுக்கும் பனிச்சறுக்கு வண்டியின் பயணம் முடிவுக்கு வந்தது. நாய்களுடன் சிறிது பேசிவிட்டு வந்தாள். வண்டி இழுத்த களைப்பில் அந்த நாய்கள் எவரையும் பொருட்படுத்தவில்லை. ஒரு கடுவன் எல்லோரையும் பார்த்து முறுகியது.

மலைப்பிரயாணம் முடிவுக்கு வந்து வானில் ஏறியதும் மீண்டும் ஜெனிவா நோக்கி பிரயாணம் தொடங்கியது. எதுவும் பேசாத நிச்சி தனது காமராவுக்கு ஓய்வுகொடுத்து விட்டு தனது போனில் சிறு தகவலை அனுப்பிக்கொண்டிருந்தாள்.

“இன்று எனது மூத்த மகனுக்கு பரீட்சை இருக்கிறது. கவனமாக செய்யும்படி தகவல் அனுப்பினேன்.”

அப்பொழுதுதான் சம்பந்தமூர்த்திக்கு வீட்டுக்குத் தகவலை அனுப்புவதற்கு நினைவு வந்தது. அவரது மனைவி இன்று இரவு ஜெனிவா ஏர்போட் வர இருப்பதும் நினைவுக்கு வந்தது.

“நீங்கள் சொல்லியதும்தான் எனக்கு செய்யவேண்டிய விடயம் நினைவுக்கு வந்தது. இன்று நள்ளிரவுக்கு எனது மனைவியை ஏர் போட்டில் சந்திக்கவேண்டும்.”

“ஆண்களே இப்படித்தான்” எனச் சிரித்தாள்.

சம்பந்தமூர்த்தி சிரித்து விட்டு எதுவும் பேசவில்லை.

மிகுதிப் பிரயாணம். அமைதியாகத் தொடர்ந்தது. றைவர் மட்டும் கவிட்சலாந்தைப் பற்றிய விபரங்களைச் சொல்லிக்கொண்டு வந்தார்

இறங்கியதும் ஒவ்வொருவரும் விடைகொடுத்து பிரியும் போது நிச்சி சம்பந்தமூர்த்தியின் சுவட்டருக்கு ‘நன்றி’ எனக் கொண்டு வந்து தந்தாள்.

அப்பொழுது பக்கத்தில் உள்ள கபேயில் ‘காப்பி குடிப்போமா’ எனக் கேட்டுவிட்டு அவளது அனுமதியை எதிர்பார்க்காமல் பக்கத் திலே இருந்த கபேயில் சென்று சம்பந்த மூர்த்தி அமர்ந்தார்.

“நான் சொன்ன ஒரு வார்த்தையால் திரும்பி வரும் பயணம் உங்களுக்கு உற்சாகம் இல்லாமல் போய்விட்டது. எனது பிழை. நீங்கள் மிகவும் மென்மையானவர் போல் இருக்கிறது.”

“எதைச் சொல்கிறீர்கள்.”

“ஆண்கள் எல்லாரும் அப்படித்தான் என்றதை.”

“அந்த வசனம் என்னைப் பாதிக்கவில்லை.”

“பின்பு என்ன?”

“நீங்கள் பலகாலத்துக்குப் பிறகு சந்தோசமாக இருக்கிறேன் என்றதுதான் என்னைப்பாதித்தது.”

வந்த காபியை எடுக்கப்போன நிக்கியின் முகத்தில் இருள் கவிந்தது.

“மன்னிக்க வேண்டும். நீங்கள் கேட்டதால் சொன்னேன்.”

“அது பற்றியென்ன? என்னை அறிந்திராத ஓர் மனிதரான நீங்கள் எனக்கு இன்று சகல உதவியும் செய்தீர்கள். அதை மதித்து நான் கூறிய விடயம்” எனக் கூறும்போது கண்கள் கலங்கின.

“பிளீஸ்”

“நான் ஏன் உங்களுக்குப் பொய் சொல்ல வேண்டும். எனது கதை ஒரு சோகக் கதை. அதைச் சொல்லி உங்களைப் பாதிக்க வேண்டா மென நினைத்தேன். ஆனாலும் சொல்லுவது எனக்கு ஆறுதல். எனது கணவர் தென் ஆபிரிக்க விமானத்தில் பைலட்டாக வேலை செய்கிறார். இரண்டு பையன்கள். இரண்டு வருடங்களுக்கு முன்பு என்னுடன் கட்டிலில் படுப்பதைத் தவிர்த்துக்கொண்டுவந்தார். இதைப் பொறுக்கமுடியாமல் நான் அவரை எதிர்வு கொண்ட போது தனக்கு HIV இருப்பதாகக் கூறினார்.

இது எப்படி வந்தது எனக்கேட்டபோது ஆண் தொடர்பால் வந்ததாகக் கூறினார். எனக்கு இதைத்தாங்க முடியவில்லை. என் பாதிப்பு இரண்டுவிதமானது. நான் காதலித்து மணந்தவர் ஆண் களுடன் படுப்பவர். இத்துடன் நான் எயிட்ஸ் தொழிலாளர் மத்தியில் பரவாமல் திட்டங்கள் போடும் திணைக்களத்து உயர் அதிகாரி. நான் விவாக விடுப்பு எடுக்கும் போது இவைகளை வெளிப்படையாகச் சொல்லவேண்டும். இதனால் மனத்தில் ஒரு பூகம்பத்தை அடக்கி வைத்துக்கொண்டிருக்கிறேன். அல்ப்ஸ் மலையில் இந்த விடயத்தைச் சொல்லி இருந்தால் அந்த வெப்பம் பனியை உருக்கி பாரிய பனிச்சரிவை உருவாக்கிவிட்டிருக்கும்.”

“உனது நிலையை என்னால் புரிந்து கொள்ளமுடிகிறது.”

“நீங்கள் அருமையான மனிதர். நான் போகவேண்டும்.”

“என்னுடன் உணவை அருந்தி விட்டு சென்றால் என்ன நிக்கி?”

“அது அபாயமானது. ஏற்கனவே உங்களை நான் விரும்பத் தொடங்கி விட்டேன். இதைத் தொடரக்கூடாது என்பது எனது விருப்பம்.”

எழுந்து கட்டியணைத்து கன்னத்தில் முத்தத்தைக் கொடுத்து விட்டு உதடுகளை விரலால் தொட்டு “இந்த உதடுகளை இன்று வரும்

உங்கள் மனைவிக்காக ஈரமாக வைத்திருங்கள்” என அணைப்பில் பிரிந்து சென்றாள்.

“நிக்கி உன்னை வாழ்க்கையில் மறக்க முடியாது.”

“உங்களையும்தான்; ஏன் தெரியுமா?”

“இல்லை.”

“எல்லாப் போட்டோக்களிலும் உங்கள் சுவட்டரைத்தான் அணிந்திருக்கிறேன்” எனக் கூறிவிட்டு அந்தத் தெருவில் இருந்து காலையில் வந்த மாதிரி மறைந்தாள்.

சம்பந்தமூர்த்தியின் சலனங்கள் அல்பஸ் மலையின் உச்சியில் சந்தித்த பனிப்புகாரைப்போல் மெதுவாக விலகின.

நன்றி: முகங்கள் - புலம்பெயர்ந்தோர் சிறுகதைத்தொகுப்பு: சர்வதேச எழுத்தாளர் மகாநாடு

மலேசியன் ஏர்லைன் 370

காலையில் தொலைக்காட்சியைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்த காஞ்சனாவுக்கு யாரோ வீட்டின் கதவைப் பலமாகத் தட்டிய சத்தம் கேட்டது. சமயலறையில் நின்றவள் வெளியே வந்தாள். பிள்ளைகள் இருவருக்கும் உணவு கொடுத்து மூத்தவளைப் பாடசாலைக்கும், இளையவளைப் பல்கலைக்கழகத்திற்கும் சில நிமிடங்கள் முன்பாகத்தான் அனுப்பியிருந்தாள்.

காலை எட்டரைமணிக்கு முன்பாக அதைச் செய்தால்தான் அவள் தயாராகி தனது வேலைக்குப் போகமுடியும். மருத்துவராகத் தனியார் நிறுவனத்தில் வேலைக்குச் செல்லும் அவசரம் அவளைப் பரபரப்பில் தள்ளியது.

இந்த நேரத்தில் யார் தட்டுகிறார்கள்? செஞ்சிலுவைக்காரரோ இல்லை வேதாகம புத்தகத்தை விற்பவர்களோ? ... முகத்தை முறித்து நான் வேலைக்குக் கிளம்புவதற்கு அவசரமாகத் தயாராகிறேன் எனச் சொல்லவேண்டும் என முணுமுணுத்தபடி கையை இடுப்புத் துணியில் அவசரமாகத் துடைத்தபடி வாசலை நோக்கி வந்தாள்.

வாசலில் மானிட உருவில் அதிர்ச்சி காத்திருந்தது.

இரண்டு பொலிஸ்காரர் தங்களது நீல யுனிபோர்டில் நின்றனர். அதில் ஒருவர் மத்திய வயதானவர். மற்றவர் இளைஞர். இருவரும் காலை வணக்கம் மட்டும் சொல்லிவிட்டுத் தங்களது கடமை முடிந்தது என மவுனித்தார்கள். அவர்களுடன் மூன்றாவதாக நின்றவர் சாதாரணான சிவிலியன் உடையில் கறுத்த கோட்டும் பாண்டும் அணிந்து நீல நிற கழுத்துப்பட்டியைக் கட்டியிருந்தார். தலையை அசைத்துவிட்டு அவர் இரண்டு அடி எடுத்து உள்ளே வந்து அவுஸ்திரேலிய சுங்க இலாக்காவைச் சேர்ந்த டேவிட் மிச்சல் என்று தன்னை அறிமுகப்படுத்தினார். மூவரும் உள்ளே வந்தனர்.

சிறிய அறிமுகத்துடன் “உங்களுக்கு அதிர்ச்சியான விடயத்தைச் சொல்லும் கடமை என்மேல் திணிக்கப்பட்டுள்ளது. தயவு செய்து இந்த சோபாவில் அமருங்கள்” எனக் கூறிவிட்டு சிறிது இடை வெளிவிட்டு காஞ்சனா இருக்கையில் இருக்கும்வரை காத்திருந்தார்.

இதயத்தில் குருதி உறைந்துவிட வெளிறிய முகத்துடன் பதில் பேசாது சோபாவில் அமர்ந்தாள் காஞ்சனா.

சோபாவில் அமர்ந்ததும் “உங்களது கணவர் மோகனசுந்தரம், சீனாவுக்கு சென்றாரல்லவா? அவர் சென்ற மலேசியவிமானம் போயிங் 370 காணாமல் போய்விட்டதால் உங்களுக்கு அறிவிக்கும் படி எமக்கு மலேசிய விமானச் சேவை நிறுவனம் மூலம் தகவல் வந்துள்ளது. உங்களுக்குக் கோலாலம்பூர் செல்ல அவர்கள் அனுப்பிய விமானச்சீட்டு மற்றும் ஹோட்டல் வவுச்சர் எல்லாம் எம்மிடம் உள்ளது.” என்றார்.

“உண்மையாகவா” என்பதைத் தவிர எல்லா வார்த்தையும் அவளுக்கு ஆங்கில மொழியில் மறந்து விட்டது. மீண்டும் குருதி ஓடத் தொடங்க அவள் முகத்தில் வெளிறிய தோற்றம் மாறி இயற்கையான சிவந்த கன்னக்கதுப்புகள் மீண்டன.

வந்தவர்கள்முன் சோகத்தை முகத்தில் காட்டவேண்டு மென்ப தற்காகப் பாட்டி இறந்த நாள் நினைவை மனதில் வரவழைப்பதற்கு முயன்றாள்.

வயலுக்குச் சென்றபோது பாம்பால் கடிக்கப்பட்டபோது கடித்த புடையன் பாம்பைக் கைத்தடியால் அடித்து கையில் எடுத்துக் கொண்டு வீட்டுக்கு வந்து இரண்டாவது நாளில் வைத்தியசாலையில் இறந்த பாட்டி ஒரு வீரங்கணையாக இறந்தது நினைவுக்கு வந்தது. கண்ணீரை வரவழைக்க முடியவில்லை. பாட்டா அவள் பிறக்க முன்பே இறந்துவிட்டார். பெற்றோர்கள் எல்லோரும் உயிருடன் கனடாவில் இருக்கிறார்கள்.

யாரை நினைத்து சோகத்தை வரவழைப்பது?

ஒரே ஒரு சோகமான நினைவு வந்து கண்ணீர் விழியோரத்தில் சூடாக நனைத்தது.

சிறுவயதில் சினேகமாக ஒன்றாகப் பாடசாலை போய்வந்த பக்கத்து வீட்டு மதியின் நினைவு வந்தது. அவனது மரணம் பரிதாப கரமானது . விடுதலைக்காக ஒரு இயக்கத்தில் சேர்ந்த அவனை, மற்ற இயக்கத்தினர் தலையை வெட்டி அவனது வீட்டுக்கு முன்பாக உள்ள தபால்பெட்டியில் இரவில் வைத்துவிட்டு சென்றதும், அதி காலை சுவாமி படத்தில் வைப்பதற்காக எதிர்வீட்டு வேலியில் இருந்து இரண்டு செவ்வரத்தை மலர்களைப் பறிப்பதற்காகப் பாய்ந்து சென்ற அவளை வரவேற்றது கண்ணீரும் இரத்தம் வடிந்தபடி இருந்த மதியின் தலை. கூச்சலுடன் இடி விழுந்த மரமாகி நின்றவளை அம்மா வெளியே வந்து பார்த்துவிட்டு கைத்தாங்கலாக உள்ளே கூட்டிவந்த பின்பு அவள் பலநாட்கள் அறையை விட்டு வெளியே வரவில்லை. வீட்டைச் சுற்றி கத்தியுடன் யாரோ அலைவதாக ஏங்கியபடி நாட்களை எண்ணினாள்.

அவளைப் பொறுத்தவரை இளம் வயதில் சந்தித்த சோகமான நிகழ்வு மதியை அவள் அந்தரங்கமாகக் காதுலித்தது அவனுக்குக் கூடத் தெரியாது. யாரிடமும் பகிர்ந்து கொள்ள முடியாத சமையாக மட்டுமல்ல கண்ணீரால் அழுது கரைக்க முடியாத சோகமது. கண்ணீரை அணை கட்டி சோகத்தைத் தனக்குள் தேக்குவதைத்தவிர வேறு எதுவும் செய்ய முடியவில்லை. பலநாட்களாக என்ன நடந்தது என்று கேட்ட அம்மாவிடம் வயிற்றுக்குள் குத்துகிறது எனச் சொல்லிக் கொண்டு மறைந்து வீட்டின் மூலைகளிலும் கதவு இடுக்குகளிலும் கரப்பான் பூச்சியாகிய நாட்கள் நினைவுக்கு வந்தபோது, கவ்விய சோகத்தை உருக்கி மழைக்கால ஆறாக்கினாள். காஞ்சனா கண்ணீரைப் பொல பொல என உதிர்த்தாள்.

அவளது கண்களைப் பார்த்துக்கொண்டு பொலிசாரும் சுங்க உத்தியோகத்தரும் வார்த்தைகளை மறந்து ஊமைகளாகினார்கள்.

தங்கை சீதாவிடம் தொலைபேசியில் அவசரமாக மலேசியா போவதாகவும் பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளச் சொல்லிவிட்டு குறைந்த அளவு உடைகளுடன் ஒரு பேசுகை எடுத்துக்கொண்டு பொலிஸ் வாகனத்தின் பின் ஆசனத்தில் சுங்க அதிகாரியின் பக்கத்தில் அமர்ந்தபடி இரண்டு பெண்பிள்ளைகளுக்கும் குறும்செய்தியை அனுப்பினாள்.

பல்கலைக்கழகத்தில் படிக்கும் உமாவால் பாடசாலையில் படிக்கும் மலரைப் பார்த்துக்கொள்ள முடியும். ஏதாவது தேவையெனில் சித்தியின் உதவி கிடைக்கும் என்ற நம்பிக்கையில் இனி செய்ய வேண்டியதை மட்டும் நினைத்தாள். காஞ்சனா தனது வேலைத்தலத்திற்கு செய்தியை அனுப்பிவிட்டு விமானத்தில் ஏறி கோலாலம்பூர் வந்துவிட்டாள்.

முதல்முறையாக, தனியாகப் பயணித்தாலும் கோலாலம்பூரில் மிகவும் இலகுவாக இருந்தது. ஏற்கனவே அரசாங்கத்தால் ஹோட்டல் பதிவு செய்யப்பட்டிருந்து, தொலைபேசியில் மலேசிய விமான நிறுவனத்தினர் தொடர்பு கொண்டனர். முக்கியமான தகவல் வந்தால் தொடர்பு கொள்வோம் என வலியுறுத்திச் சொன்னார்கள்.

ஆரம்பநாட்களில், விமான நிலையத்திற்கும் மலேசிய தகவல் தொடர்பு அமைச்சுக்கும் போய் வந்தாள். அங்குத் தங்களது உறவுகளைத் தொலைத்த உறவினர்களின் கண்ணீரும் கம்பலையும் அவளை குறுகுறுக்க வைத்தது. இவர்கள் உண்மையில் தங்களது உறவுகளை மிகவும் நேசித்து இருக்கவேண்டும். இவ்வளவு நாட்கள் தொடர்ந்து அழுவது இவர்களால் எப்படி முடிகிறது? முக்கியமாக சீனமக்கள் பேசியபடி அழுதார்கள். மொழி புரியாது விட்டாலும் அவர்களது கண்ணீர் இதயத்தை அறுப்பதுபோல் இருந்தது. காஞ்சனாவால்

அழமுடியாததால் ஏற்பட்ட குற்ற உணர்வு சிவப்பு விளக்காகியதால் விமானநிலையம் மற்றும் தகவல் அமைச்சிற்கோ செல்வதைத் தவிர்த்தாள்.

நான் ஏன் இங்கு வந்திருக்கவேண்டும்? விமானச் சீட்டைப் புறக் கணித்து அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்திருக்கலாம்; உயிர் உள்ளபோது என்னை நேசிக்காத மனிதனின் உடலை எதற்காகத் தேடவேண்டும்? ஏற்கனவே என்னில் மட்டுமல்ல பிள்ளைகளிலும் பாசமற்ற உடலாக மட்டும் உலாவிய மனிதனுக்காக நான் ஏன் நாடகமொன்றை ஆடவேண்டும்?

கடந்த ஒருவருடமாக மோகனசுந்தரம் இரண்டு பெண் பிள்ளைகளின் தகப்பனாக நடந்து கொள்ளவில்லை. மூத்தவள் உமாதீவிரமாகப் படித்து மருத்துவத்துறையில் தேர்வாகி மொனாஷ் பல்கலைக்கழகம் செல்வதற்காகக் காத்துக்கொண்டிருந்த நேரத்தில் அந்த விடயம் நடந்தது. அவளது கழுத்தில் சிறிதாகத் தெரிந்த கட்டியை வைத்தியரிடம் காட்டியபின் காஞ்சனாக்கக் கருதப்பட்டது. அந்தக் கட்டி வெட்டி எடுத்தபின்பு மாதக்கணக்கில் வைத்தியம் தொடர்ந்தது. காஞ்சனா - இளையவள் மலரைப் பாடசாலையில் கொண்டு சென்றுவிட்டு பின்பு வைத்தியசாலைக்குச் சென்று உமாவின் காஞ்சர் வைத்தியம் மாதக்கணக்கில் தொடர்ந்தபோது மோகனசுந்தரத்தின் ஒத்துழைப்போ, கவலையோ இருந்தாகத் தெரியவில்லை. சீதாவும் அவளது கணவர் ரஞ்சித்தும் துணையாக இருந்ததால் பல விடயங்கள் செய்யமுடிந்தது. அவர்கள் இல்லையெனில் மனநிலை கலங்கிப்போயிருப்பாள்.

பல தடவை ரஞ்சித் தான் சின்னவன் மலரைப் பாடசாலைக்கோ விளையாட்டு மைதானத்துக்கோ கூட்டிசெல்வது வழக்கம். இதற்கு அப்பால் சீதா இரண்டு குடும்பத்திற்கும் சமைத்துத் தருவதாக வாழ்க்கையோடியது.

இக்காலத்தில் மோகனசுந்தரம் அவன் ஈடுபட்டிருக்கும் 'அம்வே' வியாபாரத்திற்குச் செல்வதாகப் பல நாடுகள் சுற்றிக்கொண்டிருந்தான். இக்காலத்தில் கணவன் செய்த உருப்படியான விடயம் வீட்டில் பாதுகாப்பு கமரா பொருத்தி அதைத் தனது கைத்தொலைபேசிக்கு இணைத்தது மூலம் வீட்டைப் பாதுகாத்தது மட்டும்தான்.

காஞ்சனாவிற்கு வீட்டின் பாதுகாப்பு பற்றிய கவலை இல்லாமல் வீட்டை மூடிவிட்டு செல்ல அவளால் முடிந்தது. கணனித்தொழில் பயிற்சியில் பட்டம் பெற்ற மோகனசுந்தரத்திற்கு இது பெரிய விடயமில்லை. ஆனாலும் அம்வே வியாபாரம் என நாடுகள் சுற்றும்

அவன் செய்தவிடயத்தைப் பாராட்டவேண்டும். இருபதுவருட திருமண உறவில் பலவிடயங்களைப் பார்த்தும் பார்க்காமலும் இருந்ததால் குடும்பச்சக்கரம் கழன்றது.

ஐந்து வருடங்களுக்கு முன்பு மோகனசுந்தரம் வேலைபார்த்த கம்பியூட்டர் கம்பனி இழுத்து மூடப்பட்டபோது தனியாகத் தொழில் நடத்துவதாக நண்பன் ஒருவனோடு ஆரம்பித்த வியாபாரம் பல்லாயிரக்கணக்கில் பணத்தை விழுங்கிவிட்டு படுத்துவிட்டது. நண்பனது கவனக்குறைவு எனக் காரணம் சொன்னாலும் குடும்பத்தின் சேமிப்பை மூலதனமிட்டு நகரின் மத்தியில் வாங்கியிருந்த அபாட் மெண்டை விற்கவேண்டிய நிலை ஏற்பட்டது. தலைக்கு வந்தது தலைப்பாகையுடன் போய்விட்டது என்று காஞ்சனா ஆறுதல் அடைந்தாள். ஐந்து நாட்கள் வேலைசெய்த காஞ்சனா ஏழு நாட்கள் வேலை செய்வதன் மூலம் வீட்டின் பொருளதாரம் சீரடையத் தொடங்கியது. உமா முற்றாக காண்சர் குணமடைந்து பல்கலைக் கழகம் சென்று வந்தாள்.

ஒரு நாள் சனிக்கிழமை அதிகாலையில் பிள்ளைகள் படுக்கையில் உறங்கும் நேரத்தில் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்தவுடனே மோகனசுந்தரம் கேட்ட வார்த்தையொன்று காஞ்சனாவை நிலை குலைய வைத்தது.

“இனிமேல் ரஞ்ஜித் உதவி செய்யவென்று வரமாட்டான்தானே?”

நெருப்புத்தணலை மிதித்ததுபோல் அவள் நிலைகுலைந்தாள்.

என்ன மனிதன்? இவனுடன்தானா இவ்வளவு காலம் படுக்கையில் ஒன்றாகப் படுத்துக் குடும்பம் நடத்தினோம்?. அன்பு பாசம் எனக் கொட்டிக்கொடுத்து இரண்டு குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்தேனே?

திருப்பி பதில் பேசாது படுக்கையறைக்குள் சென்று தன்னைத் தயாராக்கிக்கொண்டு வேலைத்தலத்துக்குப் போய்விட்டாள். அன்றிலிருந்து ஒரு படுக்கையில் படுத்தாலும் விலகி இருந்தாள்.

ஒருவிதமாக வைத்தியத்தில் உமா குணமடைந்து பல்கலைக் கழகம் செல்லுவதைப் பார்த்து நிம்மதி பெருமூச்சு விடும் காலத்தில் ஒரு நாள் அதிகாலையில் எழுந்து வங்கிக் கணக்கைப் பார்ப்பதற்காக கம்ப்யூட்டரைத் திறந்தபோது மோகனசுந்தரத்தின் முகநூல் அறிவிப்பு செய்தியாக வந்திருந்தது. முகநூலைத் திறந்தபோது அதில் தொடர்ச்சியாக ஒரு பெண்ணின் படமும் அதில் எழுதப்பட்ட விடயங்களும் மோகனசுந்தரத்தின் உறவுகளை வெளிப்படுத்தியது. அந்தப் பெண் பிலிப்பைன்ஸில் இருந்தாள்.

இந்த விடயத்தைக் கேட்டு சண்டை பிடிப்பதனால் என்ன பிரயோசனம் என்பதை நினைத்தாள். அவன் ஒத்துக்கொண்டு மன்னிப்புக்கேட்கலாம். இல்லை. இது அப்படியான தொடர்பு இல்லை என மறுக்கலாம். ஏற்கனவே பிரிந்த உறவில் இது எந்த மாற்றத்தையும் ஏற்படுத்தாது. இதையிட்டு விவாகரத்து செய்வது எப்படி எனக் கடுமையாக யோசித்தாள். இக்காலத்திலே மோகன சுந்தரம் சீனாவிற்குப் புறப்பட்டான்.

கோலாலம்பூரில் இருந்தபடி இந்த விமான விபத்தில் ஏற்பட்ட நன்மைகளை நினைத்தாள். மிகவும் செலவுடனான விவாகரத்துக்கும் போகத் தேவையில்லை. பிள்ளைகளுக்கு எங்கள் பிரிவால் ஏற்படும் மனக்கசப்பு தேவையில்லை. சொத்துகள் பிரிக்கவோ அல்லது சமூகத்தில் தேவையற்ற அவப்பெயர் வரத் தேவையில்லை என நினைத்து சந்தோசத்தடன் கோலாலம்பூரில் ஷொப்பிங் செய்தாள். இரட்டைக்கோபுர பெற்றோனாவில் ஏறி ஐஸ் கிரீம் குடித்துவிட்டு அங்குத் தலையை அலங்கரித்து சிறிதாகத் தெரிந்த நரைத்த தலை மயிர்களுக்குச் சாயமிட்டாள். கால் நகங்களை ஒழுங்காக்கி மெரு கூட்டினாள். பலவருடங்களாகத் தன்னைக் கவனிக்கவில்லை என குறைப்பட்டுக்கொண்டு காஞ்சனா உள்ளத்தில் பதினெட்டு வயதான பெண்ணைப்போல நினைத்து உள்ளத்தைக் காற்றாடியாக மிதக்க விட்டாள்.

மலேசிய விமான நிறுவனத்திடமிருந்து அவுஸ்திரேலியாவின் தென்மேற்கு கரையில் விமானம் தேடப்படுவதாக அறிவித்த படியால் மெல்பன் வந்து மீண்டும் பேர்த்துக்குத் தனது பணத்தில் சென்றாள்.

ஏன் பேர்த் வந்தேன்? என்ற கேள்விக்கு அவளால் விடைகாண முடியவில்லை. மோகனசுந்தரத்தின் உடல் கிடைக்காமல் இருக்க வேண்டும் எனத் தனது ஹோட்டலில் இருந்து பிரார்த்தித்தபடி தேடுதல் முயற்சிகளைத் தொலைக்காட்சியில் பார்த்தாள். மழையும் புயலும் வந்த ஒருநாள் தேடுதல் முயற்சி கைவிடப்பட்ட அன்று மிகவும் குதூகலத்துடன் இருந்தாள். ஒரு கிழமையின் பின்பு தேடல் விடயங்கள் கைவிடப்பட்டதும் தனது பிரார்த்தனை நிறைவேறிய தாக எண்ணியபடி மீண்டும் மெல்பன் வந்தாள்.

இளம் காலை நேரத்தில் பிலிப்பைன்ஸ் நாட்டுத் தலைநகரான மணிலாவின் அருகாமையில் உள்ள கடற்கரையில் விடியாவின் மடியில் சாய்ந்தபடி மோகனசுந்தரம் கைத்தொலைபேசியை எடுத்து

கவிச் ஆன் பண்ணியபோது சந்தோசமாக தனது வேலைக்கு சென்று கொண்டிருந்த காஞ்சனாவின் உருவம் தெரிந்தது.

வேசை, இரண்டு வருடமாக முயற்சித்துவருகிறேன். தப்பி விடுகிறாள். ரஞ்ஜித்தோடு கட்டிலில் படுத்திருக்கிறதை ஒரு நாள் படமாக இந்தத் தொலைபேசியில் எடுக்கத்தான் போறேன்' என்றான் தமிழில்.

'என்ன டார்லிங் சொன்னீர்கள்' என்றாள் விடியா ஆங்கிலத்தில்.

'ஒன்றுமில்லை. உன் பல்வரிசைகள் இன்று மிக அழகாகத் தெரிகிறது" எனக் கட்டியணைத்தான்.

மனக்கோலம்

பஸ் வந்து சேர்ந்த போது உச்சி வெயில் அடித்தது. நாங்கள் இருவரும் மட்டும் தான் பிரயாணிகள். தங்களது வேலை செய்து முடித்த திருப்தியுடன் டிரைவரும் கண்டக்டரும் பஸ்ஸை விட்டிறங்கி பெயர் தெரியாத இரு மரங்களின் பின்னே சென்றார்கள். இயற்கையில் பசளை இல்லாத கடற்கரை சார்ந்த மண்ணில் இவர்களின் உரங்களை நம்பி வளரும் மரங்கள். கண்டக்டரிடமோ அல்லது டிரைவரிடமோ நாங்கள் போக வேண்டிய பாதையைக் கேட்டிருக்க வேண்டும். ஐந்து நிமிட நேரமாகியும் இயற்கை உபாதைகளை நீக்க சென்றவர்கள் வரவில்லை. பொறுமை இழந்து சிறிது தூரத்தில் இருந்த பெட்டிக்கடைக்காரரிடம் கேட்கலாம் என நினைத்துக் கொண்டு அங்கு சென்றோம்.

மேசையின் முன்வரிசையில் இனிப்பு பதார்த்தங்கள் போத்தலில் வரிசையாக இருந்தன. கதிரையில் அமர்ந்து அன்றைய தினத்தந்தியைக் கடைக்காரர் உன்னிப்பாகப் படித்துக் கொண்டிருந்தார். எம்மைப் பார்த்தவுடன் “சிலோன்காரங்களா” என்றார். தூரத்தில் பார்த்த வுடன் சிலோன்காரர் என்று அடையாளம் கண்டு கொண்டார் என்று சிறிது ஆச்சரியப்பட்டாலும் “ஆமாங்க சிலோன் அகதிகள் குடியிருக்கும் புயல் பாதுகாப்பு மண்டபத்திற்கு செல்ல வழி எது?” என சிறிது அவர் பாணியிலே கேட்டேன்.

“அதோ அந்தப்பக்கம் போங்கோ பதினைந்து நிமிடத்தில் மண்டபம் வந்து விடும்.”

அவர் காட்டிய பாதை காலடி தடத்துடன் சில மரங்களுக்கிடையாக தெரிந்தது. எந்த மேகமும் இல்லாத அகன்று விரிந்த நீலவானம் அந்தப் பக்கம் கடல் பகுதி எனக் காட்டியது.

கடைக்காரரிடம் நன்றி கூறிவிட்டு நடக்கி தொடங்கியபோது இருந்த சில மரங்களும் தொலைந்து விட்டன. இப்போது நானும் எனது மருத்துவ நண்பன் நாதனும் மதிய வெயிலில் நடந்து கொண்டிருந்தோம். எமது நிழல் கூட எமக்கு இருக்கவில்லை. மருந்துகள் நிறைந்த பைகள் தோளில் அழுத்தின.

புயல் பாதுகாப்பு மண்டபம் கண்களுக்குத் தெரிந்ததால் வேகமாக நடந்தோம்.

எண்பத்தைந்துகளில் இலங்கைத்தமிழர்கள் தமிழ் நாட்டு கரையோரங்களில் உள்ள புயல் பாதுகாப்பு மண்டபங்களில் சாடின மீன் தகரங்களில் அடைப்பது போல் நிரப்பப்பட்டார்கள். நாக பட்டினத்துக்கு அருகில் உள்ள கிராமத்தில் உள்ள புயல் பாதுகாப்பு மண்டபத்தில் உள்ளவர்களைச் சந்திக்க சென்னையில் இருந்து நேற்று இரவு பஸ் ஏறி பின்பு நாகபட்டினத்தில் காலையில் இருந்து பஸ் எடுத்து இந்தக் கிராமத்துக்கு வந்து நண்பகலில் வந்து சேர்ந்தோம்.

மண்டபத்திற்கு அருகில் வந்த போது மண்டபத்தைச் சுற்றி அடுப்புகளில் சமையல் நடந்து கொண்டிருந்தது. குஞ்சு குருமான் களாகக் குழந்தைகள் விளையாடிக் கொண்டிருந்தார்கள். காற்றில் கலந்து வந்த சமையல் மணம் பசியை தூண்டியது. காலையில் நாக பட்டினத்தில் உண்ட இட்டலி பஸ்ஸில் குலுக்கலில் விரைவாக சமிபாடு அடைந்து விட்டது போலும்.

இப்பொழுது எம்மைச்சுற்றி ஒரு பாரிய சிறுவர் கூட்டம் கூடி நின்றது. என்னுடன் வந்த நாதன் “தம்பிமார் இந்த முகாமின் தலைவர் யார்” பக்கத்தில் நின்ற சிறுவனின் தலையைத் தடவியபடி கேட்டான்.

“அதோ அவர்தான் எனப் பல சிறுவர்கள் ஒருமித்த குரலில் கை காட்டினார்கள்.”

காம்பின் வாசலில் நின்ற ஐம்பதுக்கு சற்றே மேல் மதிக்கத்தக்கவர் வாயில் இருந்த சுருட்டை எறிந்து விட்டு எம்மை நோக்கி வந்தார்.

ஆறடி உயரத்தில் அகலமான தோள்களும், பரந்து விரிந்த நெஞ்சும் கடின உடல் உழைப்பில் ஈடுபட்டவர் என்பதை எடுத்துரைத்தன. தலைபாதி நரைத்திருந்தாலும் அடர்த்தியான கரிய மீசை கம்பீர தோற்றத்தைக் கொடுத்தது.

“நீங்கள் யார்?” என்றார் மீசையைத் தடவியபடி.

“நாங்கள் சென்னையில் உள்ள மருத்துவ நிலையத்தில் இருந்து வந்திருக்கிறோம்”

‘காம்’பின் உள்ளே வரும்படி எங்களை சைகையால் கூறி விட்டவரை பின் தொடர்ந்தோம்.

.....

“இல்லை இப்பத்தான் பஸ்ஸை விட்டு இறங்கி நேரே வருகிறோம் பசி இல்லை” என்றான் நாதன்.

அகதி முகாம்களில் வந்து அவதிப்படுபவர்களிடத்தில் மேலும் சிரமத்தை ஏற்படுத்த வேண்டாம் என்ற நினைப்பு அவனுக்கு.

“நாங்கள் பலருக்குச் சாப்பாடு போட்டவர்கள். காலத்தின் கோலத்தால் இப்படி நாடு விட்டு நாடு வந்து அகதிகளாக இருக்கின்றோம். எங்கள் குணம் மாறாது” என்று சிரித்தார்.

எங்கள் தயக்கத்தை மீண்டும் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் “இருக்கிறதைப் பகிர்ந்து சாப்பிடுவோம். வாருங்கள்” என உள்ளே சென்று செம்பு நிறைய தண்ணீருடன் திரும்பி வந்தார்.

தோளில் இருந்த மருந்து பையை இறக்கி வைத்துவிட்டுக் கையை கழுவினோம்.

“பெரியவருக்கு எந்த ஊர்” என்றான் நாதன்.

“வங்காலை. நாங்கள் ‘போட்டு’ வைத்து மீன் பிடித்தவர்கள்”

உள்ளே வர்ண வர்ண சேலைகள் மண்டபம் முழுக்க கட்டப் பட்டிருந்தன, குடும்பத்துக்கு எட்டடி சதுரமாக. பெண்களின் சீலைகளால் ஒவ்வொரு குடும்பத்தின் பிரத்தியேகப் பாவிப்புக்காக பிரிக்கப் பட்டு மறைக்கப்பட்டிருந்தன.

“தற்சமயம் இதுதான் எங்களுக்கு வசிப்பிடம்” என்று ஒரு பகுதியை காட்டினார்.

ஓலைப்பாயை நிலத்தில் விரித்து, இருக்க சொன்னார். இரவு முழுக்க பஸ் பிரயாணம் செய்த உடம்புக்கு இருக்கும்போது ஆறு தலாக இருந்தது.

“மேரி சாப்பாடு கொண்டு வா” என்றதும் சேலைகளின் மறைப்பில் இருந்து கனிவான சிரிப்புடன் ஒரு கையில் சாப்பாட்டு கோப்பையும் மற்றக் கையில் அலுமினிய பாணையுடனும் நாற்பது வயது மதிக்க தக்க பெண் தோன்றினாள்.

சோற்றை எமது கோப்பைகளில் வைத்தபடி “தம்பியவை எந்த இடம்?”

“முன்பு யாழ்ப்பாணம் தற்போது சென்னை” என்று சொல்லி சோறு மேலும் போட வேண்டாம் எனத் தடுத்தான் நாதன். பேரைக் கேட்க முன்பு இடத்தை அறியும் மரபு எம் தமிழர் விழுமியங்களில் ஒன்றோ எனப் பலகாலம் நான் வியந்தது உண்டு.

“காம்பிற்கு மருந்து கொண்டு வந்திருக்கிறார்கள்” என இடையில் பெரியவர் குறுக்கிட்டார். “தம்பியவை நல்லா சாப்பிடுங்கோ” எனக்

கூறிவிட்டு “எங்கே லீறிட்டா? மீண்டும் கோயிலுக்குப் போய் விட்டாளா?” என்றார் மனைவியிடம்.

“இல்லை இப்பத்தான் வந்தாள் வெளியே விளையாடுகிறாள்” எனக்கூறிவிட்டு சென்றாள்.

“மகள் பற்றி தான் கவலை” எனத் தனக்குள்ளே கூறிக்கொண்டு உணவை உண்டார்.

அவரது விடயத்தில் தலையிடாமல் மௌனமாக இருந்தோம். கவலைக்கா பஞ்சமில்லை. அகதி முகாமில் சிலநாள், சில வாரங்கள் என எண்ணிக் கொண்டு ஒதுங்குபவர்கள், மாதங்கள், வருடங்கள் என வாழும் போது ஏற்படும் துயரம், துன்பங்கள் ஆறுதல் வார்த்தைகளால் தீர்வு படக்கூடியவையா?

உணவு அருந்தி முடிந்ததும், புயல் பாதுகாப்பு மண்டபத்தின் ஒரு பகுதி மருத்துவமனையாக்கப்பட்டது. ஐம்பதுக்கு மேற்பட்டவர்களை டாக்டர் நாதன் பரிசோதித்தபோது நான் கம்பவுண்டராகத் தொழிற்பட்டு மருந்துகளை வழங்கினேன். மூன்றுமணி நேரத்தில் எமது மருத்துவ முகாம் மூடப்பட்டது.

மாலைநேரத்து கடற்காற்று வீசத்தொடங்கியதும் கடற்காற்றைக் காலாற சென்று பார்த்தபோது பல வள்ளங்கள் கடற்கரையில் கட்டப்பட்டிருந்தன. பெரும்பாலானவற்றில் மடுமாதாவின் பெயர் இருந்ததால் அவை மன்னாரைச் சேர்ந்தவை என அறியமுடிந்தது.

காலம் மாறுவதைப் பார்த்தாயா? அக்காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் இருந்து வந்தவர்களைக் கள்ளத்தோணி என அழைத்தோம். இப்பொழுது எம்மவர் அதே மாதிரி தோணிகளில் தமிழ் நாட்டிற்கு வர வேண்டி இருக்கிறது என்றேன் நாதனிடம்.

திரும்பி வந்தபோது, தேநீர் தயாராக இருந்தது. தேநீர் குடிக்கும் போது “இஞ்சருங்கோ, லீறிட்டாவைப் பற்றிப் பேசுங்க” என்றார் கணவரிடம்.

“என்னத்தைப் பேசி” என பெரியவர் சலித்துக்கொண்டார்.

“சொல்லுங்கோ மனம் ஆறுதல் அடையும்” என உற்சாகப் படுத்தினான் நாதன்.

“அவளை இங்கே கூப்பிடு”

“இவ்வ்தான் நம்மடமகள் லீறிட்டா” எனச் சுமார் 18 வயது பெண்ணை எமக்கு அறிமுகப்படுத்தினார். அப்பாவித்தனமான சிரிப்புடன் அலைந்த கண்களுடன் எங்களை நோக்கி வந்தாள்.

“எங்கே போனாய் லீறிட்டா?” என்றார் சிறிது காரமான குரலில்.

எங்களைப் பார்த்தபடி “எனக்கு இந்தப் பகுதியில் சாத்தான் இருப்பதாகச் செய்தி வந்தது. அதுதான் கோவிலுக்குச் சென்று என் தாய்மார்களைப் பார்த்தேன். அதுக்கென்ன இப்போ? ஆண்டவரிடம் முறையிட்டால் சாத்தான் வராது எனத் தாய்மார்கள் சொன்னார்கள். அதுதான் ஏசு குமாருனிடம் விண்ணப்பித்தேன்”

“உன்னை சிஸ்டர்மாரைத் தொந்தரவு செய்ய வேண்டாம் என்று சொல்லி இருக்கிறேன்” எனக் கடிந்தார். “அம்மா பாருங்க அப்பா ஏசுகிறார்” எனக் கூறும் போது கண்களில் கண்ணீர் வந்தது.

“சரி அவளைப் பேசாதீங்கள்” தாயார் இடைமறித்தார். “அப்பா பேசமாட்டார் நீங்கள் அழவேண்டாம்” என நாதன் கூறியதும்; நீங்கள் நல்ல டாக்டர்தானே எனக் கூறிக்கொண்டே எங்கள் இருவருக்கும் இடையில் குழந்தைகள் மாதிரி இடித்துக் கொண்டு அமர்ந்தாள். நாங்கள் விலகி வசதியாக இருக்க இடம் விட்டோம்.

“நானும் டொக்டருக்குப் படிக்கிறேன். எனது புத்தகத்தைக் காட்டட்டுமா” என்றாள். நாதன் தலையை ஆட்டியதும் ஒரு விநாடியில் புத்தகத்தைக் கொடுத்தாள். நாதன் புத்தகத்தைப் பார்த்தபோது வெளிப் புறத்தில் “ஒன்பதாவது வருடம் விஞ்ஞானம்” என எழுதப் பட்டிருந்தது.

“சரி இந்தப் புத்தகத்தில் எந்தப் பாடம் படிக்கிறீர்கள்” என நாதன் கேட்டதும் பதில் சொல்லாமல் “நான் நல்லா படிப்பேன்” என கூறி புத்தகத்தை மீண்டும் வாங்கினாள். “நான் சிஸ்டரிடம் போகிறேன்” என்றாள் தந்தையைப் பார்த்தபடி.

“நானைக்குப் போகலாம்.”

“இல்லை. நான் போவேன்.”

“அவள் போகட்டும்” என்றார் தாயார்.

தாய் சொல்லி முடிக்கவில்லை இரண்டு எட்டில் வெளியேறினாள்.

“இப்பொழுது மருந்து கொடுப்பதில்லையா” என நாதன் வினவினான்.

“சென்னையில் பெரிய டாக்டரிடம் காட்டி மருந்து எடுத்தோம். அடிக்கடி எங்களால் போக முடியவில்லை” என இயலாமையுடன் கூறினார்.

“இந்த சிசேபிரினியா மனவியாதி எப்படி லீறிட்டாவுக்கு வந்தது” என்றேன். நாங்கள் இந்த காம்பிற்கு வந்து ஆறுமாதம்தான். எங்கள் சொந்த ஊர் வங்காலை. இவளோடு ஒரு பொடியன் சிநேகமாக

இருந்தான். உறவுக்காரன் என்றதால் நாங்கள் ஏதும் சொல்லவில்லை. பொடியன் திடீர் என இயக்கத்தில் சேர்ந்து விட்டான். எங்களுக்கு பெரிய கவலை. என்னத்தைச் செய்யிறது. இப்படி இருக்கும் போது ஒருநாள் 'போட்டில்' இயக்கத்திற்கு ஆயுதம் வந்து இறங்கியது.

நாங்களும் கூட பொடியனுக்கு உதவி செய்தோம். எப்படியோ ஆமிக்காரன் மணந்து பிடித்திட்டான். ஊரைச் சுத்தி வளைத்து அந்த பொடியனைப் பிடித்துக் கொண்டு போய் விட்டார்கள். அதற்குப் பின்பு இவளுக்கும் இப்படியாகி விட்டது. அடிக்கடி ஆமி வந்து கொடுத்த தொல்லையினால் நாங்களும் வள்ளத்தில் ஏறி இங்கு வந்து விட்டோம்”.

“பெரியவர், தலையிடி, காய்ச்சல், இருமல் எனச் சொல்லியவர் களுக்கு எங்களால் மாத்திரை கொடுக்க முடிந்தது உங்கள் மகளுக்கு வந்த நோய்க்கு எங்களிடம் ஒன்றுமில்லை. இக்காலத்தில் சிசேபிரினி யாவுக்கு நல்ல மருந்துகள் உண்டு. பலர் குணமாகி உள்ளார்கள்” என்றான் நாதன்.

நான் எழுந்து “இப்பொழுது வெளிக்கிட்டாதான் நாகப்பட்டினத் திற்குப் பஸ் எடுக்கலாம்” எனக் கூறி எழுந்தேன்.

“சரி போய் வாருங்கள்” எனக் கணவனும் மனைவியும் விடை கொடுத்தார்கள்.

வெளியே வந்ததும் “எப்படி இந்த வயதில் சிசேபிரினியா வந்தது?” என்றேன்.

“இந்த வயதில் தான் மூளையின் முக்கிய பகுதிகள் முதிர்ச்சி யடைவது. இக்காலகட்டத்தில் நடந்த சம்பவங்கள் மனத்தின் வளர்ச்சி நிலையைப் பாதிக்கும்.”

இலங்கையில் ஆயுத போராட்டத்தில் மரணங்கள், உடல் ஊனங்கள் கணக்கு வரலாம். இந்த லீறிட்டா போன்றவர்களின் மனப்பாதிப்பை யார்தான் கணக்கெடுப்பார்கள் என நினைத்தேன்.

குறிப்பு: காதில் கேட்பது கனவில் காணுவது போன்ற உணர்வுகள் (Hallucinations) தன்னைப் பற்றிய ஒருகனவுலக நினைப்பு (Delusions) மற்றும் தொடர்பற்ற பேச்சுக்கள் சியோபிரினியாவின் (schizophrenia) முக்கிய குணங்கள்.

ஆற்றோர கிராமத்தில் அவளொரு துரோகி

கூடல்நுரை நிறத்தின் மேல் கறுப்புப் புள்ளிகளை உடலெங்கும் கொண்ட அந்தப் பெட்டை நாய் லைட் கம்பத்தில் வெண்ணிற சுயிற்றினால் இடுப்பிலும் நெஞ்சிலும் பல முறை சுற்றி சுடப் பட்டிருந்த இளம் வயதுப் பெண்ணின் சடலத்தை முகர்ந்து பார்த்தது. பின்பு அவளது பாதங்களையும் கால்விரல்களையும் நக்கியது. சாலையில் போய்வரும் வாகனங்களினால் வாரியடிக்கப் பட்ட புழுதி அவளது தேகத்திலும் அணிந்திருந்த ஆடைமேலும் போர்வையாகப் போர்த்தி இருந்தது. இடது தோளில் சாய்ந்திருந்த தலையில் இருந்து தொங்கும் ஒற்றைப்பின்னலும் புழுதி படிந்து இடைக்குக் கீழே தொங்கியது. இடது பக்க நெஞ்சில் பாய்ந்த தோட்டாவால் வடிந்த இரத்தம் கூட மண்ணிறமாகிவிட்டது.

அந்தப் பெண் மண்ணாகி விட்டாள்.

நாய் நக்க இப்பொழுது புழுதி விலகி அவள் பாதம் புலர்ந்தது. இடது காலின் நடுவிரலில் போட்டிருந்த வெள்ளி மெட்டி பளபளத்தது. அவளது பாதங்களின் அமைப்பு அவளை ஒரு அழகி எனக் கட்டியும் கூறியது. அந்தக் காலை வேளையில் பாதத்தில் படிந்த மண் திரையை மட்டும் அந்த நன்றியுள்ள நாயால் விலக்க முடிந்தது. ஆனால் அவளது தலைக்கு மேல் இவள் 'துரோகி. துரோகிகள் ஒழிக' என இருவார்த்தைகள் சிவப்பு மையால் ஒன்றின் கீழ் ஒன்றாக எழுதப் பட்ட வெள்ளை காட்போட் தொங்கிக் கொண்டு இருந்தது. நெஞ்சில் தெரிந்த ஒரு தோட்டாவின் அடையாளம் இந்தப் பெண்ணைக் கொன்றவர்கள், எழுதுவதிலும் பார்க்க ஆட்களை சுடுவதில் கை தேர்ந்தவர்கள் என்பதை எடுத்துக்காட்டியது.

இந்த மின்சாரக்கம்பம் கிராமத்தின் பஸ் தரிப்பு நிலயத்துக்கு பக்கத்தில் உள்ள வேப்ப மரத்திற்குப் புறத்தில் நாலு மீட்டர் தூரத்தில் உள்ளது. இந்தக் கம்பத்தில் கடந்த இருபது வருடங்களாக திருடர்கள் துரோகிகள் என நெஞ்சிலும் தலையிலுமாகச் சுடப்பட்டு பலர் சுடப் பட்டிருக்கிறார்கள். உடல்களில் இருந்து பாய்ந்த இரத்தமும் வடிந்த மல சலங்களும் பெய்த மழையிலும் நாய்களின் மூத்திரங்களிலும் சேர்ந்து சுத்தப்படுத்தப்பட்டிருந்தது.

இயற்கையை விட சிறந்த தோட்டி இந்த உலகத்தில் இல்லை.

மற்றைய நாட்களில் இந்தப் பெட்டை நாய் லைட் கம்பத்தில் கட்டப் பட்ட பிரேதங்களைத் தனக்கு அறிமுகமான முகவரி உள்ளவர்களா என அறிவர்க்கு சில நிமிட நேரம் நின்று முகர்ந்துவிட்டு செல்லும்.

இன்று அப்படிச் செல்ல முடியவில்லை.

கார்த்திகை மாதமானால் ஊரில் பெண்நாய்கள் ஒரு இடத்தில் நிற்க முடிவதில்லை. ஆண் நாய்கள் துரத்திக்கொண்டிருக்கும். கிழடு நொண்டி சப்பட்டை எல்லாவற்றையும் தவிர்ந்து ஓடவேண்டும்.

இந்தச் சடலம் சில மணித்தியாலங்களுக்கு முன்பு இந்த நாயின் எஜமானி. அவளது காலைச் சுத்திக்கொண்டு திரிந்தது. ஆற்றுக்கு வெளிக்குபோகும்; வெள்ளாவி வைக்கும் இடத்திற்கும் அவள் பின்னால் செல்லும். அவள் சரளைக் கல்லால் எறிந்து கலைத்தாலும் சிறிது தூரம் சென்று விட்டு அவளை மீண்டும் தொடரும்.

சடலத்தை விட்டு அகலாமல் நின்ற அந்தப் பெட்டைநாயை எங்கிருந்தோ வந்த பெட்டை நாயின் காதலன், கறுத்த கடுவன் நாய் பின்பக்கத்தில் நக்கியது. தன் எஜமானியின் மரணத்தில் ஏற்பட்ட சோகத்தைக் கோபமாக்கிக் கடுவனின் கழுத்தில் கடித்தது. கடுவன் இரத்தம் வழிய 'வவ்' எனக் கத்தியபடியே அந்த இடத்தை விட்டு ஓடியது.

சில நிமிடத்தில் இரண்டு நடுத்தர வயதுப் பெண்கள் அந்த மின்கம்பத்தைக் கடந்து சென்றார்கள்.

“பாவம் வண்ணாத்தியின் நிலைமையைப் பார்த்தாயா?”

“ஆமிக்காரனோடு படுத்தால் இப்படித்தான்” என்று தலைப் பாரத்தோடு இடுப்பை நெளித்தாள்.

நாய் மட்டும் அந்த இடத்தை விட்டு அசையாமல் படுத்திருந்தது.

ஒருவர் சைக்கிளிலும் மற்றொருவர் பின் கரியரிலும் இருந்தபடி அந்த மின்கம்பத்தைக் கடந்து போனார்கள்.

“இன்று ஒரு துரோகியைக் கொன்று கட்டி இருக்கிறார்கள்.”

“இவர்களிடம் துரோகியும் தியாகியும். கொலைகளுக்குப் புது மாதிரியான ஞானஸ்தானம். சந்தியால கிறுக்கி ஓடு.”

“அண்ணை உங்களது கதையைக் கேட்டால் உங்களையும் துரோகி என முடிவு கட்டிவிடுவார்கள்.”

“அதுதான் நான் சாப்பிட மட்டும்தான் வாய் திறக்கிறேன்.”

அவர்களின் குரல் காற்றில் கலந்து சென்றது.

பக்கத்தில் இருந்த இராணுவ முகாமில் இருந்து வந்த ஜீப் சடுதியாக பிரேக் போட்டு நின்றது.

ஜீப்பில் இருந்து இறங்கிய இரு ராணுவ அதிகாரிகளில் ஒருவர் கப்டன் தரத்திலும் மற்றையவர் சாதாரண படை வீரர்போலவும் காணப்பட்டார். இறங்கிய அதிகாரி தனது கைத்தொலைபேசியில் பேசினான். படுத்துக்கிடந்த நாய் மெதுவாக அந்த அதிகாரியின் காலருகே சென்று தனது கழுத்தை நட்பாக உராய்ந்து. தனது அறிமுகத்தைத் தெரியப்படுத்தியது. இராணுவ வீரர் அந்த நாயை உதைப்பதற்குக் காலை தூக்கிய படி முன் சென்ற போது அதிகாரி சைகையால் அந்த வீரரைத் தடுத்தார். நாய் நட்புடன் அந்த அதிகாரியின் காலைச் சுற்றி வந்தது.

வேகமாக வந்த அம்புலன்ஸ் அந்த இடத்தில் நின்றதும் அதில் இருந்து இறங்கிய ஆஸ்பத்திரியைச் சேர்ந்தவர்கள் இளம் பெண்ணின் சடலத்தை லைட் கம்பத்தில் இருந்து சுயிற்றை கழற்றிக் ஸ்ரெச்சரில் வைத்து அம்புலன்ஸ்சில் ஏற்றி சென்றார்கள்.

அந்த நாயைத் தவிர இரக்கம் காட்ட எவரும் இல்லாத ஊராகி விட்டதா? அந்தக் கிராமத்தில் மனிதர்களுக்கு மனிதம் மரணித்து விட்டதா? ஆயுததாரிகளால் ஆக்கிரமிக்கப்பட்ட தேசமாகி விட்டதா?

உயிருடன் இருந்த போது ஏற்பட்ட வெறுப்பு மரணித்த பின்பு மறைந்து விடும் என்பார்களே!

இவள் செய்த துரோகம் என்ன?

இந்தக் கிராமம் இரண்டு பெரிய ஊர்களுக்கு இடையே உள்ளது. கிராமத்தைச் சுற்றி நெல் வயல்களுண்டு. சிறிய ஆறு ஒன்று அந்த ஊரின் மேற்கே ஓடுகிறது. கிழக்கே இந்த ஊரை வெளியே இணைக்கும் தெரு செல்கிறது. இந்தத் தெருவழியே வாகனங்கள் மட்டுமல்ல தொலைபேசி மின்சாரம் வருகிறது. ஆரம்பப் பாடசாலையும் அந்தத் தெரு ஓரத்திலே அமைந்துள்ளது.

ஒருகாலத்தில் இள வட்டங்கள் வயதானவர்கள் எனக் கூட்டமாகக் கூடி பொழுது போக்கும் இடமாக இருந்த இந்தத் தெருச்சந்தி இப்பொழுது வெறிச்சோடிவிட்டது.

ஆயுததாரிகள் வந்த பின்பு அவர்களின் இருப்பை இடைக்கிடை வெளிப்படுத்தும் இடமாக மாறிவிட்டது. ஆயுதங்களைக் காட்டி ஆட்சேர்த்தல். சமூக விரோதிகள் தண்டித்தல் என்பன நடந்ததால் சில காலங்களுக்கு முன்பாக இராணுவத்தினர் ஆரம்ப பாடசாலை

யின் உள்ளே புகுந்து தங்களைச் சுற்றி முள்வேலி போட்டுக் கொண்டார்கள். கலகலப்பாக இருந்த இடம் இவர்களின் வருகையில் பின்பு சூனியமாகிவிட்டது. இராணுவத்தினர் பகலில் உலாவுவதால் இளம் வயதினர் கிராமத்தின் பின் பகுதியால் ஆற்றைக் கடந்து செல்வார்கள். தங்களின் இருக்கையை வெளிப்படுத்த ஆயுதம் தாங்கியவர்கள் இரவு நேரங்களில் இப்படிச் சிலரைத் துரோகிகள் எனச் சுட்டுக் கொலை செய்து விட்டு லைட் கம்பத்தில் கட்டிவைத்து விடுவார்கள்.

காம்புக்கு சென்ற கப்டன் உடனே பக்கத்து ஊரில் உள்ள பொலிஸ் நிலையத்துக்குத் தொலைபேசியில் “இரண்டு கிழமைக்கு முன்பாகக் கைது செய்து வைத்திருக்கும் அந்த ஏகாம்பரத்தை விடுதலை செய்து விடுங்க.”

“நீங்கள் கைது செய்து கொண்டு வந்த ஏகாம்பரத்தையா.”

“யேஸ் யேஸ்” எரிச்சலுடன்,

ஏகாம்பரத்தை விடுதலை செய்தவுடன் தனது அறைக்குச் சென்று தனது தலையணையின் கீழ் உள்ள தனது தினக்குறிப்பைத் திறந்து படித்தான்.

அவளைக் கண்ட முதல்நாள் வேடிக்கையாகத் தொடங்கிய பேச்சு பின்பு அவளால் நிராகரிக்கப்பட்ட போது ஒரு மோகமாக வளர்ந்தது. என் தவறுகளை உணர்ந்தாலும் என்னை அவள் நோக்கி தள்ளியது. கடைசியாக அவளிடம் திட்டுவாங்கிய பின் அவளை மறந்துவிட்டு அவளது கணவனை விடுதலை செய்வதற்குத் தயாராகிய போது அவளே காம்புக்கு வந்தாள்.

தனது ஊர்காரரை விடுவித்தால் என்னுடன் ஜீப்பில் நான் கூப்பிடும் இடத்திற்கு வருவதாகச் சொன்னாள்.

ஒவ்வொரு நாளும் காம்புக்கு வந்து ஏகாம்பரத்துடன் இருந்து விட்டு சனி ஞாயிறு கிழமைகளில் நுவரஎலிய பங்களாவுக்கு என்னுடன் வருவாளே. அந்தக்காலத்தில் அந்த ஊர் அமைதியாக இருந்தது. அந்தப் போர் நிறுத்தத்திற்கு இராசாத்தியே காரணம். அவள் என்னைக் காண வரும்போது மரியாதையாகச் சில சோல்ஜர்கள் ஆசனம் எடுத்துப் போட தொடங்கி விட்டார்களே. ஒரு நாள் காம்பில் எல்லோருக்கும் சமையல் இராசாத்திதான்.

எனக்குத் தெரியும், இவள் எனக்காக வரவில்லை. ஊர்மக்களின் வேண்டுகோளுக்காக என்னுடன் உறவு கொள்வதை ஒரு கடமையாகச் செய்கிறாள். இவளது உயிர்கொலைக்கு நான்தான் பொறுப்பேற்க வேண்டும்.’

இதற்கு மேல்படிக்க முடியாமல் டயரியை மூடினான்.

அந்தப் பகுதியில் இராணுவம் சிறிய இராணுவக் காம்பை புதிதாகத் திறப்பதற்குத் தீர்மானித்ததும் வெளி நாட்டில் இருந்து பயிற்சியை முடித்துக்கொண்டு வந்த செனிவிரத்தன தலைமைச் செயலகத்தில் கட்டளையின்படி அனுப்பப்பட்டான். எந்த மேலதிகாரிகளும் இல்லாமல், பதினைந்து சோல்ஜர்களுடன் இராணுவ முகாம் அமைக்கப்பட்டது.

இந்தக்காலத்தில் ஊரில் துணி வெளுத்துக்கொண்டிருந்த ஏகாம்பரம் பக்கத்து ஊரில் மச்சான் உறவான இராசாத்தியை சோறு கொடுத்துத் திருமணம் செய்து கொண்டு தனது ஊருக்குக் கொண்டு வந்திருந்தான்.

வெளுத்த துணிகளைக் கொண்டு தலையில் சுமந்தபடி சந்தியால் ராசாத்தி நடந்த போது இராணுவ ஜீப் வந்தது.

தலையை நீட்டியடி “இந்தப் பொதிக்குள் குண்டு இருக்கா?” அரை குறைத்தமிழில் செனிவிரத்தின கேட்டான்.

“இல்லை ஐயா இது வெள்ளாவி வைத்த துணிகள். சொந்தக் காரர்களுக்குக் குடுக்கக் கொண்டு போகிறேன்.”

“திறந்து காட்டு.”

துணி மூட்டையைத் திறந்து காட்டியதும் “சரி சரி. நீ எங்கு போகவேண்டுமோ அங்கே விடுகிறேன்.”

“இல்லை நான் நடந்து போவேன்” எனக் கூறிக்கொண்டு வேகமாக நடந்தாள்.

மறுநாள் மதியத்தில் காம்பை நோக்கி துப்பாக்கி சூட்டை நடத்திவிட்டு சிலர் மறைந்து விட்டார்கள். ஒரு மணி நேரத்தில் வேறு காம்பில் இருந்தும் ஏராளமான இராணுவத்தினர் ஊரைச் சுத்தி வளைத்துச் சோதனை செய்தனர். இளைஞர்கள் பலரைக் கைது செய்து இராணுவ வண்டிகளில் ஏற்றினார்கள். சுற்றி வளைத்துச் சோதிக்கும் போது செனவிரத்தின ஊரின் ஆற்றுப்பக்கமாக இருந்த வீட்டுக்கு சென்று கதவைத் தட்டிய போது ராசாத்தி வெளியே வந்தாள்.

“ஹலோ தண்ணி கிடைக்குமா?” அவன் மனத்தில் இனம் புரியாத கிளர்ச்சி நெஞ்சை நிறைத்தது.

அவசரமாக உள்ளே சென்றவளைப் பின் தொடர்ந்தான் செனவிரத்தின.

உள்ளே போய் குனிந்து செம்பை தூக்கிய இராசாத்தி தன் அருகில் வந்துவிட்ட செனவிரத்தினவை கண்டு திடுக்கிட்டு செம்பை

நிலத்தில் போட்டாள். வாய்திறக்க முற்பட்டபோது வாயைப் பொத்தி விரலால் சத்தம் போடவேண்டாம் எனச் சைகை செய்து விட்டு வெளியே வந்தான்.

இராசாத்தி அந்த இடத்தில் சிலையாகி நின்றாள்.

அன்றேடு தேடுதல் நின்று விடவில்லை.

செனிவிரத்தனவின் மோகம் மேலேங்கியது.

இராசாத்தியின் துன்பம் தொடர்ந்தது.

மீண்டும் இரவு நேரத்தில் சுற்றி வளைத்து தேடுதலில் நடு இரவில் கிராமத்து ஆண்கள் எல்லாரும் சந்திக்கு அடையாள அட்டையுடன் வரச்சொல்லி விட்டு பின்பு வீடு வீடாகச் சோதித்தார்கள். அன்று இரண்டு மணி நேரமாக நடந்த இந்தச் சோதிப்பு எல்லோருக்கும் வெறுப்பை அளித்தது. இதே நேரத்தில் செனிவிரத்தன ராசாத்தி வீட்டை சோதிக்க வருவதை எதிர்பார்த்து ஏகாம்பரத்தின் அக்கா தங்கம்மா வீட்டில் தங்கி விட்டாள். வெறும் வீட்டை கண்டு வெறுப்புடன் வெளியே வந்து எதிர் வீட்டில் “எங்கே இந்த வீட்டு பொம்பிளை?” என்றான்.

“அக்கா வீட்டில். அதோ அந்த வீடு ஐயா.”

அந்த வீடுகள் மற்றய இராணுவத்தினரால் ஏற்கனவே சோதனைக்குள்ளாக்கப்பட்டது. மீண்டும் ராசாத்தி இருக்கும் வீட்டுக்குப் போக முடியாது என்ற நினைப்பு அவன் மனத்தில் கசப்பை ஏற்படுத்தியது.

மறுநாள் ஆற்றங்கரையில் ஊர் பெண்களின் கூட்டம் கூடியது.

சாதி பேதம் மறந்து பெண்கள் எல்லாரும் சமூகமளித்திருந்த இந்தக் கூட்டத்திற்கு ஊரிலே நிலபுலத்துக்குச் சொந்தக்காரியான நல்லம்மா தலைமை வகித்தாள். நல்லம்மாவின் கணவன் சில வருடங்களுக்கு முன்பு இறந்துவிட்டார். வசதியாக வாழ்ந்த பரம்பரையைச் சேர்ந்த வர்கள். இரண்டு பெண்கள் கனடாவில் திருமணம் முடித்து வாழ்கிறார்கள்.

“எவ்வளவு நாளைக்கு இந்தச் சோதனைகள் தொடரப் போகிறது?” என்று அங்கலாய்த்தாள்.

“இந்த ஆமி காம் வந்தபடியால்தான் இப்படி நடக்கிறது.” - இது இளைப்பாறிய ஆசிரியை சந்திரமதி.

“அது சரி ஏன் ஆமிக்காரன் இராசாத்தியைக் கேட்டவன்?”

“எங்களுக்கு என்ன தெரியும்?” கூட்டத்தில் ஒருத்தி.

“இராசாத்தி எங்கே?” - மீண்டும் நல்லம்மா அதிகாரம் தொனித்தது.

“புரிசனோடு ஆத்துப்பக்கம் அழுக்குத்துணிகளோடு போனதை கண்டேன் அக்கா” - ஒரு இளவயதுக்காரி.

“ஒருக்கா இராசாத்தியை கூட்டி வாரயா? அவளிடமே நேராக விடயத்தைக் கேட்டு விடுவம்” சில நிமிட நேரத்தில் அந்த இடத்தில் இராசாத்தி பிரசன்னமானாள்.

தலைமையிரை ஈரமான வெள்ளைத்துணியைச் சேர்த்து கொண்டையை உச்சந்தலையில் போட்டிருந்தாள். பெரிய குங்குமப் பொட்டு நெற்றியை அலங்கரித்தது.

“நேற்று இரவு செக்கிங் வந்த போது உன் வீட்டை வந்தாங்களா?” நல்லம்மாவின் குறுக்கு விசாரணை தொடங்கியது.

“இரவு அவரில்லை நான் சாந்தி அக்கா வீட்டில் இரவு படுத்திருந்தேன். நீங்க அவவைக் கேளுங்க.”

“ஆமாக்கா அவள் சொல்லுறது உண்மைதானக்கா.”

“சரி சரி உன் வேலையைப் போய்ப்பார்.”

கூட்டம் அன்றைய விசாரணையை ஒத்தி வைத்து விட்டு கலைந்தது.

இந்தச் சம்பவத்தின் பின்னர் இராசாத்தி வெள்ளாவி வைப்பதற்கோ வெளுத்த துணிகளை வினியோகிக்கப் போவதற்கோ முற்றாக மறுத்துவிட்டாள். ஆரம்பத்தில் ஏகாம்பரம் இதைப் பொருட்படுத்தவில்லை. வெளியூரில் இருந்து வந்தவன். அத்துடன் புதுப் பெண்சாதி என்ற மயக்கமும் அவன் மனத்தில் நிறையவே இருந்தது.

உனரில் தொடர்ந்து பலமுறை எதுவித காரணமும் இல்லாமல் இராணுவத்தின் சுத்திவளைப்பு நடந்தது. ஒவ்வொரு சுத்தி வளைப்பின் போதும் கப்டன் செனிவிரத்தனவிற்கு இலீசாத்தியால் கடுக்காய் கொடுக்க முடிந்தது. ஏதாவது காரணத்தைச் சொல்லி வேறு வீடுகளில் தங்கி விடுவாள். சில தடவைகள் ஏகாம்பரம் இராணுவத்தினரிடம் தனியாகச் சிக்கிக்கொள்ள நேர்ந்தது.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை அதிகாலை இராணுவ முற்றுகை நடத்தப்பட்டது. கிரிச்சிட்டப்படி நிறுத்தப்பட்ட ஜீப்பில் இருந்து செனிவிரத்தன இறங்குவதைப்பார்த்ததும் தென்னோலைத் தட்டிகளின் இடைவெளியால பார்த்த இராசாத்தி கண் இமைக்கும் நேரத்தில் வெற்று ஹர்லிக்ஸ் போத்தலுடன் அடுத்த வீட்டில் பார்வதி ஆச்சியின் அடுக்களையில் சீனி இரவல் கேட்பது போல் புகுந்து விட்டாள். செனிவிரத்தனவின் பூட்ஸ் காலடி ஓசைகளால் திடுக்கிட்டு எழுந்த

ஏகாம்பரத்துக்குப் பக்கத்தில் படுத்திருந்தவளைக் காணாதது மேலும் அதிர்ச்சியை அளித்தது.

அலங்க மலங்க எழுந்தவனது தலைமயிரைப்பற்றியபடி “எங்கே பயங்கரவாதிகளை வைத்திருக்கிறாய்” எனச் சிங்களத்தில் கேட்டபோது “ஐயா எனக்கு ஒருவரையும் தெரியாது” - எழுந்த ஏகாம்பரத்தின் சாரம் இடுப்பை விட்டு கழன்று விழுந்தது. சாரத்தை இரு கையால் எடுக்கச் முயற்சித்தவனிடம் கைகளை உயர்த்தும்படி ஆணை பிறந்தது. சில வினாடி ஏகாம்பரத்தின் ஆண் குறியை பார்த்தபடி நின்று விட்டு “எங்கே உன் பெண்சாதி” கொச்சைத் தமிழில் கேட்டான்.

ஆத்திரம் ஆற்றாமை கண்களில் நீராக “வெளிக்குப் போய் இருக்க வேண்டும் ஐயா” என்றான்.

“இந்த சாமானைப் பார்த்துதான் வெளியே போய்விட்டான்” ஏகாம்பரத்தின் ஆண் குறியைப் பார்த்து சிரித்தபடி.

குனிந்து சாரத்தை இடுப்பில் கட்டினான்.

திரும்பி வாசலை நோக்கிச் செல்லும்போது “உனது பெண்சாதிக்குப் பயங்கரவாதிகளோடு தொடர்பு உள்ளது எனச் சந்தேகம் உள்ளது. காம்புக்கு வந்து என்னைப் பார்க்கச் சொல்லு” என்று கூறிவிட்டு வெளியேறினான்.

நெற்றிப்பொட்டில் சுத்தியலால் அடிவாங்கிய உணர்வுடன் அப்படியே பாயில் விழுந்து தலையணியில் முகத்தைப் புதைத்தான்

குப்புற கிடந்தவனை முதுகில் தட்டியபோது விழித்தான் ஏகாம்பரம்.

இராசாத்தி தேத்தண்ணிக் கோப்பையுடன் நின்றாள். கிழக்கில் உதித்த ஆதவன்; கிரகணங்கள் வாசல் வழியே சாணியால் மெழுகிய தரையின் சில பகுதிக்குத் தங்க முலாம் பூசி இருந்து அதே கிரகணங்கள் குனித்து குங்குமப் பொட்டு வைத்துத் தலை மயிரை காயவைத்துக் கொண்டிருந்த இராசாத்தி மேலும் பாரபட்சமின்றி தெளித்தது. அவள் அவனுக்குத் தேவதைபோலத் தோற்றமளித்தாள்.

ஏகாம்பரத்துக்கு மாமியின் மகள் என்ற உரிமையால் எனக்குக் கிடைத்தாள். இல்லையானால் இவளது அழகுக்கும் பவிசுக்கும் யாராவது படித்து உத்தியோகம் செய்யிறவனைக் கட்டிக்கொண்டு வெளியூரிலோ அல்லது வெளிநாட்டுக்கோ போயிருந்திருப்பாள்.

நான் பேராசை பிடித்தவன். இவளை அழுக்குத்துணி தூக்கிறதற்கும் வெள்ளாவி வைக்கவும் பாவிக்கிறேன். கல்யாணம் கட்டி ஒரு வருடம் ஆகியும் இவளுக்கு ஏதாவது நகையோ துணியோ வாங்கிக்

கொடுக்கவில்லை. ரவுணுக்குக் கூட கூட்டிக் கொண்டு போக வில்லை. இந்த ஆமிக்காரன் பொடியனோடு தொடர்பு இருக்கு என்று சொல்லி விட்டு போகிறானே? இதை எப்படி இவளிடம் சேர்ப்பது?

“அப்பா இவ்வளவு நேரமாகத் தேத்தண்ணி கோப்பையுடன் நிக்கிறன். என்ன அப்பிடி யோசிக்கிறிங்க?”

தன்னைச் சுதாரித்துக் கொண்டு “ஒண்டும் இல்லை” சொல்லிக் கொண்டு தேனீரை வாங்கி குடித்தான்.

“காலமை நீ எங்கே போனாய்?. ஆமிக்காரன் என்னை நித்திரையால் எழுப்பினான்.”

நான் வெளிக்குப் போய் விட்டு சீனி முடிந்து விட்டதால் பார்வதி ஆச்சியிடம் இரவல் வாங்க போன போது ஆமி ஜீப்புகள் ஊருக்குள் வந்ததைக் கண்டதும் ஆச்சியின் வீட்டைத் தங்கி விட்டேன். அங்கேயும் வந்து செக் பண்ணி விட்டுத்தான் போனார்கள்.

“உன்னை ஏதாவது விசாரித்தார்களா?”

“இல்லை. இரண்டு ஆமிக்காரர்கள் வீட்டுக்குள் சுற்றிப் பார்த்து விட்டு ஆராவது பொடியங்கள் வந்தார்களா எனக் கேட்டு விட்டு சென்றார்கள்.”

“உண்மையாகவா?”

“நான் ஏன் பொய் சொல்கிறேங்க.”

“இல்லை இங்க வந்த ஆமிக்காரன் உனக்குப் பொடியனோடு தொடர்பு இருக்கதாகவும் உன்னை காம்புக்கு வரசொல்லி விட்டு போனான். அதை நினைத்துக் கொண்டு காலமை முழுவதும் அழுது கொண்டிருந்தேன்.”

“இங்கு வந்தது உயரமான சிவப்பாக இருந்தானா?”

“அவன்தான். ஆமியில் பெரியவன் போல் இருந்தான்.”

“நான் உங்களுக்குச் சொல்லவில்லை. ஏன் சின்ன விடயத்தை பெரிதாக்க வேண்டும் என நினைத்தேன். ஒரு நாள் தெருவால் வரும் போது ஜீப்பை நிறுத்திப் பேசினான். பின்னால் ஒரு முறை சுத்தி வளைத்த போது வீட்டுக்குள் வந்து தண்ணி கேட்டான். தண்ணியை வீட்டுக்குள் எடுக்க வந்த போது உள்ளே வந்துட்டான். நான் உடனே வெளியே ஓடி வந்து விட்டேன்.”

“இவ்வளவு நடந்தும் நீ ஏன் எனக்குச் சொல்லவில்லை? சொல்லாமல் விட்டது பிழை.”

“நீங்க என்னப்பா செய்திருப்பாய்? அவங்களோடு நாங்கள் எப்படி எதிர்க்க முடியும்? ஒரே வழி எங்கள் ஊருக்குக்கு போவது தான்.”

ஏகாம்பரம் தலையையாட்டி ஆமோதித்தபடி படுக்கையை விட்டு எழும்பி வெளியே சென்றான்.

அன்று முழுவதும் மழை தொடர்சியாகப் பெய்து கொண்டிருந்தது. எதுவித வேலையும் செய்ய முடியவில்லை என மனத்துக்குள் முனகிக்கொண்டிருந்தான் ஏகாம்பரம். மாலை ரெலிவிஷன் செய்தி கேட்போம் என்று கூறியபடி சிகாமணி வாத்தியார் வீட்டுக்குப் போய்விட்டாள் இராசாத்தி. இந்த நேரத்தில் பரமன் வீட்டிற்குப் போனால் கல்லோயா கறுப்பில் கொஞ்சம் நாக்கை நனைத்து விட்டு வருவோம். எப்படியும் இராசாத்தி வருவதற்கு முன்பு வீடுவந்து விடலாம் என நினைத்தபடி கயிற்றுக் கொடியில் தொங்கிய சேட்டை போட்டுக்கொண்டு வெளியேறினான். பரமன் பக்கத்து ஊரில் லாண்டரி வைத்து தொழில் செய்பவன். இரவு நேரத்தில் போத்தல் களை வைத்து சில்லறை வியாபாரம். ஏகாம்பரத்தின் உறவுக்காரனும் கூட.

பரமனின் குடிசைக்குப் பின்புறமாக வைத்து நின்றபடியே குடித்து விட்டு ஏற்கனவே காதில் சொருகி இருந்த பாதி சிகரட்டை பற்றிக் கொண்டு ஆற்றுப்பக்கமாக இருந்த ஒழுங்கீயை விலத்தி பிரதான சாலையை நோக்கி செல்லும் வழியில் நடக்கத் தொடங்கினான். பாதையில் நடந்த போது சிறிது தூரத்தில் முறுக்கு என இராசாத்தி யால் அழைக்கப்பட்டு சோறுவைத்து வளர்க்கப்படும் அந்தப் பெட்டை நாய் நின்று கொண்டிருந்தது. அடுத்த ஊர் பெட்டை நாய் அவசரத்தில் ஆற்றோரம் குட்டி போட்டுவிட்டு சென்ற போது இராசாத்தியால் எடுத்து வளர்க்கப் பட்டது. ஆரம்பத்தில் இராசாத்தி அந்தக் குட்டி நாய் மேல்காட்டும் பரிவு எரிச்சலைக் கொடுத்தாலும் அவருக்கு அது கொடுக்கும் சந்தோசத்தைப் பார்த்த பின்பு எரிச்சலைத் தவிர்த்துக் கொண்டான்.

இராசாத்தி அதற்கு வைத்த பெயர் அவனுக்குச் சிரிப்பூட்டியது. ஒரு நாள் ஏன் முறுக்கு என்று பெயர் வைத்தாய் என்ற போது முறுக்கு மாதிரி தான் குட்டியாக இருந்த போது பீ பேண்டது எனக் கூறிவிட்டு சிரித்தது நினைவுக்கு வந்தது.

“என்ன முறுக்கு இந்தப்பக்கம். மாப்பிளை தேடுகிறாய் போல” என வாயையில் முணுமுணுத்தபடி முறுக்கு நின்ற பாதையில் நடந்தான். முறுக்கும் அவனை பின்தொடர்ந்தது.

சில நிமிட பொடி நடையில் பிரதான வீதியை அண்மித்தபோது இராணுவ ஜீப் ஒன்று பிரதான வீதியில் அங்குள்ள சந்திக்கு சிறிது

தூரத்தில் நிறுத்தப்பட்டிருந்தது.. இதைப் பார்த்ததும் கையில் இருந்த சிகரட்டை உறிஞ்சி குடித்துவிட்டு மீதி பில்டரை எறிந்து விட்டு ஏகாம்பரம் வேப்பமரத்துக்கு பின்னால் இருந்த ஆமணக்குப் புதரின் பின்னால் வெளிக்குப் போக இருப்பது போல் குந்தி கொண்டு ஜீப்பைப் பார்த்தான்.

நிலவுடன் சந்தி விளக்கின் வெளிச்சமும் அந்த இடத்தில் நடப்பதைக் காட்டியது. ஜீப்பின் முன்பக்கத்தில் இருவர் ரோச்சு வெளிச்சத்தில் திறந்திருந்த போனட்டுக்குள் ஏதோ பழுது பார்த்துக் பெண்டிருந்தார்கள். உள்ளிருந்த ஒருவன் பக்தில் இருக்கும் இராணுவ காம்பை நோக்கி நடந்தான். காலை வெளிச்சத்தின்கீழ் வந்த போது அது செனிவிரத்தன என்று தெரிந்தது.

செனிவிரத்தன என்றதும் எங்கிருந்தோ பற்றிய காட்டுத்தீ போல உடலில் கொதிப்பேறியது. இரத்தத்தில் கலந்திருந்த கல்லோயா சாராயமும் அவனது சினத்தைத் தூண்டிவிட்டது. குந்திய இடத்தில் கையை விட்டு தடவிய போது கைக்கு அடக்கமான கல்லொன்று கிடைத்தது. அந்தக் கல்லால் செனிவிரத்தனவைக் குறி பார்த்து வீசினான்.

எறிந்த கல்லு செனிவிரத்தனவைக் கடந்து சிறிது தூரத்தில் விழுந்தது. எச்சரிக்கையுடன் நிலத்தில் படுத்தபடி ஏகாம்பரம் இருந்த புதரை நோக்கி சுட்டான். ஜீப்பருகே நின்ற மற்றைய இரு இராணுவத்தினரும் அந்தப் புதரைச் சுற்றி வளைத்தனர்.

நடுங்கியபடியே இரண்டு கைகளையும் உயர்த்தியபடி ஏகாம்பரம் வெளியே வந்தான்.

வெளியே வந்தவனை நோக்கி துப்பாக்கிகளைத் தூக்கிய இருவரிடமும் சுடவேண்டாம் எனச் சமிக் கை செய்து கைது செய்து வரும்படி சொல்லி விட்டு செனிவிரத்தன முன்னால் நடந்தான். ஏகாம்பரம் நீட்டப் பட்ட இரண்டு துப்பாக்கிகளுக்கு முன்னால் சென்றான்.

ஊர் அடுத்த நாள் அதிகாலையில் சுத்திவளைக்கப்பட்டது. பல இளைஞர்கள் கைது செய்யப்பட்டார்கள். நேரடியாக இராசாத்தியிடம் சென்று “ஜீப்பில் ஏறு உன் புரிசனைப் பார்க்கலாம்” எனக் கூறினான். வாசல்வரை எதுவும் பேசாமல் சென்ற இராசாத்தி திடீரென பத்திரகாளியாகி நிலத்தில் இருந்து மண்ணை வாரி அந்த ஜீப்பில் மேல் கொட்டிவிட்டு “என்ற புருசன் உனக்கு என்ன செய்தார்? உனக்கு இதுதானே வேணும்” என்றபடி உடுத்திருந்த சீலையைக் சுழட்டினான். இராசாத்தியின் குரலைக் கேட்டுப் பலர் வீட்டுக்கு வெளியே வந்து பார்த்தனர். செனிவிரத்தன அவமானத்தால் குனிந்தபடி ஜீப்பில் ஏறிச்சென்றான்.

உள்ளே சென்றவளது காலடிகளைத் தொடர்ந்து முறுக்கு சென்றது. முறுக்கை அணைத்தபடி மூலையில் குந்தினாள் இராசாத்தி.

அன்று ஊரில் இருந்தவர்களில் பெரும்பகுதியினர் இராணுவ முகாமின் வாசலில் காலையில் இருந்து காத்திருந்தனர். பெண்களின் ஓலங்களும் திட்டுகளும் அந்தப்பகுதியைத் துயரத்தால் மூடியிருந்தது. ஆண்கள் வாய்விட்டு அழாவிடிலும் மௌனத்துடன் நடந்து காம்புக்கும் சந்திக்கும் இடைப்பட்ட பகுதிக்கு மரணவீட்டின் சூழலை உருவாக்கினர்.

மாலை மூன்று மணியளவில் தந்தைமாரை மட்டும் உள்ளே சென்று பார்க்க அனுமதிக்கப்பட்டது. அதுவும் பத்து நிமிடம் மட்டுமே. காத்திருந்த பெண்களின் அழுகை உச்சத்துக்குச் சென்று ஆண்கள் வெளியே வந்தபின் அடங்கியது.

பெண்களின் கூட்டம் இரவு நடந்தது. அன்று முழுவதும் உணவு தண்ணியின்றி முறுக்கோடு வெறும் நிலத்தில் படுத்திருந்த இராசாத்தி அவசரமாக அழைக்கப்பட்டாள். அவசரமாக முகத்தைத் துடைத்து விட்டு பச்சை தண்ணியில் ஒரு கோப்பையைக் குடித்துவிட்டு அங்கே அவசரமாகச் சென்றாள்.

வழக்கம் போல் நிலச் சொந்தக்காரி நல்லம்மா தலைமை வகித்தாள். சந்திரமதி நல்லம்மாவுக்கு ஒத்தாசையாக இருந்தாள்.

இராசாத்தியைக் கண்டதும் நேரடியாக சந்திரமதி “இராசாத்தி இண்டைக்கு உன்னை ஆமி காம்பு பக்கம் காணவில்லை. ஏன்?”

“இல்லையக்கா-----” என இழுத்தாள் இராசாத்தி.

“அவள் பின்பக்கமாகப் போய்ப் பார்த்திருப்பாள். நம்மளை மாதிரியா” என நக்கலாக நல்லம்மா கழுத்தை நெளித்தாள்.

கூட்டத்தில் சிரிப்பு அலையாகப் பரவி மறைந்தது.

ஏதவித பதில் பேசாமல் நின்றாள் இராசாத்தி.

“என்னடி கொழுக்கட்டையா வாய்க்குள்? வாயைத் திறந்து பேசேன்டி?” நல்லம்மா பொறுமை இழந்தவளாக.

இராசத்தியின் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் கன்னத்தில் வழிந்தோடியது.

“ஏன் ஏகாம்பரத்தைப் பார்க்க ஆமிக் காம்புக்கு வரவில்லை?”

“வந்து-- வந்து” சொற்கள் தடங்கியது அவளுக்கு.

“சொல்லண்டி” சந்திரமதியும் பொறுமை இழந்தாள்.

“ஆமி பெரியவன் பல தடவை என்னோடு தவறாக நடக்க முயற்சித் தான் அதுதான் நான் காம்புக்குப் போக பயந்தன்...” என்று தொடங்கி ஆதியோடு கூறினாள்.

கூட்டத்தில் கச முச எனக் கதைத்தனர்.

“ஆமி சுற்றி வளைத்தது. எல்லாரையும் கைது செய்தது. எல்லாம் உனக்காகத்தான் போலிருக்கு” என்றாள் சந்திரமதி.

“இவளை அனுப்பினால்தான் ஊர்ப் பிள்ளைகளை ஆமி காம்பில இருந்து வெளியெடுக்கலாம்” என நல்லம்மா தீர்மானமாகச் சொன்னாள்.

இராசாத்தி எதுவும் புரியாமல் விழித்தாள்.

“நீங்கள் போங்கள்” நானும் சந்திரமதியும் இராசாத்தியுடன் கதைத்துவிட்டு நாளைக்குப் பதில் சொல்கிறன்.

“அப்பிடியென்றால் இனிமேல் அவளவள் தீட்டு சீலையைத் தாங்களே தோய்க்க வேண்டியதுதான். நல்ல வேளை சிலமாதங்கள்; முன்தான் தீட்டு நிண்டது. நான் சொல்வது சரிதானேக்கா” என்றாள் சந்திரமதி.

“வாயைப் பொத்திக்கொண்டு வீட்ட வா கதைப்பம்”, என கூறியபடி வீடு நோக்கி சென்றாள் போடியார் பொம்பிளை நல்லம்மா.

இது எங்கள் கதை

நீண்ட விடுமுறைக்குப்பின்னர் அந்தப் பல்கலைக்கழகம் ஆரம்பமாகின்றது. ஏறும்புகள் சாரிசாரியாகப் புற்றுக்குள் செல்வது போன்று மாணவர்கள் ஒருவரைஒருவர் பின்தொடருகிறார்கள்.

மாணவர்களையும் புலிகளையும் உள்வாங்கும் அடர்ந்த கானகம் போன்று மிரட்சியுடன் புதிய மாணவர்களையும் பழைய மாணவர்களையும் அந்தப் பல்கலைக்கழக “கொங்கிரிட்” கட்டிடங்கள் ஏற்றுக்கொள்கின்றன.

விடுமுறைக்காலத்தில் பல்கலைக் கழகத்திற்கு வெளியே எத்தனையோ சம்பவங்கள் நடந்து விட்டன. கொங்கிரிட் கட்டிடங்களுக்கு உயிர் இல்லாதமையால் நாளும் கிழமையும் போன்று வெளியுலக சண்டைகளைச் சட்டை செய்வதில்லை. கட்டிடங்கள் அதே இடத்தில் தரித்து நிற்க - நாட்கள் வாரங்களாகி, மாதங்களாகித் தரிக்காமல் ஓடிக்கொண்டிருக்கின்றன. மனித வாழ்வும் அப்படியாகி விட்டது. பிறப்பும் இறப்பும் ஒன்றையொன்று துரத்துகின்றன.

பெருந்தொகையில் மனித உயிரிழப்புக்கள் நேர்ந்தாலும் தொடர்ந்தும் நினைத்துப்பார்க்க நேரம் ஏது?

இறந்தவனைப்பற்றி நினைத்துக் கொண்டிருந்தால் இருப்பவன் எப்படிச் சாப்பிடுவது?

முக்கியமற்றவர்களுக்கு உறவினர்களின் சிலதுளி கண்ணீர்.

பிரமுகர்களுக்கு மாலைமரியாதையுடன் அஞ்சலிக்கூட்டம்.

இறந்தவர்களுக்குத் தனது முக்கியத்துவம் தெரியப்போகிறதா?

இப்படி மரியாதைக்காகக் காத்திருப்பவன் யாராவது இறப்பதற்கு ஆசைப்படுவதுண்டா? எவனும் வாழத்தான் ஆசைப்படுகின்றான்.

இரவல் சிறுநீரகம், அடுத்தவனின் இரத்தம், ஏன் முடிந்தால் கண்களைக்கூட மற்றவர்களிடமிருந்து வாங்கி வாழத்தான் ஆசைப்படுகிறான்.

எந்த நாட்டிலும் இப்படியானவர்கள் தான் வாழுகிறார்கள். நாட்டுக்கு, மொழிக்கு, சாதிக்கு உயிர்கொடுப்போம் என உணர்ச்சிக்

கோஷும் போடும் அரசியல்வாதிகள், கவிஞர்கள், விடுதலைப் போராட்டத் தலைவர்கள் நரையை மறைக்க கறுப்பு சாயம் பூசும் காலம் இது.

மயிரை விட்டுக்கொடுக்காதவர்கள் உயிரையா விடுவார்கள். மற்றவர்கள் உயிரைவிட வேண்டுமென்று தான் இந்தக் கோஷங்கள்.

கண்ணிவெடிகள், துப்பாக்கிகள், ரொக்கெட்டுகள் வெடித்து மனித உடல்கள் சிதறி இரத்த மணம் பரப்பும் நாட்டிலும் கல்விக் கூடங்கள் பல்கலைக்கழகங்கள் கிரமமாக இயங்கத்தான் முனைகின்றன.

எதிர்காலத்திற்கு உத்தரவாதம் இல்லாவிட்டாலும் கூட இளம் உள்ளங்களைக் கனவுகள் நிறைத்திருக்கின்றது. டொக்டர், எஞ்சினியர், விஞ்ஞானி என ஒளிமயமான எதிர்காலம் மனத்திரையில் விரியும் போது இரவுகளைக் கரைத்து கண்விழித்துப் படித்தவர்களுக்குக் கனவுகளை நனவாக்கும் தொழிற்கூடமாக இந்தப்பல்கலைக்கழகம் தெரிகிறது.

இவர்களில் சிலரே மருத்துவபீட உடற்கூற்றுப்பிரிவில் நிற்கின்றனர்.

நேரம் காலை ஒன்பது மணி

மருத்துவபீடத்து மாணவர்கள் ஒன்றாகக் கூடி நிற்கிறார்கள். அனைவரிடமும் அமைதி. மனிதஉடல்களை மிக அருகில் பார்க்கிறார்கள்.

“போமலினில்” அழுத்தி எடுக்கப்பட்ட விறைத்த உடல்கள் நிர்வாணமாக மேசைகளில் கிடத்தப்பட்டிருக்கின்றது.

சுவர்களில் உடற்கூற்று சம்பந்தமான வண்ணப்படங்களும் அந்த அறையில் சுவர் ஓரமாக சில முழுஉருவ மனித எலும்புக்கூடுகள் இரும்புச்சட்டங்களின் உதவியுடன் காட்சி தருகின்றன.

போமலினோடு இரண்டறக்கலந்த மணம் எங்கும் நீக்கமற நிறைந்திருக்கிறது.

சாமானியர்களுக்கு ஏற்காத குழல்-மருத்துவ மாணவர்களுக்கோ ஏறவேண்டிய ஏராளமான படிகளில் முதலாவது படி.

பரிசோதனைக்கூடத்தின் பொறுப்பாளர் இராசரத்தினத்தின் குரல் ஒங்கி ஒலிக்கின்றது.

“பத்துப்பேருக்கு ஒரு டிபொடி உள்ளது” என்று இராசரத்தினம் சொன்னதும் மாணவர்கள் அருகே சென்றனர்.

முடிக்கிடந்த பரிசோதனைக்கூட சுவர்கள் திறந்தன. இரண்டு தலைகள் எட்டிப்பார்த்தது இராசரத்தினத்தின் கண்களுக்குத் தென்படவில்லை.

“எல்லோருக்கும் டிபொடி இருக்குதுதானே?”

கதவின் அருகே இருந்து இரண்டு கைகள் உயர்ந்தன.

“என்ன?” விறைப்பான அதிகார மிடுக்கு இராசரத்தினத்தின் குரலில் ஒலித்தது.

விரிவுரையாளர் இல்லாத சந்தர்ப்பங்களில் இராசரத்தினத்தின் அதிகாரம் அங்கே கொடிகட்டிப்பறக்கும். புதிய மாணவர்களுக்கு அவர்தான் விரிவுரையாளராகத் தென்படுவார்.

இராசரத்தினத்தின் சேவை முதலிரண்டாண்டு மாணவர்களுக்குத் தேவை. அவரது பெருமளவு ஆதரவு மாணவிகளுக்குக் கிடைத்தாலும் பதுங்கிப் பவ்வியமாக நடக்கும் மாணவர்களையும் அவர் புறக் கணிப்பதில்லை.

உடற்கூற்றுப் பாடத்தின் செயல்முறைபாறிட்சை நடக்கும்போது இராசரத்தினத்தின் உதவி இல்லாமல் சித்தி அடைவது கடினம்.

எலும்புகள், உறுப்புகள், உடற்கூற்று வரைபடங்களைப் பெறுவதற்கு இராசரத்தினத்தின் தயவை நம்பியிருப்பவர்கள் இம்மாணவர்கள்.

“எங்களுக்குப் பொடி இன்னமும் கிடைக்கவில்லை.” கபிலனும் வாசகியும் ஒரே குரலில் சொன்னார்கள்.’

“லேட்டாக வந்தால் இதுதான் நடக்கும்.. அடுத்தவாரம் உங்களுக்கு டிபொடி ஒழுங்கு பண்ணுறான் எங்களுடைய தேசியத் தலைவர் இருக்கு மட்டும் அதற்கு பிரச்சனை இல்லை. இந்தவாரம் மட்டும் மற்றவர் களுடன் சேர்ந்து படியுங்கோ.”

மாணவர்களுக்கு இராசரத்தினத்தின் நகைச்சுவை புரிந்தாலும் போமலின் மணம் கண்களையும் மூக்கையும் உறுத்தியது.

உயிரற்ற உடல்களின் நெருக்கம் தலைச்சுற்றையும் மயக்கத்தையும் கொடுத்தது. சில மாணவர்கள் வயிற்றைத் தடவிக்கொண்டது வாந்தியைத் தடுப்பதற்காக இருக்கலாம்.

இதனால் இராசரத்தினத்தின் நகைச்சுவையை ரசிக்க முடிய வில்லை.

சின்னாச்சியின் தகரடப்பாவுக்குள் இருந்த மருந்துக்குளிசைகள் முடிந்து விட்டன. இரண்டு சிறிய துண்டு மாத்திரைகள்தான் இருந்தன. விரல்களினால் மீண்டும் துளாவிப் பார்த்து ஏமாந்தார். எப்பொழுதோ முடிந்திருக்க வேண்டிய பிரஷர் குளிசைகள். சின்னாச்சி காலம் தாழ்த்தி பாவித்ததனால் நேற்றுவரையில் இருந்தன. தினமும் இரண்டு

குளிசைகள் எடுக்கும்படி டொக்டர் சொல்லியிருந்தார். தினமும் எடுத்திருக்கவேண்டியதை ஒன்றுவிட்டு ஒருநாள் எடுப்பதும் - சில நாட்களில் ஒரு நாளைக்கு ஒரு குளிசையுமாகச் சேமிப்பு முறையில் சின்னாச்சி உட்கொண்டாள்.

தலையிடி வந்தால் பிரஷர் கூடிவிட்டது என்பது அறிகுறி. இது டொக்டர் சொல்லித் தெரிந்ததுதான்.

இதை அளவுகோலாகக் கொண்டு தலையிடி வேளையில் மாத்திரம் குளிசை எடுத்தாள் சின்னாச்சி.

“இன்றைக்கு எப்படியும் மருந்து வாங்கவேண்டும். பக்கத்து வீட்டு ஆறுமுகம் டவுனுக்கு அழைத்துப் போவதாகச் சொல்லியிருந்தான். நேற்று மகளிட்ட போய் வருவதாகப் போனவன் இன்னும் வரவில்லை. இன்றைக்குத் தனியாகவேனும் போய் மருந்து வாங்க வேண்டும். உணவில் உப்பு அதிகம் சேர்க்க வேண்டாம் என டொக்டர் சொல்லியிருக்கிறார். இந்த ஊரில் உப்புத்தான் கட்டுபடியாகிற விலையில் கிடைக்கிறது. உப்பில்லாமல் எப்படிச் சாப்பிடுவது. ரவுனுக்குப் போவதற்கும் மூன்றுமைல் தூரம் நடக்க வேண்டும். முடியுமா? அந்தக்காலத்தில் எத்தனை மைல் தூரம் நடந்திருக்கிறேன். நம்மட ஊரில் முன்பு கார் பஸ்ஸா இருந்தது?

சூரியன் மேலே ஏற முன்னம் ரவுனுக்குப் போக வேண்டும்.”

முகத்தைக் கழவி கொடியில் தொங்கிய துணியால் துடைத்து விட்டு அம்மன் படத்துக்கு முன்பாக இருந்த சிறிய பெட்டியில் இருந்த திருநீற்றை எடுத்து நெற்றியில் தரித்துக்கொண்ட சின்னாச்சியின் உதடுகள் அம்மாளாச்சியைதான் பார்க்க வேண்டும் என முணுமுணுத்தன.

“வெளிக்கிட்டு படலையடிக்கு வந்தவுடனேயே மூச்சு வாங்குது. எப்படித்தான் பஸ்ராண்டுக்குப் போகப்போகிறனோ?”

பதினைந்து நிமிடப் பொடி நடையில் ஒழுங்கைக்கு வந்தபோது சின்னாச்சியின் நெஞ்சு புதுச்சுளகுப் போன்று படப்படக்கென்று அடித்தது. நெஞ்சுக்கூட்டுக்குள் இருக்கும் இதயம் வெளியே வருமாப் போல இருந்தது. வலது கையை நெஞ்சில் வைத்து தடவியபடி பஸ்ஸராண்ட் மரத்தடியில் அமர்ந்தாள்.

வீதிவெறிச் சோடிக்கிடந்தது. எந்தவொரு வாகனப் போக்கு வரத்தும் இல்லை. ஏதாவது ஹர்த்தால் என்று கடையடைப்பும் வாகனப் போக்குவரத்தும்... மற்ற சூனியம் படர்ந்திருக்கிறதோ என சின்னாச்சி நினைத்தாள்.

அரைமணிநேரம் கடந்து விட்டது. வாகனப்போக்குகளைக் காணவில்லை. வீதியில் பறந்த கடதாசிகளை மேய்ந்து கொண்டு இரண்டு செத்தல் மாடுகள் கடந்தன.

இரண்டு ஆண் நாய்கள் துரத்திக் கொண்டு சென்றன. காற்றும் புழுதியை வாரிக்கொண்டு அத்திசையில் நகர்ந்தது.

தூரத்தில் ஒரு சைக்கிள் வந்தது.

சின்னாச்சி வீதிக்கு குறுக்கே வந்து மறித்தான்.

“தம்பி என்னடா நடந்தது. ரோட்டில் ஒரு பஸ்ஸையும் காணவில்லை.”

“எங்கேயோ வெடி வைச்சிட்டான்கள் ஹெலியும் சுத்துது.”

“தம்பி நீ எங்கப்பன் போகிறாய்?”

“பிள்ளைக்குப் பால்மா வாங்கவேணும் ரவுனுக்குப் போறன்.”

“உன்ர சைக்கிளுக்குப் பின்னால் தொத்துறன். எனக்கு பிரஷர் குளிசை வாங்க வேணும்.”

“சரி ஏறுங்கோ.”

ரவுனில் சின்னாச்சியை இறக்கியவன் “இந்தவழியாக நடந்தா ஐந்து நிமிடத்தில் ஆஸ்பத்திரி வரும்” என்றான்.

“உனக்குப் புண்ணியம் கிடைக்கும் ராசா.”

சைக்கிள் மறைந்தது.

“நானும் பெத்தனே ஒரு நாயை. இத்தாலியில் கம்பி எண்ணுது. கம்பி எண்ணுவதுதான் விதியென்று இருந்தால் இங்கே சிங்கள வனின்ரை கம்பிகளை எண்ணலாம்தானே. பிள்ளையின்ரை முகத்தைப் பார்த்துட்டு சாகலாம் என உயிரைப் பிடிச்சக் கொண்டிருக்கிறன். வயதுபோன தாயை வந்து பார்க்க வேண்டாம். குளிர் தேசத்தில் சாகிறானே. சரி.. நான் புலம்பி என்ன நடக்கபோகிறது.”

படபடவென்று துப்பாக்கிச் சத்தங்கள் கேட்டன.

“துலைவான்கள் சுடுறான்கள். நான் எங்கதான் ஓடுறது?”

சின்னாச்சி காலை எட்டி வைத்து நடந்தான்.

கண்கள் இருட்டின. நெஞ்சைப் பிசைவது போன்ற உணர்வு.

“என்ன கண்கள் அந்தரத்தில் மிதக்கிறதே, நெற்றி கழுத்தெல்லாம் வலிக்கிறதே அடிவயிறு சலங்குகிறதே. எனக்கு என்ன அம்மாளாச்சியே. என்னை... என்னை....”

சின்னாச்சி மயங்கியவாறு வீதியில் சரிந்தாள்.

இப்போது துப்பாக்கி வெடிக்கும் சத்தங்களோ ஹெலியின் இரைச்சல்களோ சின்னாட்சிக்கு கேட்கவில்லை. எங்கும் இருட்டு. அந்தகாரமான இருட்டு.

இருட்டும் இப்போது தெரியவில்லை.

முகத்தில் ஈரம் பட்டது.

விழித்தாள்.

“ஆச்சி எங்கேயண போறாய்? ஏன் விழுந்து கிடக்கிறாய்?” கேட்ட குரலுக்குச் சொந்தமான முகம் தெரியவில்லை.

“யார்? கண்தெரியவில்லை இருட்டாக இருக்குது. பிரஷர் குளிசை வாங்க ஆஸ்பத்திரிக்குப் போகவேணும்.”

“இந்தா பக்கத்தில் தான் நடக்கிறாயா?”

“உன்ர முகம்கூட தெரியவில்லை. எப்படிப் பாதை தெரியும். ஆஸ்பத்திரி வாசலடியில் கொண்டு போய்விடு.”

சின்னாச்சிக்கு உதவவந்த நபர் கையால் ஆதரவு கொடுத்து தூக்கியபடி. “தனியாவா வந்தனி ஆச்சி? யாரும் இல்லையோ” என்று கேட்டார்.

“எனக்கு விதி, அந்தக்காலத்தில் இருந்தே இப்படித்தான் என்ற மனிசன் கொழும்புக்கு வேலைக்குப் போய் வருஷத்துக்கு ஒருதடவை வரும். ஆறுபிள்ளைகளைப் பெத்தாலும் இரண்டு தான் தங்கிச்சுது. பொத்திப்பொத்தி வளர்த்தனான். மூத்தவன் சிங்கள நாட்டில இருந்து ஒருத்தியைக் கொண்டுவந்து இவள்தான் பெண்டில் என்பான். அவளோடு சுகமாக இருந்தானா..? அதுதான் இல்ல. ஆறுவருஷத்தில நஞ்சைக் குடித்து செத்துப்போனான். சின்னவனை ஆரி பொலிஸில பிடிபடாம காப்பாத்தி இருந்த காணி நகையை வித்து வெளிநாட்டுக்கு அனுப்பினான்... அவன் இத்தாலியில ஜெயிலுக்குள்ள இருக்கிறானாம். கட்டினவனாலும் சுகமில்லை. பெத்தபிள்ளைகளாலும் சுகமில்லை. கொஞ்சக்காலம் பல்கலைக் கழத்தில் படிக்கிற பிள்ளைகளுக்குச் சமைச்சுக் கொடுத்து என்ற வயித்தைக் கழுவினன். உடம்புக்கு ஏலாமல் இப்ப அந்த வேலையையும் விட்டிட்டன். இனி அந்த அம்மாளாச்சி தான் துணை.”

“ஆச்சி ஆஸ்பத்திரி வந்திட்டுது. இந்த வாங்கில் உட்காருங்கோ. தலையை நிமித்தி வையுங்கோ.”

குரலின் தொனியில் மாற்றம்.

சின்னாச்சியின் சாய்ந்த தலை பக்கவாட்டில் சரிந்தது. கண்கள் நிலைகுத்தியவாறு ஆஸ்பத்திரிக் கூரையில் சுழலும் மின்விசிறியை நோக்கியது.

ஆஸ்பத்திரி தாதியர் அவசர அவசரமாகச் சின்னாச்சியை ஸ்ரெச்சரில் வைத்து உள்ளே கொண்டு சென்றனர்.

சொற்பவேளையில் ஸ்ரெதஸ்கோப்புடன் வந்த டொக்டர் கேட்டார். “யாராவது உறவினர்கள் வந்திருக்கிறார்களா?”

“இல்லை டொக்டர் கிழவி தனியத்தான் சீவிக்குதாம். கொண்டு வந்து விட்டவர் சொன்ன தகவல்.”

டொக்டர் உதட்டைப் பிதுக்கினார் “அனாதைப்பிணம் என்றால் மருத்துவ பீடத்துக்கு அனுப்புங்கோ.”

சின்னாச்சி அவசர அவசரமாகப் போமலினுக்குள் அழுக்கப் பட்டாள். எஞ்சியிருந்த அற்பசொற்ப பிராணவாயு குமிழிகளாக வெளியேறின.

கபிலனுக்குப் புதிய டிபொடி கிடைத்த மகிழ்ச்சியில் 24ஆம் பிளேட்டை எடுத்துக் கைப்பிடியில் கவனமாக பொருத்தினான்.

வாசுகி உடல்கூற்று புத்தகத்தை விரித்து சுழுத்து நரம்புகளின் படங்கள் உள்ள பக்கத்தைப் படம் தெரியத்தக்கதாகக் கபிலனுக்கு அருகில் வைத்தாள்.

பத்துப்பேருக்கு ஒரு டிபொடி ஆனால் கபிலனுக்கும் வாசுகிக்கும் ஒரு டிபொடி சின்னாச்சியின் உருவத்தில் கிடைத்தது.

பிளேட்டை சற்று அழுத்தி பொடியின் முகத்தில் வைத்தான் கபிலன்.

டிபொடியின் மூக்கில் சிறு துடிப்பு.

“கபிலன் நிறுத்து மூக்கு அசைகிறது.” என்றாள் வாசுகி.

“எனக்குத் தெரியவில்லை.”

“எனக்குத் தெரிகிறதே.”

அந்த டிபொடி மெதுவாக அசையத்தொடங்கியது. முன்கியது. கண்கள் திறந்தன.

முகத்தில் இரத்தம் கசியத்தொடங்கியது.

கபிலனும் வாசுகியும் விக்கித்து போனார்கள்.

சின்னாச்சியின் டிபொடி வாய்திறந்து பேசியது. கண்களில் படிந்திருந்த இருட்டு இப்போது நீங்கியிருக்கிறது.

“ஏன் பிள்ளைகளே.. என்னைத் தெரியல்லையா.”

கபிலனும் வாசுகியும் வாயடைத்து நிற்க சின்னாச்சி வாயசைத்தாள்.

“உங்களுக்கெல்லாம் சமைச்சப்போட்ட சின்னாச்சிதான். நீங்களெல்லாம் சோதினைக்குப் படிக்கும் போது எத்தனைநாள் காலையில் கோப்பி போட்டுத்தந்திருப்பன்.”

“கபிலன்.. இது எங்கட சமையல்கார ஆச்சி” வாசுகி உரத்த குரலில் சொன்னாள்.

“நான் அனாதை இல்ல எனக்குச் சொந்தக்காரர் கொழும்புக்கு இடம் பெயர்ந்திட்டினம். சொல்லியனுப்புங்கோ என்ற கட்டை வேக வேணும்” சின்னாச்சியின் இறுதி வாக்குமூலம் உதிர்ந்தது. மீண்டும் உண்மையாகவே பொடி ஆனாள்.

காதல் தீவ

சிவலை ஓடத்தை பாறை மறைவில் மறைத்துவிட்டு பக்கத்தில் குந்தி இருந்தான். கவலை கறையானைப் போல் அரித்தது, பசிவயிற்றைக் குடைந்தது சிவலை சேமிப்பில் இருந்த தங்கக் காசுகளை எல்லாம் கொடுத்து ஓடத்தை வாங்கியிருந்தான். செம்படவ நண்பனுக்கு மட்டும் தான் உண்மை தெரியும். ஓடத்தின் அணியத்தில் புளிசாதத்தையும் அவலையும் பனைஓலை பெட்டியில் பத்திரமாக மறைத்திருந்தான்.

நடுநிசியாகிவிட்டது, கோதையை இன்னும் காணவில்லை.

“கோதைக்கு என்ன நடந்திருக்கும்..?”

“நடுநிசிக்கு முன்வருவதாகச் சத்தியம் செய்திருந்தானே?”

அவள் தந்தை பூசை முடிப்பதற்கு முன்பு, அவள் எழுந்து வராவிட்டால் எல்லாத்திட்டமும் பிழைத்துவிடும். கவலையில் கூட விரலினால் சிறிய சூழியே மணலில் தோண்டிவிட்டான். பயத்தில் சிறுநீர் வருவதுபோல் இருந்தது. எழும்பினால் யாரும் பார்த்துவிடுவார்களோ என்ற பயத்தில் நடுங்கியபடி ஓடத்தில் சாய்ந்தபடி இருந்தான். “இனிமேல் தாங்காது” சிறுநீர் கழிப்பதற்கு எழுந்தான். தூரத்தில் தெரிந்த தீப்பந்தங்கள் அவனது தலையில் மின்னலாகத் தாக்கியது. ஈரக்குலையை யாரோ பிடித்து உலுப்புவது போல் இருந்தது.

தீப்பந்தங்கள் கொள்ளிவாய் பிசாசுகளைப் போல் கடற்கரையை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தன. “கோதை பிடிபட்டுவிட்டான்.”

“உளர் மக்கள் தன்னைத் தேடி வந்து கொண்டிருக்கிறார்கள்” என்ற முடிவுடன் மீண்டும் பாறை மறைவில் சாய்ந்தான்.

“நான் ஒரு கோழை. என்னைப்பற்றியே எண்ணுகிறேனே என்னை நம்பிய கோதைக்கு என்ன நடந்தது?” கோதையை எண்ணித் தன் பயத்தைத் தற்காலிகமாக மறந்தான்.

தீப்பந்தங்கள் நெருங்கி வந்து கொண்டிருப்பதுடன், பேச்சுகளும் கேட்கிறது. ஆனால் தெளிவில்லை. சிவலை பாறையின் இடுக்கில் மறைவாக ஒதுங்கிக் கொண்டான். வந்தவர்கள் இருபிரிவாகப்

பிரிந்து கடற்கரையைச் சல்லடை போட்டார்கள். சிவலை மறைந்திருந்த பாரையின் அருகில் வந்தவர்கள் ஒரு பக்கத்தை மட்டும் பார்த்துவிட்டுத் திரும்பிவிட்டார்கள்.

நிம்மதியாகப் பெருமூச்சு விட்டான் சிவலை!

ஊரார் போய்விட்டார்கள் என்ற நிம்மதி இருந்தாலும் கோதையின் நிலை கண்ணீரை வரவழைத்தது.

அருகே அரவம் கேட்டது, திடுக்குற்றுத் திரும்பிப் பார்த்தான். திரும்பியவன் மேல் கோதை தளிர்க்கரத்தால் வாயை அடைத்தபடி பூமாலையாகப் படர்ந்தாள். நீண்டநேரம் வாய் பேச்சுக்கு இடம் இல்லை. குளிரில் நடுங்கியவனுக்கு அவளது உடற்குடு இதமாக இருந்தது, பேசி அதைக் கெடுத்துவிட விரும்பவில்லை.

ஒருவழியாக மௌனத்தைக் கோதை கலைத்தாள்.

“நான் வரமாட்டேன் என நினைத்துவிட்டாயா?”

“நம்பிக்கை இருந்தது, ஆனாலும் உன்னை மீறி ஏதாவது நடந்துவிட்டதோ எனப் பயந்தேன்.”

“ஏன் தாமதம் கண்ணே?”

நடுநிசி பூசைக்கு தந்தையார் புறப்பட்டபின் நான் எழுந்து வீட்டின் பின்பக்கத்தில் தயாராக வைத்திருந்த எனது துணி பொட்டலத்தை எடுக்க சென்றேன். அந்த நேரத்தில் மறந்துவிட்ட எதையோ எடுக்க தந்தையார் திரும்பவும் வந்தார். படுக்கையில் என்னைக் காணாததில் பலமுறை குரல்கொடுத்தார். குற்ற உணர்வில் மௌனமாகப் பின்புறத்தில் நின்று கொண்டிருந்தேன். பதற்றத்துடன் தந்தையார் தர்மகத்தா வீட்டுப்பக்கம் சென்றபோது நான் கடற்கரை நோக்கி ஓடிவந்தேன். அதற்கிடையில் என்னைத் தேடிவந்த ஊர்மக்களை வழியில் கண்டபோது சற்று மறைவாக இருந்துவிட்டு வந்தேன்.

மூச்சு விடாமல் கூறிமுடித்தாள்.

இருபது நூறு ஆண்டுகளுக்கு முன்னைய காலம்து!.

அப்போது தமிழகத்தில் சைவம் நலிந்திருந்தது, பௌத்தம் செழித்துத் தென்கிழக்கு ஆசியாவரையும் வியாபித்த காலமது, தமிழ்நாட்டு நாகைப்பட்டினம் பௌத்தம் பரந்து வளர்வதற்குக் கண்மாயாக இருந்தது. இங்குள்ள சூடாமணி விகாரத்தில் வெளி நாட்டு சிறுவரும் இளைஞர்களும் கல்வி கற்றார்கள். விகாரைக்கு உதவுவதற்கும் நிதி அளிப்பதற்கும் நாகை தனவந்தர்கள் பின்னிற்சு

வில்லை. அந்தணர் உணவுக்காக ஊர்விட்டும் வேறு தொழில் செய்யவும் தலைப்பட்டார்கள். அரசமானியம் அற்று வணிகர் உதவியும் இல்லாமல் சைவம் நலிந்த காலம்.

நாகைக்கு சிலகாதத்தில் உள்ள குயில்பாக்கம், மூன்று பக்கமும் கடல் சூழ்ந்த கிராமம். காவேரியின் பக்கமானதால் மீன்வளமும் நெல்வளமும் நிறைந்தது. பல விவசாயிகள் வளமுடன் வாழ்ந்தார்கள். குணசீலர் குயில்பாக்கத்து சிவன்கோயிலில் வேதியர் நெறிநின்று ஆறுகால பூசை செய்து வந்தார். தந்தை, பாட்டன் என இவர்கள் குடும்பமே இந்தக் கோயிலில் பணியாற்றி வந்தார்கள். குணசீலருக்கு இளவயதில் மனைவி இறந்துவிட்டாள். இறக்கும்போது இல் வாழ்வின் பரிசாகப் பெண்குழந்தையைக் கொடுத்துவிட்டு சிவலோகம் சென்றுவிட்டாள்.

இறைவனுக்குச் சாத்தும் மாலையின் நினைவாகப் பூங்கோதை எனப் பெயரிட்டு சீராட்டி வளர்த்தார். பூங்கோதை என்ற பெயர் பேச்சுவழக்கில் கோதையென மருவியது.

மீண்டும் திருமணம் செய்யும்படி குணசீலரைப் பலர் வற்புறுத்திய போதும் அவர் பிடிவாதமாக மறுத்தார். ஏன் கோதைகூட சிறுமியாக இருக்கும்போது தனக்கு ஒரு தாய் வேண்டும் எனக் கேட்டாள். கோதையை வளர்ப்பதிலும் சிவத்தொண்டிலும் இளமையை இறுக்கிக் கொண்டார் குணசீலர்.

அந்தணருக்கே உரிய குடுமி வளர்த்தாலும் முகத்தை மட்டும் கிழமைக்கு இருமுறை மழித்துக் கொள்வது குணசீலரின் வழக்கமாகிவிட்டது. சாம்புவன் கடந்த கால்நூற்றாண்டுகளாகக் குணசீலருக்குச் சவரம் செய்துவருகிறான். இருவருக்கும் ஒத்தவயது. சவரம் செய்யும் போது பலவிடயங்களை இருவரும் மனம் திறந்து பேசுவார்கள்.

ஒருநாள் சாம்பவனுக்கு உடல்நலகுறைவு காரணமாகத் தன் மகனான சிவலையை அனுப்பினான். சிவலை சவரத்தை முடித்துக் கொண்டு கை அலம்புவதற்காகக் கிணற்றை நோக்கிச் சென்ற போது, உலரப்போட்ட சேலையின் கீழ் இரு அழகிய பாதங்கள் தெரிந்தன.

“மருதாணியால் சித்திரம் வரையப்பட்ட பாதங்கள், அவை நிச்சயம் மனித கால்களாக இருக்கமுடியாது, தேவதையின் கால்கள் இப்படி இருக்குமோ?”

ஆவல் மீறி பாதத்துக்கு உரியவளை தரிசிக்க கை அலம்ப வந்தவன் காத்துநின்றான்.

அந்நிய ஆடவன் அடுத்த பக்கம் உள்ளதை உணர்ந்த கோதை சீலைமறைவில் இருந்து வெளிவரவில்லை.

விநாடிகள் சென்றன.

இனி நிற்பது நாகரீகம் இல்லை எனத் திரும்பிச் சென்றுவிட்டான் சிவலை.

“கோதைக்கு சாம்புவனை நன்றாகத் தெரியும்.”

“நாச்சியாரே” என அழைத்து தண்ணீர் கேட்பதும், “எப்பொழுது திருமண சாப்பாடு போடுகிறாய்?” எனக் கேட்டுத் தன்னைக் குங்குமத்தில் குளிக்க வைப்பதும் சாம்புவனின் பழக்கம். தந்தையை ஒத்தவரானதால் ஏதும் பேசாமல் சிரித்துவிட்டுச் செல்வாள்.

சிவலைக்கு அன்றிரவு தூக்கம் வரவில்லை. கோதையின் பாதங்கள் இதயத்தில் ஆழப் பதிந்தது, அவன் கண்களுக்கும் மருதாணி பூக்கள் தவிர வேறு ஒன்றும் தெரியவில்லை.

குணசீலருக்குச் சவரம் செய்யும் நாளை எண்ணி எண்ணி காத்திருந்தான். இருமுவதும் தும்முவதும் காதலின் சங்கீத பாஷையாகியது. காதலோடு கோதையின் துணிவும் வளர்ந்தது, குணசீலரின் கண் காது புலன்களின் குறைபாடு இவர்களது காதல் பரிமாற்றத் திற்கு துணை செய்தது.

சாதி, சமயக் கட்டுப்பாடுகள் நிறைந்த குயில் பாக்கத்தில் இவர்கள் காதல் திருமணத்தில் முடியும் என்ற எண்ணம் இவர்களுக்கில்லை. மூன்று பக்கமும் கடல் சூழ்ந்த கிராமம் ஆனதால் அடுத்த ஊருக்கு ஓடிச் சென்று வாழ முடியாது. விடயம் வெளிவந்தால் இருவரும் சமாதியாவதும் அல்லாமல், தந்தையர் இருவரும் அவமானத்தால் இறப்பது நிச்சயமாகும்.

சிவலையின் செம்படவ நண்பன் ஒரு ஆலோசனை கூறினான். “குடில் பக்கத்தில் இருந்து தென் கீழ்த் திசையில் நாழிகை சென்று மீண்டும் கரை நோக்கி வந்தால் பாண்டி நாட்டின் கரைப்பகுதியை அடையலாம்,” அங்கு நீங்கள் அனாதைகள் எனக் கூறிவிட்டு வாழலாம், என ஆலோசனை கூறித் தனது ஓடத்தையும் கொடுத்திருந்தான்.

கண் கலங்கியபடி சிவலை தான் சேகரித்து வைத்திருந்த தங்க காசுகளை அவன் கைகளில் வைத்தான்.

கோதையை ஓடத்தில் ஏற்றிவிட்டு, ஓடத்தை மெதுவாக தள்ளிக்கொண்டு இடுப்பளவு தண்ணீர்வரையும் வந்த பின்பு மெதுவாகத் துள்ளி ஏறினான். கடல் மிக அமைதியாக இருந்தது,

கிழக்கு நோக்கி இரு துடுப்பால் வலித்தான். வேகமாகத் துடுப்பு வலித்த தாலும் கரையை விட்டுப் படகு விலகவில்லை. அவனுக்குப் படகோட்டிப் பழக்கமில்லை.

விடிவதற்குள் நடுக்கடலுக்குள் செல்ல வேண்டும்.

இல்லையேல் ஓடத்தில் துரத்தி எம்மைப் பிடித்துவிடுவார்கள்.

“நான் உதவிக்கு வரவா” என்றாள் கோதை.

“எங்கே உன் கரங்களைக் காட்டு,” நீட்டிய கரங்களைப் பார்த்த படி, “இக்கரங்கள் மலர் கொய்ய மட்டும் தான் முடியும்” என்றான்.

வைகறையில் காற்று மாறியது. சிவலையின் மடியில் கண்ணயர்ந்த கோதையைத் தட்டி எழுப்பினான். கோதை திடுக்கிட்டு எழுப்பினாள்.

“உன் முந்தானையை என்னிடம் தா.”

“ஏய், ஏய் என்ன சொல்கிறாய்?”

“தயவு செய்து கோவிக்காதே. வேறு வழி தெரியவில்லை.”

“அதற்காகவா என்னை நடுக்கடலுக்கு அழைத்து வந்தாய்?”

“எதற்காக, நீ தவறாகப் புரிந்துவிட்டாய்”

நான் உன்னைப் பாய்மரமாகவும், உனது சேலையைப் பாய்மரச் சீலையாக்கவும் போகிறேன். காற்று திசை மாறியதால் நாங்கள் விரைவாகக் கடலுக்குச் செல்லமுடியும். தன் அறியாமையைப் புரிந்து கொண்ட கோதை முந்தானைத் தலைப்பைச் சிவலையிடம் கொடுத்து விட்டு ஓடத்தின் நடுப்பகுதியில் கால்களைப் பரப்பிக்கொண்டு நின்றாள்.

சேலைத் தலைப்பைப் பற்றிக்கொண்டு ஓடத்தின் அணியத்தில் அமர்ந்தான்.

“வேகம் காணாது” என்று சொல்லிக்கொண்டே கடல் தண்ணீரைக் கையால் எடுத்து கோதையின் சீலையை நோக்கி அடித்தான். தண்ணீர் துளிகள் கோதையின் மார்பை நனைத்தன.

“இப்ப என்ன செய்கிறாய்?”

“சேலையை நனைத்தால் வேகமாக ஓடும் போகும்” என்றான்.

நம்ப மறுத்த கோதை மார்பை இருகைகளாலும் பொத்தினாள்.

ஓடம் வேகமாகச் சென்றது.

சூயில்பாக்கம் கண்ணுக்கு மறைந்தவுடன் கோதை தன்சீலையை சுற்றியபடி ஓடத்தில் அமர்ந்தாள். அணியத்துள் இருந்த அவலையும், புரிச்சாதத்தையும் எடுத்து சிவலை கோதைக்கு ஊட்டினாள்.

உண்ட களைப்பால் இருவரும் தூங்கிவிட்டனர்.

சூரியனின் வெக்கை ஏற இருவரும் கண் விழித்தனர். மார்பு சேலை விலகி இருந்ததால் அவசரமாக எழுந்தாள். ஏய் மெதுவாக எழும்பு, இல்லையேல் ஓடம் கவிழ்ந்துவிடும். நாங்கள் மீனுக்கு இரையாக வேண்டி இருக்கும்.

மீன் என்றதும் முகம் சுழித்தாள்.

எங்கே இருக்கிறோம்?

ஏதோ ஒரு தீவுக்குப் பக்கத்தில் உள்ளோம். துடுப்பைப் போட்டுக் கொண்டு கரையை நோக்கி நடந்தான்.

பனையும், தென்னையும் சேர்ந்த அந்தத் தீவை பச்சைத் திடலாகக் காட்டியது. சிவலை சூரியனைப் பார்த்துவிட்டு இது தீவின் மேற்கு கரை என்றான். ஓடத்தைக் கல்லுடன் கட்டிவிட்டு இருவரும் கரையில் நடந்தார்கள். தென்னை மரங்களுக்கு இடையில் நடக்கும் சிறுகற்கள் கோதையின் கால்களை உறுத்தின. சிவலை கற்பாறையில் கோதையை இருக்கச் சொல்லிவிட்டுக் கீழே கிடந்த தேங்காயைக் கல்லில் அடித்து உடைத்தான்.

இருவரும் தேங்காயையும் தின்று, நீரையும் அருந்தினார்கள்.

தென்னை மரநிழலில் சிறிது சாய்ந்தபோது இவர்களை நோக்கி ஓர் பௌத்த சன்னியாசி வந்து கொண்டிருந்தார். இருவரும் எழுந்து சன்னியாசியை வணங்கினர். குழந்தைகளே நீங்கள் எங்கிருந்து வருகிறீர்கள்? நாங்கள் சோழநாட்டைச் சேர்ந்தவர்கள் எனத் தமது வரலாற்றை ஆதியோடு கூறினார்கள்.

“நானும் உங்கள் ஊரைச் சேர்ந்தவன். நாகையில் குளமணி விகாரைதான் என் வசிப்பிடம். ஈழத்தின் புத்த தலங்களைத் தரிசித்து விட்டு ஊர் திரும்புகிறேன். வணிகர்களின் மரக்கப்பல் இந்த வழியால் தான் செல்லும், மேலும் இங்குப் புத்தர் வந்த இடம் நாகதீபம் என்று பெயர். சிறிய புத்தகோயிலும், அம்மன் கோயிலும் உள்ளது.”

“நீங்கள் விகாரைக்கு அல்லது கோவிலுக்குப் பக்கத்தில் இருந்து விட்டு சிறிதுகாலம் செல்ல உங்கள் ஊர் செல்லுங்கள். இன்று மாலை இங்கு ஒரு வணிககப்பல் வரும், அதில் நான் செல்ல இருக்கிறேன்.”

கோதை சன்னியாசியின் கால்களைக் கட்டிக்கொண்டே, “சாமி எனக்கு உதவி செய்யுங்கள்” என்றாள்.

“குழந்தை எழுந்திரு, என்ன வேண்டும்?”

“எனது தந்தையாரைக் குயில்பாக்கத்தில் சந்தித்து நான் நலமாக இருப்பதாகச் சொல்லுங்கள். இல்லையேல் என் தந்தை என் நினைவில் இறந்துவிடுவார்.”

“அப்படியே ஆகட்டும்.”

மனநிம்மதியுடன் கோதையும், சிவலையும் கைகோத்தபடி கிழக்காலே இருக்கும் புத்தகோயிலை நோக்கிச் சென்றனர்.

குற்றமும் தண்டனையும்

மெல்பேர்ண் பல்கலைக்கழகத்திற்கும், றோயல் பெண்கள் மருத்துவமனைக்கும் சமீபமாக அமைந்துள்ள 'ரெட்பார்க்' மதுச் சாலையில் எனக்குப் பிடித்தமான யன்னல் ஓரம் அமர்ந்தேன்.

வழக்கமாக இங்கே வந்தால் - குறிப்பிட்ட மேசையைத்தான் கண்கள் நாடும். அங்கிருந்து யன்னலூடாக வெளிப்பிரதேசத்தைத் தரிசிக்கலாம். இன்று திங்கட்கிழமை என்பதனாலோ என்னவோ இங்கு கூட்டம் குறைவு.

வெள்ளிக்கிழமைகளில் இங்குக் காலடி வைப்பது கடினம். நின்று கொண்டுதான் அருந்தவேண்டும், உண்ணவேண்டும்.

"என்ன... இன்று தனியே...?" - அடிக்கடி அங்கே பார்த்து பழகிய மது பரிமாறும் பெண் கேட்டாள். அறிமுகமற்ற முகப்பழக்கம். பகுதிநேர வேலை செய்பவளாக இருக்கலாம். முழுநேர பல்கலைக் கழக மாணவியாகவும் இருக்கலாம்.

எப்படி இருந்தால்தான் எனக்கென்ன?

"பொட்டில் விக்ரோரியா பிட்டர்" - என்றேன். வாரத்தில் ஒரு நாளாவது வேலைத்தல நண்பர்களுடன் மதிய உணவுக்காக இங்கே வருவதுண்டு.

எனது வேலைத்தலத்துக்குச் சமீபமாக - உணவும் மதுவகைகளும் கொண்ட ரெஸ்ரோரண்ட்தான் இது.

தனியாக வந்தாலும் - யன்னலோரமாக அமர்ந்து வெளிப் பிரதேசத்தை ரசிக்கலாம். இதமான காற்று யன்னலூடாக வந்து முகத்தை வருடும். வெளியே நடமாடுவோரைப் பார்க்கலாம். அலுப்பின்றி மதிய உணவு நேரத்தைக் கழிக்கலாம்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பின்பு ஊரிலிருந்து வந்த கடிதம் - சேர்ட் பொக்கட்டில் துருத்திக்கொண்டிருந்தது.

எனது மச்சான் நந்தன் அனுப்பியிருந்த கடிதம்.

நந்தனின் தாயார் - எனது மாமி 70 வயதில் இறந்துவிட்டதாகக் கடிதம் தகவல் சொல்கிறது.

இலங்கையில் தமிழர்கள் 70 வயதில் இயற்கை மரணம் மகிழ்ச்சிக் குரியது என்பது எனது சிந்தனை.

இளம் சிறுவர்கள் களத்தில் மடிந்து கொண்டிருக்கும் சமூகத்தில் - எதற்காக எழுபது வயது வரையும் வாழ்ந்த மாமிக்காகக் கலங்க வேண்டும்?

நந்தனுக்குப் பதில் எழுதலாம். அல்லது தொலைபேசியில் தொடர்புகொள்ளலாம்.

நந்தனின் கடிதம் மாமியின் நினைவுகளை இரை மீட்டித்தான் விட்டது. என்னை நானே சுயவிமர்சனம் செய்ய வைத்துவிட்டது.

மாமிக்கு வேசிப்பட்டம் சூட்டி வழக்குத்தொடர்ந்து தண்டனையும் கொடுத்து அகம் மகிழ்ந்த அந்த நாட்கள் நினைவுக்கு வந்து தொல்லைப்படுத்துகிறது. ஒருவகையில் நான் வழங்கிய தண்டனை ஈரானியர்களின் கொடூரச் செயலைவிட மோசமானதுதான்.

ஒரு மாதகாலம் மாமி வீட்டு கூரைக்கு இரவில் கல்லெறிந்தேன். இரவில் மாமி உறங்கியிருக்கமாட்டார்கள். மறுநாள் காலையில் கண் சிவந்த நிலையில் நடமாடும் மாமியைப் பார்க்கும் இனசனத்தினர், “மாமா இறந்த துயரத்தில் அழுதுதான் மாமியின் கண்கள் சிவந்திருக்கலாம்” என நினைத்திருப்பர்.

மாமியின் தனிமனித ஒழுக்கத்தில் தவறு கண்டு பிடித்து சமூகப் பார்வையில் தண்டனை கொடுத்தேன். மாமாவுக்குத் துரோகமிழைத்த பெண் - என்ற வெஞ்சினம்தான் அந்த நாள் பருவத்தில் எனக்குள் ஊறிக்கிடந்தது.

பின்னாளில் சமூகத்தின் குறைபாடுகள் பூதாகரமாகத் தோன்றிய பொழுது மாமியின் மீது அனுதாபம் தோன்றியது.

மாமாவின் குறைகள் யாருக்குத் தெரியும்? அவரது பக்கம் தெரிந்ததா?

தனிமனித குறைபாடுகள் மறைக்கப்படும்போது ஒழுக்கமானவர் களாகத் தெரிவதும், மறைக்க வசதியோ அதிகாரமோ அற்றவர்கள் வெளிச்சமாக்கப்படுவதும் தானே காலம் காலமாக நடந்து வருகிறது.

அது ஒரு ‘துன்பியல் சம்பவம்’ எனக்கூறி ஆறுதல் தேட முடியா தமையால் - மாமியைப் பற்றிய அந்த நாள் ஞாபகம், நந்தனின் கடிதம் பார்த்தது முதல் மனதைக் குடைகிறது.

மாமாவின் மரணவீடு.

“தம்பி எனக்கும் ஒரு புகையிலை தாடா?” சாம்பசிவம் சித்தப்பாவின் குரல் கேட்டது.

சாம்பசிவம் சித்தப்பா - மரணவீட்டிலிருந்து திடீரென்று சுமார் அரைமணிநேரம் காணாமல் போயிருந்தார்.

அவர் தனது கருப்பு சாராய போத்தலைத் தேடிப்போயிருப்பார். சிறிது தூரம் நடந்து சென்று, சிறுநீர் கழிக்கும் பாவனை செய்து விட்டு அரைகிளாஸ் கருப்புச்சாராயம் ஏறவிட்டிருப்பார்.

வழக்கமாக 'தண்ணி'யில் மிதக்கும் ஆசாமிதான்.

கல்யாணம், சாமத்தியச்சடங்கு, மரணவீடு இப்படி எங்கே அவர் வர நேர்ந்தாலும் அவருடன் ஒரு கருப்புச் சாராயப்போத்தலும் மறைவாக வந்துவிடும். எங்காவது பூச்செடி பற்றைக்குள் மறைத்து வைத்துவிட்டு - தேவைப்பட்ட வேளைகளில் தாகசாந்தி செய்து கொள்ளுவார்.

இந்தத் தாகசாந்தி விவகாரம் ஏதோ தனக்கு மட்டுமே தெரிந்த தாகவும் அவர் நம்பிக்கொண்டிருப்பதுதான் சுவாரஸ்யம்.

இப்பொழுதும் - அதனை அருந்திவிட்டு வந்து அதன் கசப்பைத் தீர்க்க என்னிடம் புகையிலை கேட்கிறார்.

அவரோடு மேலும் எட்டுப்பேர் இருந்து அமெரிக்கா சந்திரனுக்கு மனிதனை அனுப்பியதைப் பற்றி விவாதித்துக் கொண்டிருக்கிறார்கள். பலாமரத்து நிழலில் அமர்ந்து ஆம்ஸ்ரோங்கைப் பற்றி உரையாடும் இவர்களுக்குப் பரலோகம் சென்ற மாமாவின் நினைப்பே இல்லை.

மாமாவின் சடலம் வீட்டு வராந்தாவில் கிடத்தப்பட்டு இருக்கிறது. இரண்டு படுக்கை அறைகளும் குசினியும் கொண்ட 'ட' வடிவமான அந்த வீட்டில் மாமாவின் சடலம் பட்டு வேட்டிசால்வையுடன் அலங்கரிக்கப்பட்டிருக்கிறது. தலைமாட்டில் இரண்டு குத்து விளக்குகள், சந்தனக் குச்சிகள். எந்த மரண வீட்டுக்குப் போனாலும் அதே சந்தனக்குச்சி வாசம்தான்.

மாமி தலைவிரி கோலமாக மாமாவின் சடலத்தின் தலைப் பக்கமாக இருக்கிறார்.

மாமியும் மாமாவைப் போன்று வெள்ளை நிறமும் இலட்சணமான தோற்றமும் கொண்டவர். மாமாவும் மாமியும் பொருத்தமான சோடிகள் என்று எனது காதுபடப் பேசியவர்கள் ஊரில் பலர்.

மாமியைச் சுற்றி இருந்து பல பெண்கள் ஒப்பாரிவிட்டு அழுதார்கள். அந்த ஒப்பாரி ஒலி அவ்வப்போது தாழ்ந்தும் ஒங்கியும் ஒலித்துக் கொண்டிருக்கிறது. சில பெண்களின் கண்களில் கண்ணீர். சிலரது அழகை பாவனையாகத் தெரிகிறது. மூக்கைச் சிந்தி சேலைத் தலைப்பில் துடைத்துக் கொள்ளுகிறார்கள்.

முற்றத்தில் கிளை பரப்பியிருந்த செம்பட்டான் மாமரத்தின் கீழே நான்குபேர் பறைமேளம் அடித்துக்கொண்டிருந்தார்கள். அவர்களின் உடம்பு தசைகள் விம்மிப்புடைப்பதை அவதானித்தேன்.

அவர்களுக்கும் புகையிலை கொடுத்தேன்.

பலாமரத்தின் கீழிருந்து ஒரு குரல் வந்தது.

“அம்மாவிட்ட தேத்தண்ணிக்குச் சொல்லடா?”

மரண வீட்டில் எனக்குத் தரப்பட்ட வேலை வருபவர்களுக்கு வெற்றிலை, புகையிலை கொடுப்பதுதான். “தேத்தண்ணிக்கு’ நான் பொறுப்பில்லை” என்று வெடுக்கெனச் சொல்ல நினைத்தேன். தயக்கம் தடுத்தது.

வந்திருப்பவர்களுக்கு அமெரிக்காவும், ஆம்ஸ்ரோங்கும், வெற்றிலையும், புகையிலையும், தேத்தண்ணியும் தேவைப்படுகிறது. ஆனால் - மாமாவைப் பற்றிப் பெரும் கவலைப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

ஒப்பாரி வைத்து அழும் பெண்கள் கவலையால்தான் அழுகிறார்களா? இன்னுமொரு வகையில் பார்த்தால் வந்திருப்பவர்களையும் குறை சொல்ல முடியாது.

மாமா சிறுவயதிலேயே பட்டணம் சென்று படித்தவர். படிப்பு முடிய குருநாகல் பக்கமாக அவருக்கு ஆசிரிய நியமனமும் கிடைத்து விட்டது.

விடுமுறைக்காலத்தில் மாத்திரம் ஊர்ப்பக்கம் வருவார். வந்தாலும் ஊரவர்களுடன் நட்பைப் பேணியவர் அல்ல.

வீட்டின் பின்வளவுக்குச் செல்கிறேன். அங்கே மாமாவின் மகன் நந்தன் விளையாடிக்கொண்டு நின்றான். இவனுக்கு ஐந்து வயதிருக்கும். இவனைக் கண்டால் எனக்கு எரிச்சல் பற்றிக் கொண்டு வரும்.

இவனால்தானே எல்லா வினையும் வந்தது.

இந்தப் பயலில் மாமாவின் சாயலே இல்லை. மாமா வெள்ளை நிறம். இவனோ அட்டைக்கரி.

“ஆட்களுக்குத் தேத்தண்ணியும் கொடுக்க வேண்டிக்கிடக்கு... நீ புகையிலையைப் பிடிடா.. இந்தா...”

“எனக்கு ஏலாது...” அவன் உடம்பை நெளித்தான்.

இவனுக்கு உதைப்பதற்கு இதுதான் தருணம். ஒரு உதைவிட்டேன்.

“அம்மா” எனக் கத்தியபடி நகராமல் நின்றான்.

அங்கிருந்து நகர்ந்து, சற்று அப்பால் வெள்ளை கட்டுவதற்கு தேவையான துணிகளை அடுக்கிக்கொண்டு நின்ற சின்னப்புவிடம் சென்றேன். சின்னப்புவிடக்கு எப்போதும் என்மீது வாரப்பாடு. ஆறடி உயரமான அவரது தோள் மீது ஏறி இருந்தால் உலகத்தையே பார்க்கலாம் என்ற நப்பாசை எனக்கு.

“என்ன தம்பி. தாய்மாமா போட்டார் எண்டு கவலைப் படுறாயா?” என்னை அணைத்தபடி சொல்கிறார்.

அவரது அணைப்பில் நின்றுகொண்டு சற்று அப்பால் - எனது உதையால் அழுதுகொண்டிருக்கும் நந்தனைப் பார்த்தேன். மரண வீடு என்றபடியால் அவன் தனக்குள் அழுதுகொண்டு நிற்கிறான். இல்லையேல் தாயிடம் சென்று கோள் மூட்டியிருப்பான்.

இப்போது மாமியின் அழகையும் ஓய்ந்து விட்டது. மற்றவர் களும் இத்தருணத்தில் இடைவேளைவிட்டார்கள்.

ஓப்பாறிக்குத் தலைமை தாங்கிய பொன்னம்மா ஆச்சிக்கு வெற்றிலை போட வேண்டும் என்ற உணர்வு வந்திருக்க வேண்டும்.

பொன்னம்மா ஆச்சிக்கு ஊரில் தனி மவுசு. அவரைப் போன்று சுயமாக பாட்டியற்றி ஓப்பாரி வைத்து அழுவதற்கு வேறு எவருக்கும் தெரியாது.

மாலை நான்கு மணியாகிவிட்டது. பலாமரத்தின் கீழிருந்து வானவெளி ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டவர்கள் இப்போது பாடை கட்டத் தொடங்கிவிட்டார்கள். மாமா வீட்டு வளவில் பூவரசு மரங்களும் தென்னை மரங்களும் மா, பலா, வாழையும் நின்றன. பாடை கட்டுவதற்குத் தேவையான பூவரசுநாடிகளும் தென்னோலையும், குருத்தோலையும் மாமா வீட்டிலே கிடைத்தன. சாம்பசிவம் சித்தப்பாவின் தலைமையில் பாடைகட்டும் வேலைகள் துரிதமாக நடந்துகொண்டிருந்தது. பாடை கட்டுபவர்களின் நிழல்கள் அந்த நான்குமணி வெய்யிலில் ராட்சத உருவமாக அசைந்தன. அந்த நிழல்களின் பயங்கரத்தைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தேன்.

“டேய்... அம்மாவிடம் - எல்லோருக்கும் தேத்தண்ணி கொண்டு வரச் சொல்லடா...” - மீண்டும் நினைவுபடுத்துகிறார்.

இந்த மரணவீட்டை நிர்வகிப்பது தற்போது அம்மாதான். மாமா மீது அம்மாவுக்குப் பாசம் அதிகம். மாமாவின் படிப்பைப் பற்றி பெருமையோடு பேசுவார். மாமியை அம்மாவுக்கும் பிடிக்காது. மாமி, மாமாவைக் கஷ்டப்படுத்துவதாகப் பலமுறை சொல்லக் கேட்டிருக்

கிறேன். பல தடவைகள் மாமா எங்கள் வீட்டில் சாப்பிடுவதைக் கண்டுள்ளேன். ஒரு தடவை சேர்ந்தாற்போல் இரண்டு வாரங்கள் எங்கள் வீட்டில் மாமா தங்கியிருந்தார்.

ஒரு தடவை, குருநாகலில் இருந்து மாமா வந்திருக்கும் தகவல் அறிந்து ஐந்தாம் வகுப்பு வருடாந்தர பாறிட்சை அறிக்கையை மாமா விடம் காண்பிக்க ஓடினேன்.

மாமா வீட்டு வளவின் பின்புற படலையூடாக விரைவில் செல்லலாம். வழக்கம்போல் சைக்கிள் ரிம்மை உருட்டியபடி சென்றேன்.

வீட்டினுள்ளிருந்து ஒலித்த குரல்களால் தயங்கி நின்றேன்.

“நீர் தொடர்ந்தும் இப்படித்தான் இருப்பதென்றால் நான் இனி இங்கே வரப் போவதில்லை.” - இது மாமாவின் குரல்.

“கல்யாணம் செய்துபோட்டு குருநாகலில் இருந்தால் நான் எப்படி இங்கே சீவிப்பது...” - இது மாமி.

“யாருக்குப் பிள்ளை பெத்திரோ... அவனோடு சீவி. நான் இங்கே வரவில்லை.”

“நீர் ஆம்பிளையாக இருந்தால் நான் ஏன் மற்றவனோடு போறன்?”

“நீ பொம்பிளையாக இல்லாமல் இருப்பதால் நான் உன்னை ஆறு வருடமாகத் தொடவில்லை.”

“என்னடா சொன்னாய் இந்த விதானையினர் மகளைப் பார்த்து...”

மாமியிடமிருந்து இந்த வார்த்தைகளைக் கேட்டதும் நான் உள்ளே செல்லாமல் திரும்பிவிட்டேன். வீட்டில் அம்மாவிடம் மூச்சும் காட்டவில்லை. அந்த அதிர்ச்சியிலிருந்து வெளியே வர சில நாட்கள் சென்றது.

அந்த வாக்குவாதம் நடந்த மறுதினமே மாமா குருநாகல் திரும்பி விட்டார்.

இரண்டு வாரத்தில் மாமாவின் சடலம் வார்னிஷ் பூசிய சவப் பெட்டியில் வேனொன்றில் வந்திறங்கியது. மாமா கிருமிநாசினி அருந்தி தற்கொலை செய்திருப்பதாக டொக்ரர் சான்றிதழ் கொடுத்திருந்தார்.

நந்தனை இருத்தி இறுதிக்கிரியைகள் செய்தார்கள். எனக்குப் பொறுக்கவில்லை. அவ்விடத்தை விட்டு நகர்ந்தேன்.

ஆறுமணியளவில் மாமாவின் சடலம் படையில் பயணமாகியது. சிறுவர்கள் சுடலைப்பக்கம் செல்லக் கூடாது என்று பெரியவர்கள் தடுத்தார்கள்.

மனம் கேட்கவில்லை. பனை, தென்னை, கற்பாறைகளின் பின்னே பதுங்கிப் பதுங்கிச் சென்றேன். மயானத்தை அடைந்த போது மாமா எரிந்துகொண்டிருந்தார்.

சாம்பசிவம் சித்தப்பாவும் சின்னப்புவும்தான் கடைசிவரையும் - மாமா சாம்பலாகும் வரையில் நின்று எரித்தார்கள்.

அடுத்த நாள் மாமி - எங்கள் வீட்டுக்கு வந்து அம்மாவிடம், “எடி ராணி... இரவெல்லாம் ஏதோ கூரையில் வந்து விழுந்தது... உங்கண்ணன் செத்த பிறகும் எங்களை நிம்மதியாக இருக்க விட மாட்டார் போல... நானும் பெடியனும் இரவு முழுவதும் விழித்திருந்தோம்’.

“அண்ணி, அண்ணனுக்கு உங்கள்மேல் விருப்பம்தானே.. அதுதான் ஆவியாக வந்து போகிறார் போல.. முப்பத்து ஒன்று முடிய ஐயரைக் கூப்பிட்டு சாந்தி செய்தால் சரியாகப் போய்விடும்.” என்றார் அம்மா.

படிக்கப் பட்டணம் போகும்வரையில் மாமி வீட்டுக் கூரைக்கு நான் கல்லெறிந்தது அம்மாவுக்குத் தெரியாது.

எனது தலையணைக்குக் கீழே இருக்கும் கற்கள் மாமி வீட்டுக் கூரைக்குப் போய்விடும். ஒவ்வொரு இரவும் புதிய புதிய கற்கள் என் தலையணைக்கு வந்து அந்தக் கூரைக்குப் போகும்.

“என்ன. இன்னுமொரு ‘பொட்’ கொண்டு வரவா?” மது பரிமாறும் பெண்ணின் குரல் என்னை மீண்டும் மெல்பேர்னுக்கு அழைத்து வந்தது.

பழைய நினைவுகளிலிருந்து மீளும்போது மதிய உணவு இடைவேளையும் முடிந்திருந்தது. ஏனோ அன்று சாப்பிட மனம் வரவில்லை. பசிக்கவில்லை. கல்லெறிந்த குற்றவுணர்வு பசியை மறக்கச் செய்து விட்டதோ?

பணத்தைக் கொடுத்துவிட்டு அந்த மதுச்சாலையை விட்டு வெளியே வந்தேன்.

சிவப்பு விளக்கு எரியும் தெரு

“உலகம் சுருங்கிவிட்டது” என்று எல்லோரும் சொல்லத் தொடங்கிவிட்டார்கள். அதை ஜெனிவாவுக்கு வந்தால் இலகுவாக புரிந்து கொள்ளமுடியும். பூகோளத்தில் உள்ள சகல நாட்டை சேர்ந்தவர் சுளம் வந்து போவார்கள். அந்த நாடுகளுக்குப் பொதுவான நிறுவனங்கள் இந்த ஜெனிவா நகரில் இருப்பதால் எப்பொழுதும் மகாநாடுகள் கருத்தரங்குகள் என நடைபெறுவதால் ஹோட்டல்கள் எல்லாம் நிரம்பியே வழியும். வெளிநாட்டவர்கள் தொகை உள்நாட்டவர் களுக்குச் சமமானது. இப்படியான ஜெனிவாவில் ஐந்து நாட்கள் ஒரு ஹோட்டலில் தங்கி நாலு இரவுகள் அந்த ஹோட்டலின் உணவை அருந்தினார் சோலர் ரெக்னோலஜி பொறியிலாளர் சம்பந்தமுர்த்தி.

அவரது நாக்குக்குத் திருப்தியில்லை

எவ்வளவுதான் தரமான சுவிஸ் வெள்ளை வைனாக இருக்கட்டும். நாக்கில் சர்க்கரையாகக் கரையும் சீஸாக இருக்கட்டும் நமது காரம் மணம் குணம் எந்தச் சாப்பாட்டுக்கு வரும்?; யாழ்ப்பாணத்து மட்டுவில் கத்தரிக்காயோ அல்லது சாவகச்சேரி முருங்கைக்காயோ இந்த நாட்டில் கிடைக்காவிடிலும் நமது நாக்குக்கு வட இந்திய சாப்பாடாவது சாப்பிட்டால் மட்டுமே இன்று பொச்சம் அடங்கும் என்ற ஆவலில் நாக்கில் எச்சில் ஊறத் தொடங்கியது.

மேலும் சுவிஸ் சாப்பாடு சாப்பிட்டால் நாக்கு செத்து விடும் என்று தீர்மானித்து அந்த மாலைப் பொழுதில் சிறிது தொலைவில் இந்திய உணவுக்கடை இருப்பதாக விசாரித்து அறிந்து கொண்டு பிளாட்பாரம் வழியே நடந்தார்.

ஐரோப்பிய கோடைகாலம். கடைகளுக்கு உள்ளே இருப்பவர் களைவிட பலர் கடைகளின் வெளியே உள்ள பிளாட்பாரங்களில் விரித்த குடைகளின்கீழ் உணவருந்தினர். இந்த ஐரோப்பியர் ஒவ்வொரு மாலை சாப்பாட்டையும் சடங்காக்குகிறார்கள். நம் சனம் கல்யாணம் சாமத்தியம் மரண வீட்டைத்தான் சடங்காக கருதும். அது மட்டுமா? கோப்பையில் போட்டு வழித்து வாய்க்குள் அமுக்கிய பின்புதான் பேசுவதற்கு வாயைத் திறக்கும். சாப்பட்டை தின்று முடித்துவிட்டு கதைக்கச் சொல்லி தகப்பனிடம் பல முறை சிறுவயதில் அடி

வாங்கியது சம்பந்தமூர்த்திக்கு ஞாபகத்திற்கு வந்தது. இங்கை சனம் ஒவ்வொரு வாய் சாப்பாட்டுக்கும் இடையில் அரைமணித்தியாலம் பேசுதுகள்.

மாலை ஆறுமணிதான் இருக்கும். மாலை வெயில் மஞ்சள் நிறத்தில் மங்களகரமாக அழகிய ஜெனிவாவை மெதுவாக இன்னும் போர்த்திய படி இருந்தது, நடைபாதையில் சில நகைக் கடை மற்றும் சுடிகாரக் கடைகளைத் தவிர மற்றவை எல்லாம் சாப்பாட்டுக் கடைகள்தான். பல தேசத்தவரது கடைகள் இருந்தன. பல நாட்டு கடைகள் மட்டுமல்ல பல நாட்டு ஆண்களும் பெண்களும் ஜாடை காட்டியது அற்புதமாக இருந்தது. எதிரில் போனவர்களை விலத்திக்கொண்டு நடக்கும் போது ஒரு வானவில்லின் நிறப் பிரிகையாக இருந்தது. உலகத்தின் பலவிதமான முகங்கள் நிறங்கள் கண்கள் எனத் தோன்றியது. கறுப்பிலும் தென் ஆபிரிக்க நிலக்கரிக் கறுப்பு, எத்தியோப்பிய கோப்பி கறுப்பு, சோமாலிய பழுப்பு கறுப்பு எனப் பல ரகம். இதே போல் வெள்ளையில் பலவிதமான வெளுப்புகள். இப்படிக் கலர்களைக் கண்டபோது எல்லோரும் ஒரே நிறமாக இருந்தால் அது எவ்வளவு சலிப்பாக இருக்கும். இயற்கையை விட சிறந்த ஓவியன் உலக்தில் இல்லை.

அந்த இந்தியக்கடையைக் கண்டாலும் உடனே அங்கு இருந்து விடாமல் நேராக ஜெனிவாவின் வாவியை நோக்கிச் சென்றார். அந்த வாவியின் இறங்கு துறையில் இருந்து பெரிய படகு ஒன்று பல உல்லாசப்பயணிகளை ஏற்றிக்கொண்டு செல்ல ஆயத்தமாகியது. நேற்று இரவில் அதே படகில் சம்பந்த மூர்த்தியும் இருந்தார். மூன்று மணிநேரம் அந்த விசேடமான விருந்து கொன்பரன்சுக்காரருக்காக ஒழுங்கு படுத்தப்பட்டது. விருந்தின் போது அந்தப் படகு சவிஸ்லாந்தையும் பிரான்ஸையும் பிரிக்கும் அந்த வாவியைச் சுற்றி வந்தது.

சிறிது நேரம் அந்தப் படகைப் பார்த்து விட்டு மீண்டும் உணவுக் கடையை நோக்கி நடந்து வந்தபோது அந்த வாவியின் கரையில் பறவைகள் சோடியாக இருந்தன.

“முட்டை இட்டு அடைகாக்கும் ஸ்கண்டினேவிய வாத்துக்கள்” என அந்த வழியால் அவைகளைப் புகைப்படம் எடுத்துக் கொண்டிருந்த இளைஞன் சொன்னான்.

“ஸ்கண்டினேவிய வாத்துக்கள் இங்கே வந்தால் சவிட்சர்லாந்து வாத்துக்கள் எங்கே போகும்?” ஒரு நகைச்சுவையாகக் கேட்டு வைத்தார் சம்பந்தமூர்த்தி.

“அவை மெடிடேனியன் நாடுகளான ஸ்பெயின் இத்தாலி போர்த்துக்கல் எனத் தெற்கே போகும்.”

சம்பந்தமுர்த்தியின் முகத்தைக் கூர்மையாகப் பார்த்துவிட்டு மீண்டும் “ஸ்கண்டி நேவிய நாட்டு வாத்துக்கள் அடைகாக்க வெப்பத்தைத் தேடி இங்கு வருவது போல் இங்குள்ளவை இன்னும் அதிகமான வெப்பத்தைத் தேடி மெடி ரேனின் கால நிலைக்கு செல்கின்றன” எனக் கூறிவிட்டு நகர்ந்தான் அந்த இளைஞன்.

அந்த இளைஞன் பறவைகள் விடயம் தெரிந்தவன் போல் இருக்கிறது என நினைத்துக்கொண்டு, “நான் கொண்பரன்சுக்கு வந்தது போல் நீங்களும் அடைகாக்க வந்திருக்கிறீர்கள் ஆனால் உங்களுக்கு பாஸ்போட், சுங்கம் என்பன கிடையாது” என்றார்.

இருளாகி விட்டதால் இந்திய ரெஸ்ரோரண்டுக்குச் சென்று வெளியே இருந்த ஆசனத்தில் இருந்து கொண்டு பியரை ஓடப் பண்ணி விட்டு சுற்றிப் பார்த்தார். வானவில் நிறங்களில் பலர் இருந்தார்கள். அவர்களில் இருவர் சம்பந்தமுர்த்தியின் கவனத்தைக் கவர்ந்தார்கள்.

அறுபது வயதான ஐரோப்பிய பெண் மிக மெலிந்தவள். ஒரு காலத்தில் மிக அழகியாக இருந்த தொல்லியல் அடையாளங்கள் அவளில் இருந்தன. எதுவித அலங்காரமும் அற்று பிரான்ஸிய தொனியுடன் ஆங்கிலத்தில் பக்கத்தில் இருந்த இளைஞனுடன் அன்னியோன்னியமாகப் பேசிக்கொண்டிருந்தள். அவனுக்கு பதினெட்டு அல்லது இருபது வயதான இந்திய முகச்சாடையுடன் வெளிறிய கோதுமை நிறம். இருவருக்கும் முக நிற ஒற்றுமை இல்லை. எனவே தாயும் மகனுமாக இருக்க முடியாது. இருவரும் சிகரட்டைப் புகைத்துக் கொண்டிருந்தனர். சம்பந்தமுர்த்தி அவர்களைப் பார்த்த போது அந்தப் பெண் ‘ஹலோ’ என்றாள்.

அவள் ஹலோ சொல்லி விட்டுத் திரும்பிய போது அந்த இளைஞனும் சினேகமாகப் பார்த்துப் புன்னகைத்தான்.

பதினைந்து நிமிடத்தின்பின் அந்த இளைஞன் அந்த ஹோட்டலில் இருந்து வெளியேறிவிட்டான்.

சம்பந்தமுர்த்தி அப்பொழுது பியரை முடித்து விட்டு, பியரின் கடைசித் துளிகளை உடனடியாக விழுங்காமல் இவ்வளவு காலம் குடித்தவற்றோடு ஒப்பிட்டு ரசித்த போது அந்தப் பெண் எழுந்து வந்து மார்கி எனத் தன்னை அறிமுகப்படுத்தினாள்.

“இந்தியாவா.”

இந்தியா இலங்கையர்களின் அரசியல் கலாசாரத்தில் மட்டுமல்ல தனி மனிதர்களின் தோற்றத்திலும் ஆட்சி செய்கிறது.

“இல்லை. இலங்கை. ஆனால் அவுஸ்திரேலியா.”

“இந்த இளைஞனை நான் நேபாலில் இருந்து இங்குப் படிப்பதற்கு ஸ்பொன்சர் செய்கிறேன்.”

“என்ன படிக்கிறான்?”

“ஹோட்டல் முகாமைத்துவம்.”

அந்தப் பெண்ணில் இருந்த காந்தத்தாலும் சாப்பிடும் போது பேச்சுத்துணையைத் தேடியதாலும் அவளுக்கு வைனை ஓடர் பண்ணிய போது வேண்டாம் என்றாலும் மீண்டும் வற்புறுத்தி கேட்ட போது மறுக்கவில்லை. வைனை ஓடர் பண்ணிய போது “வைற் பிளீஸ்” எனப் பரிசாரகரிடம் கூறிவிட்டு “இந்த நாட்டில் வைற் வைன் நன்றாக இருக்கும்” என சம்பந்தமூர்த்தியைப் பார்த்துக் கூறிவிட்டுச் சிகரட்டை நீட்டினாள்.

“இதை மறந்து பல காலமாகிவிட்டது” என்றார் சம்பந்தமூர்த்தி

“இளம் வயது பழக்கம் தொடர்கிறது” என்று அவள் சொன்ன போது வழமையாகப் புகைப்பவர்களது பூனை இருமல் வந்தது.

“சுவின்- பிரான்ஸா இல்லை பிரான்ஸ் -பிரான்ஸா?”

“நான் ஜெனிவாவில் பிறந்து வளர்ந்தேன் இந்த இடங்கள் எல்லாம் நான் ஓடித் திரிந்து தொழில் பார்த்த இடங்கள்.”

“என்ன தொழில் பார்த்தீர்கள்.”

சிரிப்பு மட்டும் அவளிடம் இருந்து வந்தது.

சம்பந்தமூர்த்திக்கு ஆவல் மேலிட்டாலும் நாகரீகம் கருதி “நேபால் சென்றீர்களா” எனப் பேச்சை மாற்றினார்.

இந்தியாவில் பலகாலம் இருந்தேன். அதன்பின் தான் நேபால் சென்ற போது இந்த இளைஞனின் தந்தை எனது வழிகாட்டியாக இருந்தார். அவர் மரணம் அடைந்து விட்டார் எனக்கூறி மீண்டும் இருமினாள்.

“இன்று வீடு போகும் முன்பு இந்தக் கடைகளின் பின்னால் இருக்கும் பாதையில் நடக்கப் போகிறேன் என்னோடு துணைக்கு வர முடியுமா?”

உணவை முடித்து விட்டு நடப்பது சம்பந்தமூர்த்தியின் சர்க்கரை வியாதிக்கு நல்லது என்பதால் அந்த வேண்டுகோள் சாதகமாக இருந்தாலும் மனதில் சிறிது நெருடியது. எதற்காக இவள் எனது துணையைக் கேட்கவேண்டும்? அறுபது வயதுப் பெண்ணால் என்ன நேர்ந்து விடப்போகிறது?. அதைவிட இரவு என்பதே இல்லாமல் வெளிச்சமாகவும் தெருவெல்லாம் பலர் அங்கும் இங்கும் திரிந்தபடி

இருந்தார்கள். இதைவிட சம்பந்தமூர்த்திக்கு இரவு பன்னிரண்டு மணி வரையும் விழித்து இருக்க வேண்டிய கட்டாயம் இருக்கிறது.

இருவரும் எழும்பி ஹோட்டலின் பின்பகுதிக்குச் சென்ற போது அங்கு நடைகிளப்புகளுக்குப் பின்புறம் ஆண்களும் பெண்களும் நின்றார்கள். சிறிது தூரம் போன போது சில பெண்கள் தனியாகவும் கூட்டமாகவும் நிற்பது தெரிந்தது.

“இதுதான் ஜெனிவாவின் ரெட் லைட் பகுதி. நான் பத்து வருடங்கள் இந்தப் பெண்கள் போல் இங்கு வேலை செய்தேன்.”

மவுனத்தால் பதில் அளித்த சம்பந்தமூர்த்திக்குப் பாலியல் தொழிலாளியாக இருந்து ஓய்வு பெற்ற பெண்ணோடு ஜெனிவாவின் ரெட் லைட் பகுதியில் வலம் வந்து கொண்டிருக்கிறேன் என்பது ஆச்சரியத்தையும் வெட்கத்தையும் கொடுத்தது.

“என்ன பேசாமல் வருகிறீர்கள்?”

“இதில் என்ன பேச இருக்கிறது. ஆனால் இந்த இடத்திற்கு வருவதற்கு ஏன் ஏன் துணை உங்களுக்குத் தேவைப்பட்டது என்பதுதான் புரிவில்லை?”

“வயது கூடும் போது கடந்த கால நினைவுகள் மட்டும்தான் நம்மோடு துணையாக வருவது என்பது உங்களுக்கு தெரியும். பழைய இடங்களைப் பார்க்க விருப்பமாக இருந்தாலும்; இரவில் வருவதற்குத் துணிவு கடந்த இரு வருடங்களாக இல்லாமல் போய் விட்டது. இப்போதைய நண்பர்களை நான் அழைத்து வர முடியாது. அதே வேளையில் நீங்களும் நானும் அறிமுகமற்றவர்கள். மேலும் இருவரும் மீண்டும் சந்திக்கப் போவதில்லை. இன்று என்னால் திறந்த உள்ளத்தோடு பேச ஒருவர் கிடைத்தது எனது மனதில் நனவிடை தோய்தலுக்கு வசதியாகிவிட்டது. அது எனது அதிஷ்டம்.”

நேரடியான நேர்மையான பேச்சின் உண்மை குழந்தைகளின் மார்பின் பளிங்குத்தரையில் தெறித்து விழுந்ததுபோல் இருந்தது.

அடுத்த சந்தால் திரும்பும் போது இரண்டு பெண்களும் இரண்டு ஆண்களும் நின்றார்கள். அவர்கள் பேரம் பேசுவது கேட்கா விட்டாலும் புரிந்தது. அடிப்படையான மனித தேவைகளையும் உணர்வுகளையும் புரிந்து கொள்ள மொழி தேவையில்லை. அதிலும் காமத்தைத் தீர்த்துக்கொள்ள ஆதி மனிதன் என்ன மொழிபேசினான்? மிருகங்கள் மொழியா பேசுகின்றன? அங்கு நடக்கும் பாலியல் சந்தை நிலவரத்தைப் புரிந்து கொள்ள மொழி ஒரு தடையாக இருக்கவில்லை.

“இவர்கள் எல்லோரும் கிழக்கு ஐரோப்பிய பெண்கள். ஆனால் வறுமையில் வேலைக்கு ஆசைகாட்டி அழைத்து வரப்பட்டு பின் இந்த வேலைக்குத் தள்ளப்படுகிறார்கள்.”

சம்பந்தமூர்த்திக்கு வாயை வைத்திருக்க பொறுக்கவில்லை

“எல்லோருக்கும் வறுமை எனச் சொல்லமுடியுமா?”

“மற்றவர்களுக்காக நான் பேசமுடியாது. நான் ஆரம்பத்தில் அசட்டுத் தைரியத்தில் அதோடு வன்மத்தில் ஈடுபட்டேன். பணம் வந்ததும் பரவாயில்லை என்ற உணர்வு வந்தது.”

“பிறகேன் இடையில் வெட்டிக்கொண்டு இந்தியா போனீர்கள்?”

“எனது சொந்தக் கதையைக் கிண்டுகிறீர். ஆனால் ஒரு அத்தியாயம் மட்டும்தான் என்னால் சொல்லமுடியும்.”

“எனக்கு இன்று நித்திரை கொள்ளமுடியாது என் மனைவியை நடுநிசியில் ஜெனிவா ஏர்போட்டில் பிக்கப்பண்ணவேணும். இப்பொழுது பத்து மணிதான்.”

“அப்படியானால் இரண்டு மணித்தியாலம் என்னை வைத்திருக்க ஏற்பாடா? அந்தக் காலத்தில் எனது மணித்தியாலத்தின் விலை அதிகம்” என்றாள் பெரிய சிரிப்புடன்.

“எனக்குப் பேச்சுத்துணை தேவையாக இருக்கிறது. அதற்காக நான் மன்னிப்பு கேட்கப்போவதில்லை.”

“எனது பதினாறு வயதில் அம்மாவும் அப்பாவும் பிரிந்து விட்டதால் நான் இடர்பட நேர்ந்தது. பல போய்பிரண்ட்ஸ். அதில் ஒருவன் மூலம் போதை மருந்து பழக்கம் வந்தது. அதனால் பணம் தேவைப்பட்டது. அதே நேரம் எனது தாய் தந்தையைப் பழி வாங்குவதற்கும் இது ஒரு வழி என எண்ணினேன். இந்த முதல் இல்லாத வியாபாரத்தில் என்னை முதலாக்கினேன். ஆனால் சில வருடத்தில் எங்களது கோஷ்டியில் பலருக்கு எயிட்ஸ் என்ற புதிய நோய் வந்ததும் நான் பயந்து போனேன். அப்படியே இந்தியாவுக்குப் போய் ரிசிகேசத்தில் ஒரு ஆச்சிரமத்தில் தங்கி இருந்தேன். சில காலம் இருந்த போது இத்தாலியன் ஒருவனோடு மீண்டும் வட இந்தியாவில் சுற்றிவிட்டு மீண்டும் வந்த போது எனக்கு முப்பது வயதாகிவிட்டது. பயண முகவர் நிலயத்தில் சில வருடம் வேலை செய்துவிட்டு இம்முறை நேப்பாளத்திற்கு சென்ற போது அங்குள்ள பிரான்சிய உதவி ஸ்தாபனத்தில் வேலை கிடைத்தது. வாழ்க்கையில் பலகாலம் அதாவது பதினாறு வருடங்கள் நேப்பாளத்தில் இருந்தேன். இப்பொழுது அம்மா

மிகவும் வயோதிகத்தை அடைந்ததால் இப்பொழுது ஜெனிவாவில் இரண்டு வருடமாகத் தங்கி இருக்கிறேன்.

“ஒரு விதத்தில் பார்த்தால் நீங்கள் அதிர்ஷ்டசாலி. பிரச்சினையான தொடக்கமாக இருந்தாலும் மிகவும் இலட்சியமான வாழ்க்கை வாழ்ந்திருக்கிறீர்கள் இன்னும் வாழ்ந்து வருகிறீர்கள்.”

“எனக்குப் பணத் தேவையோ அல்லது பணத்தில் அதிக ஆவலோ இல்லாதபடியால் தெருவில் இருந்து நினைத்தவுடன் வெளியேற முடிந்தது.”

“ஆச்சிரமத்தில் சேர்ந்த பின்புதான் அப்படியான மன நிலை வந்திருக்கவேண்டும்?”

“ஆச்சிரமம் பேருக்குதான். அங்குள்ள துறவிகளுக்கு ஆசைகள் மற்றவர்களை விட அதிகம். ஆனால் வித்தியாசமான விடுமுறை காம்ப் போன்றது. இயந்திரமயமற்ற வாழ்வு எனக்குப் பிடித்திருந்தது. இதை விட இந்திய கிராமத்து மக்களை எனக்கு மிகவும் பிடிக்கும். வறுமையிலும் பெருமையாக வாழுவதும் இந்தி பேச தெரிந்து கொண்டதாலும் எங்கும் எனக்கு விசேட மரியாதை கிடைத்தது. எங்கும் முக்கிமான வளாகக் கருதப்பட்டேன்.”

“நானும் இந்தியாவில் வாழ்ந்திருக்கிறேன். இந்தியாவில் வெள்ளைத்தோலுக்கு எப்பொழுதும் விசேட மரியாதை உள்ளது.”

“நானும் அதைப்பார்த்திருக்கிறேன். ஆங்கிலேயர் ஆண்டதால் வந்ததா?”

“ஆங்கிலேயர் வர முன்பே இருந்த சாதிப்பிரிவினை என்ற வர்ணா சிரமத்தால் வந்திருக்க வேண்டும். தற்போது உலகத்தில் நிற்பேதம் பார்ப்பதில் முதன்மையானது இந்தியாவாக இருக்கும் என நினைக்கிறேன்.”

“உங்கள் விமர்சனம் காட்டமாக உள்ளது. நான் நினைத்தேன் ஐரோப்பியரிடம் இருந்துதான் நிற்பேதம் வந்தது என்று.”

“ஐரோப்பியரில் பலர் நிற்பேதத்தில் இருந்து பல தூரம் போய் விட்டார்கள் போல் எனக்குத் தெரிகிறது.”

இருவரும் பேசிக்கொண்டு சிறிய சந்தில் வந்த போது எதிரில் வெள்ளைக்காரப் பெண்ணும் ஆபிரிக்க பெண்ணும் எதிராக வந்து பின்பு திரும்பிப் பார்த்தபடி நடந்தார்கள்.

“இவர்கள் ஏன் நம்மைப் பார்க்கிறார்கள் தெரியுமா?. இங்கு வரும் ஆண்கள் கிராக்கி தேடியோ அல்லது போதை மருந்து தேடியோ மட்டும்தான் வருவார்கள். அவர்களின் முகத்தில் எதையோ தேடும்

பாவனை தெரியும். அவர்களை இந்தப் பெண்களால் உடனே அடையாளம் கண்டு கொள்ள முடியும். இந்த இடத்தில் இந்த நேரத்தில் எங்களைப் போல் பொருத்த மற்றவர்கள் வரமாட்டார்கள். அதுதான் அதிசயமாகப் பார்க்கிறார்கள்.”

“உங்களிடம் நான் பாடங் கற்றுள்ளேன். இன்னும் அரை மணிநேரத்தில் நான் ரயில்வே நிலயத்திற்குப் போக வேண்டும்.”

“நானும் ரயிலில் தான் வீடு செல்ல வேண்டும். இந்த வழியால் திரும்பி நடந்தால் ஜெனிவா ரயில் நிலையம் வரும்.”

இருவரும் திரும்பி நடந்த போது மிக வெளிச்சமான வீதி வந்தது. இரவிற்கான அறிகுறி இல்லாமல் ரயில்வே நிலையம் கலகலப்பாக இருந்தது. மாக்கி விடைபெற்றுக்கொண்டு புற நகர் ரயிலில் ஏறிச்சென்றாள். சம்பந்தமூர்த்தி விமான நிலயத்துக்குச் செல்லும் வண்டியில் ஏறினார்.

இரவு மட்டும்தான் இந்த ஹோட்டலில் தங்கமுடியும். அடுத்த நாள் பாரிஸ் செல்லத் திட்டம் இருந்தது. அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து வந்து இறங்கிய சாலினி ஒரு நாள் தங்கிவிட்டுச் செல்வோம் என்ற போதுதான் சம்பந்தமூர்த்திக்குப் பிரச்சினை உருவாகியது.

“இரவு மட்டும்தான் இந்த ஹோட்டலில் தங்க முடியும். நாளை எந்த அறையும் காலி இல்லை என்பதாக எனக்குச் சொல்லி விட்டார்கள்.”

“இந்த ஹோட்டல் இல்லா விட்டால் வேறு ஒன்று.”

“சரி அதை நாளை பார்ப்போம்.”

ஒரு கிழமை பிரிந்திருந்ததால் இருவரும் போர்வைக்குள் வேகமாக உட்புகுந்தனர்.

காலையில் சம்பந்தமூர்த்தி ஹோட்டல் அறை ஒன்று தேடிக்கொண்டு காலை ஆறு மணியளவில் ஜெனிவாவின் மூலை முடுக்கெல்லாம் திரியவேண்டி இருந்தது. ஆறு நாள் மட்டும் தங்கு வதாகப் பதிவு செய்த ஹோட்டலில் அடுத்த நாள் இருக்கவில்லை. அதிகாலையில் எழுந்து இருவரும் ஒவ்வொரு ஹோட்டலாகத் தேடினார்கள். பெரிய ஹோட்டல்கள் கை விரித்தன. சிறிய தெருக்களில் சென்று தேடவேண்டும் என்ற போது முக்கியமாக நேற்று இரவு மாக்கியுடன் தெருவலம் வந்த பகுதியில் சம்பந்த மூர்த்தி மனைவியை

விட்டு விட்டு தான் மட்டும் சென்றார். பெரும்பாலும் தெரு மேக்கப் போடாத நடு வயது பெண்ணைப் போல் களையிழந்திருந்தது.

சிறிது தூரம் சென்ற போது ஒரு ஹோட்டலுக்கு முன்பாக ஒரு சிறிய மதுக்கிளப்; இருந்தது. அந்த மது கிளப்புக்கு முன்பாக இரண்டு பெண்கள் நின்றார்கள். அதில் வெள்ளையாக இருந்த பெண் சிகரட்டைப் புகைத்தபடி நின்றாள். அவளுக்கு அருகாமையில் காப்பி கொட்டையை சிறிது அதிகம் வறுத்தது போன்ற கறுப்பு நிறமான இருபத்தைந்து வயது கூட நிரம்பாத அழகிய ஆயிரிக்க பெண் அவளுக்கு சிறிது தூரத்தில் நின்றாள். அவளைக் கடந்து ஹோட்டலுக்குள் நுழைந்த சம்பந்தமூர்த்தி கவுண்டரில் இருந்த பெண்ணிடம் அறை காலியாக இருக்கிறதா என்ற போது அவள் ஆமென்றாள். அந்த மகிழ்ச்சியில் கடன் அட்டையைக் கொடுத்து ஒரு நாள் பதிவு செய்து விட்டு வெளியே வந்த போது சம்பந்தமூர்த்தியை அந்தக் காப்பிக் கொட்டை அழகி கைகளால் அழைத்தபோது சம்பந்தமூர்த்தி சிறிது தயங்கினார்.

அவள் விடவில்லை

“இங்கே வா.”

“ஏன்?”

“தயவு செய்து வா.”

அவளது குரலில் ஒரு பரிதாபம் இழையோடியது. காலை ஆறு மணிக்கு இவள் ஏன் கூப்பிடுகிறாள். மேலும் அறை கிடைத்த சந்தேசம் மனதில் பதட்டத்தை நீக்கி இருந்தது. மனம் இவள் ஏன் கூப்பிடுகிறாள் என்பதை அறிய விரும்பியது.

நெருங்கியதும் அந்தப்பெண் தனது மேற்சட்டையின் இரண்டு பொத்தான்களை கழற்றி தனது முலையில் பெரும்பகுதியை வெளிப்படுத்தி “உனக்கு விருப்பமா?” என்றாள்.

மருத்துவ விற்பனைப் பிரதிநிதி தனது மருந்துகளின் சாம்பிளை காட்டுவது போல் இருந்தாலும் மனதில் இருந்த மகிழ்ச்சியால் எந்த பதட்டமும் ஏற்படாமல் “இது மிகவும் காலைப் பொழுதாக இருக்கிறது. எனக்கு தற்போது மூடில்லை.”

“எனக்குப் பணம் வேண்டும்.”

“என்னை மன்னித்துக்கொள். நான் தயாரில்லை” எனக் கூறிவிட்டு வேகமாக அந்த இடத்தை விட்டு அகன்று தனது பழைய ஹோட்டலுக்குச் சென்று இடம் பிடித்த கதையை வெற்றிகரமாக

சாலினிக்கு சொன்ன சம்பந்தமூர்த்தி அந்த ஆபிரிக்க பெண்ணின் கதையைச் சொல்லவில்லை.

மதியம் பன்னிரண்டு மணிக்குமேல் புதிய ஹோட்டலுக்கு சாலினியுடன் சூட்கேசைத் தள்ளியபடி வந்துகொண்டிருந்தபோது மீண்டும் அந்தக் கப்பிக் கொட்டை அழகி எதிர்ப்பட்டாள்.

இவள் நம்மை விடமாட்டாள் போல் இருக்கிறது என நினைத்த போது அவள் அருகில் வந்து விட்டாள். அவளை விலத்த முடியாத நடை பாதை.

“உமக்கு இளம் பெண்களைப் பிடிக்காது. நேற்றும் ஒரு கிழவியுடன் போகிறீர் இன்றும் இந்த மத்திய வயது பெண்ணுடன் ஹோட்டலுக்குப் போகிறீர். உமக்கு ஏதாவது பிரச்சினையோ?” என ஆங்கிலத்தில் வழியை மறித்து கேட்டாள்.

அந்த இடத்தில் புராணகாலத்தைப் போல் நிலம் பிளந்து தன்னை உள்வாங்கிவிடாதா என நினைத்தபடி கோடைகாலத்தில் நடுப்பகலில் ஜெனிவா சூரியனை பார்ப்பது சாலினியின் முகத்தை விட சாந்தமாக இருக்கும் என நினைத்து ஆகாயத்தைப் பார்த்தார்.

நில நடுக்கம், சுனாமி அருகாமையில் உருவாகுவதற்கான அறிகுறிகள் தென்படுவதை வனவிலங்குகள் மட்டுமா அறியும்? சோலர் ரெக்னோலஜி எஞ்ஜினியரும் அறிந்து கொள்வார்.

●
நன்றி ஞானம்

தற்கொலைப் போராளி

நானும் எனது பாலஸ்தீனிய நண்பனும் உணவகம் ஒன்றில் சாப்பிட்டுக்கொண்டு இருந்த போது, நான் சாப்பிடும் வேகத்தைப் பார்த்துவிட்டு, “ஏன் தற்கொலைப் போராளி போன்று சாப்பிடுகிறாய். ஆறுதலாகச் சாப்பிடு” என்றான்.

சிறு வயதில் விடுதியில் இருந்து படித்த காலத்தில் மதிய உணவை சீக்கிரம் உண்டு விட்டு கிரிக்கட் விளையாடச் செல்வது எனது வழக்கம். நான் மட்டுமல்ல விடுதியில் இருந்தவர்கள் எல்லோரும் இதைத்தான் செய்வோம். வீடுகளில் இருந்து வரும் என் வகுப்பு மாணவர்கள் தாம் கொண்டு வந்த சாப்பாட்டுடன் நேரே கிரிக்கட் மைதானத்துக்குப் போய் விடுவார்கள். நாங்கள் விடுதி மாணவர்களாக இருந்ததால் சாப்பாட்டுக்கு விடுதிக் கே போய்விடவேண்டும். எங்களது கிரிக்கட் மட்சுகள் ஐந்து நாட்களுக்கு மேலாகத் தொடரும். சீக்கிரம் போகாவிட்டால் எமக்கு இந்துக்கல்லூரியின் மைதான சுவரில் உள்ள தூண்கள் கிடையாமல் போய்விடும். அவைதான் எங்களது விக்கட்டாகும். சவரானதால் விக்கட் கீப்பர் தேவையிராது. இப்படி அவசரமாகச் சாப்பிடும் பழக்கம் பல்கலைக் கழகத்தில் இருந்த காலத்திலும் தொடர்ந்தது.

எங்கள் எல்லோருக்கும் சிறுவயதுப் பழக்கங்கள் நிழல் போன்றவை தானே. விரும்பாத நேரத்திலும் விட்டுவிட முடிவதில்லை.

அந்த நண்பன் என்னைத் தற்கொலைப் போராளியோடு ஒப்பிட்ட போது அவனது பேச்சு, எனது ஆவலைத் தூண்டியது. அவனது நாட்டில் அவர்களைப் பற்றி அவன் அறிந்திருக்கக்கூடும். அவர்களோடு அவன் பழகி இருந்திருக்கவும் கூடும். ரஷ்யா சென்று படித்ததால் இவனால் அவுஸ்திரேலியாவுக்குப் புகலிடம் தேடிவர முடிந்திருந்தது. எனது நாட்டிலும் தற்கொலைப்போராளிகள் இருந்திருக்கிறார்கள். அவர்களோடு நான் பேசியதோ பழகியதோ இல்லை. ஆனால் கேள்வி ஞானம் மட்டும் உள்ளது. தற்கொலைப் போராளிகள் கடைசியாக உயிரைத் தியாகம் செய்யப் போகும் முன்பு அவர்களது தலைவர்களுடன் விருந்துண்ணுவார்கள். கடைசியான உணவு என்ற போது இரசித்து சாப்பிடுவது தானே நியாயம். எதற்காக அவசரப்படவேண்டும்?

எனது சிந்தனைக்கு இந்த விடயம் முரண்பாடாகத் தெரிந்து இதைப் பற்றி மேலும் அறிந்து கொள்ளும் ஆவல் தூண்டியது

தற்கொலைப்போராளியின் மனநிலை எப்படி இருக்கும்? தனது உயிரை விடும்போது ஏதோ ஒரு பெரிய கொள்கைக்கு அல்லது இலட்சியத்திற்கான குறைந்த பட்சமான ஒரு சிறு படியாகவாவது பிரயோசனப்படுமென்று நினைத்திருப்பானா? இல்லை தங்கள் தலைவர் மேல் உள்ள அபிமானமா?

தற்கொலைப் போராளிக்கு அவனது சமூகத்தில் சுதந்திரமாக வாழ்வதற்கு சகல வழிகளும் அடைபட்டதால் தற்கொலைக்குத் தயாராகின்றானா? அல்லது மன அழுத்தம் கொண்ட மனநோயாளி போல தற்கொலைக்கு முடிவு செய்கிறானா?

உயிரை பாதுகாக்க மனிதர்கள் எவ்வளவு காரியங்கள் செய்கிறார்கள். கொலை செய்கிறார்கள்! அதாவது தனது உயிரைப் பாதுகாக்கச் செய்யும் கொலையைச் சட்டம் அங்கீகரிக்கிறது. கொலைத்தண்டணையை வைத்திருக்கும் அமெரிக்காவின் இரண்டாவது திருத்தம் அங்கீகரிக்கிறது. பிச்சை எடுப்பவன்கூட தன் உயிரைப் பாதுகாக்கத் தானே பிச்சை எடுக்கிறான் என்பதால் சமூகத்தால் அவன் அங்கீகரிக்கப்படுகிறான். உயிர் வாழ்வதற்குத் திருடுபவனை எக்காலத்திலும் நீதிபதிகள் கருணையுடன்தான் பார்க்கிறார்கள். இது மேல் நாட்டு நடைமுறை என்னும் போது இதற்கு ஒரு படி மேல் சென்று திருடுகிற கள்ளர்களைச் சமூகத்தின்; ஒரு அங்கமாக மதித்து அவர்களை நகரக் காவல்களாக்கியது நமது பழம் தமிழ் பாரம்பரியம்.

மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்ட கொலைகாரர்கள்கூட கடைசியில் ஏதாவது விதமாக மன்னிப்பு கிடைக்கும் என்றுதான் கடைசி வரையும் உயிர் வாழுகிறார்கள். தண்டனை விதிப்பதற்கு முன்பு அவர்கள் செய்த கொலையில் ஏதாவது கீறல் போல் அவனது உயிர் பாதுகாப்புக்குக் காரணத்தைத் தேடுவதிலேயே நவீன சட்டம் தனது நேரத்தையும் பணத்தையும் செலவிடுகிறது. அமெரிக்காவில் சராசரியாக மரணதண்டனை விதிக்கப்பட்டவர்கள் பல வருடங்கள் மேல் முறையீடுகளில் உயிர் வாழ்கிறார்கள். பெரும்பாலான நாடுகள் மரணதண்டனையைச் சட்டத்தில் இருந்து நீக்கி விட்டன. இப்படி உயிர்களைப் பாதுகாக்க நீதித்துறையும் சட்டத்துறையும் மனித நாகரிகத்தில் முக்கிய அங்கமாகின்றன. இதற்குமேல் போய் சுகாதாரம், மருத்துவம் என்பன காலம் காலமாக இந்த உயிரைக் காப்பாற்றுவதற்காகப் போராடுகின்றன. மேற்கு நாடுகள் சுகாதாரம், கல்வி என்பவற்றைத் தனியார் நிறுவனங்களிடம் கொடுத்த போதும் நீதித்துறையைத் தன் வசமே வைத்திருக்கிறது.

மனித நாகரீகத்தின் வளர்ச்சி, மனித உயிரையும் அந்த உயிர் உள்ள உடலை ஆரோக்கியமாக வைப்பதையுமே இலட்சியமாக கொண்டுள்ளது.

இவ்வளவு பெறுமதியான உயிரை, மயிரைப் போல் தூக்கி எறிவதற்கு மனம் துணிந்தவன் ஏன் அவசரப்பட்டு சாப்பிட வேண்டும்?; இது முரண்பாடான விடயமில்லையா! அல்லது ஒரு இலட்சியத்திற்குத் தயாரானவர்கள் இலகுவாக உயிரை கொடுக்கிறார்கள் என அவன் சார்ந்த இயக்கம் வெளி உலகத்திற்கு காட்டுவதற்காகச் செய்யும் பிரச்சார ஏற்பாடாக இருக்குமா? மாவீரர் துதி பாடுவதும் சமாதிகளை வழிபடுவதும் இறந்தழிந்தவன் வித்தாகி விளைவான் எனப் பொய் பேசுவதும் கவிதை எழுதுவதும் இந்த உயிர்களை எடுப்பதற்கான பிரச்சாரத் தயாரிப்பு தானே? போர்க் காலக் கவிதைகள், கதைகள் என எழுதுவது ஆய்வு செய்வதெல்லாம் யாரோ ஒரு அப்பாவியின் உயிரை எடுப்பதற்கான செயல்கள்தானே?

இதைவிட அடிப்படையான கேள்வி ஒன்றுள்ளது. தனது உடைமைகளை மதிப்பவன்தான் மற்றவரது உடைமைகளைப் பாதுகாப்பான். அது போல் தனது உயிரை மதிக்காத மனிதன் எப்படி மற்றவர்களது உரிமையை - உயிரைப் பாதுகாப்பதற்குத் தயாராக இருப்பான்? இந்தக் கேள்விக்கு இரணுவ வீரனைப் பதிலாக உதாரணம் காட்ட முடியாது. இரணுவ வீரன் கடைசிவரையும் போராடினாலும் தனது உயிரை பாதுகாக்க விரும்புகிறான். படுகாயப்பட்டவன் கூட உயிர் வாழ்வதற்காக தனது மூச்சை வைத்திருக்க விரும்புகிறான்.

இப்படித் தற்கொலைக்குத் துணிந்தவர்களுக்கு அமெரிக்காவில் வாழ ஒரு கிரீன் கார்டையோ அல்லது அழகிய பெண்ணுடன் காலம் முழுவதும் அல்லது சில நாட்கள் அல்லது வாரங்கள் வாழ உத்தரவாதம் கொடுத்தால் அவனது மன நிலையில் மாற்றம் ஏற்படுமோ என்பதை அறிய விருப்பமாக இருந்தது.

தற்கொலை செய்ய விரும்புவனது முகத்தைப் பார்த்து அவனது உள் மனக்கிடக்கையை அறிந்து கொள்ள விரும்பினாலும் அதற்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைக்கவில்லை. ஆனால், ஒரு தற்கொலைப் போராளியை இயக்குபவரின் வாக்கு மூலத்தை எழுத்தில் படிக்கும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு சமீபத்தில் எதிர்பாராதவிதமாகக் கிடைத்தது.

84 ஆம் ஆண்டு பிறந்த நான் வவுனியாவில் படித்து விட்டு 2004 இல் கொழும்பில் கணக்கியல் படிக்கச் சென்றேன். ஆறுமாத காலத்தின் பின் கிளிநொச்சிக்கு எனது நோயுற்ற மாமாவை பார்க்கச் சென்ற போது அங்கே விடுதலைப்புலிகளால் பிடிக்கப்பட்டேன். ஆரம்பத்தில் ஆயுதப்பயிற்சி பெற்றேன். அதன் பின் எனக்கு

சிங்களம் தெரிந்தது என அவர்களுக்குத் தெரிய வந்ததால் விசேட படையணியில் சேர்க்கப்பட்டேன். அந்தப் படையணியில் சேர்ந்ததும் எனக்கு அரசியல்வாதிகள் அதிகாரிகள் எப்படிக் கொல்லப்பட வேண்டும். கொலை செய்யும் போது எப்படி அந்தக் குண்டுகளை வெடிக்கப் பண்ணவேண்டும் என்பதில் பயிற்சியளிக்கப்பட்டது .

இதை விட உளவியல் பாடங்கள், சித்திரவதையைத் தாங்குதல். உண்மைகளை எப்படி மறைக்கலாம், தொடர்ச்சியாக ஒருவரை அவரையறியாது தொடர்வது. மற்றவரின் நம்பிக்கையை எப்படி பெறுவது? எப்படித் தொடர்ச்சியாக மாற்றங்களோ தவறுகளோ ஏற்படாது பொய் சொல்லுவது என்பன சொல்லித் தரப்பட்டது. உறவினர்கள் தொடர்புகள் கடவுள் நம்பிக்கை என்பன மனத்தைக் கோழை யாக்கும் எனக் கூறப்பட்டது. கடவுளின் படங்கள் உறவினரது போட்டோக்கள் அகற்றப்பட்டது. எனது பேரரசில் இருந்த அம்மாவின் படம் என்னை கோழையாக்கும் எனக் கூறி எனது பயிற்சியாளரால் அதுவும் அகற்றப்பட்டது.

இந்தப் பயிற்சிகளின் பின்பு எனது மனதில் பெரிய மாற்றம் நடந்தது போல் உணர்ந்தேன். சுற்றி இருப்பவர்களுடன் பேசுவோ சிரிக்கவோ முடியவில்லை. நுட்பு பாசம் என்ற உணர்வுகளை முற்றாக மறந்தேன். கனவில் கூட அம்மா அப்பா மற்றும் உறவினர்கள் வருவது குறைந்து விட்டது. இடைக்கிடை பக்கத்து வீட்டு மாமி மட்டும் கனவுகளில் வந்து போனார். அதுவும் குறைந்து விட்டது. முற்றாக உணர்வுகளை அடக்கிவிட்டேனோ என வியப்பாக இருந்தது. இதைத்தான் ஞானிகள் பெற்றார்களோ?

பயிற்சி முகாமில் பயிற்சியைத் தவிர்ந்த நேரங்களில் தனியாகத் தான் நேரத்தை கழித்தேன். நண்பர்கள் என்னுடன் பேசினாலும் மனம் விட்டுப் பேசுவதில்லை. எப்பொழுதும் யாராவது ஒட்டுக் கேட்பது போன்ற நினைவு. தனியாக நான் விடப்பட்ட காலத்திலும் என்னைத் தொடர்ந்து யாரோ கண்காணிப்பதாக உணர்ந்தேன். வீரதீர செயல்கள் நடைபெறும் வீடியோக்களைப் பார்க்கும் போது அந்த நேரத்தில் மனதில் பெருமையடைந்தேன். மனதில் உற்சாகம் உடலெங்கும் சுரை புரண்டு ஒருவது போல் தோன்றும். முக்கியமாக அந்தச் சண்டையில் கலந்து கொள்ளும் வீரனாக என்னை அவனது உடலில் புகுத்திக் கொண்டது போன்று எண்ணி அந்த எண்ணத்தில், கனவுகளில் உயரப் பறந்தேன். ஏதோ ஒரு உயர்ந்த இலட்சியத்துக்காக இப்படியான ஒரு சண்டையில் பங்கு பற்றி ஒரு சரித்திர நாயகனாக நான் வளர்ந்திருப்பதாக நினைப்பேன்.

இந்த நேரத்தில் கொழும்புக்குச் செல்ல வேண்டும் எனக் கட்டளை வந்தது. நேரடியாகச் செல்லாமல் நுவரெலியாவில் ஒரு ஹோட்டலில்;

ஆறுமாதம் வேலை செய்து விட்டு கொழும்புக்குச் செல்ல வேண்டும். மட்டக்களப்புக்குச் சென்று அங்கிருந்து நுவரெலியாவுக்கு சென்றேன். ஏற்கனவே ஒழுங்கு படுத்தியபடி எனக்கு ஹோட்டலில் வேலை கிடைத்தது. அது ஆறு அறைகளைக்கொண்ட உல்லாசப் பிரயாணிகள் தங்கும் ஹோட்டல். அங்கு உணவு பரிமாறுவது எனது வேலையாக இருந்தது.

அங்கு வேலை செய்தபோதுதான் எனக்கு முதலாவது காதல் அனுபவம் கிட்டியது. பாலைவனத்து மழை போல் அந்தக் காதல் மறைந்தாலும் அந்தச் சில நாட்கள்தான் வாழ்க்கையின் வசந்தகாலம். கற்பனைகளும் கனவுகளும் பூத்துக் குலுங்கியதால் கொலை குண்டு இரத்தம் என்பதை மறந்து இருந்தேன். அங்கு சமைப்பதற்கு வரும் சிசிலியாவுக்கு என்மேல் காதல் வந்தது. அவளது கண்களும் பேச்சும், மரத்துப் போய் இருந்த உணர்வுகளுக்கு நீர்ப்பாசனம் செய்தன. எனக்கு சிங்களம் தெரிந்ததால் அவள் என்னை வீட்டுக்கு அழைத்துச் சென்று தனது குடும்பத்தினரை அறிமுகப்படுத்தினாள். தகப்பன் உடம்புசல்லாவ பகுதியில் ஒரு விவசாயி. நல்ல சனங்கள். அவர்களோடு நான் பேசுவதும் பழகுவதும் போலித்தனமானது என்பது புரிந்தது. இயக்கத்தில் உள்ளொன்று வைத்து புறமொன்று பேசுவதற் காக எனக்கு வழங்கப்பட்ட பயிற்சியால் எனது உறவும் பேச்சும் அவர்களுக்கு என்னைக் காட்டிக் கொடுக்கவில்லை.

என்மேல் சிசிலியா கொண்ட காதலை இயக்கத்தில் மட்டக் களப்பில் இருந்து என்னைக் கொன்றோல் பண்ணுபவருக்கு அறிவித்த போது, இன்னும் இரண்டு மாதம் வரை தொடர்ச்சியாக காதல் பண்ணச் சொல்லி தகவல் வந்தது. சிசிலியாவுடன் எனக்கு உண்மையான அன்பு ஏற்பட்டதற்கு காரணம் அவளது அப்பாவித் தனம்தான். எனது காதலை முத்தத்துக்கு மேலாக நான் கொண்டு செல்லப் பயந்தேன். ஒரு நாள் உல்லாசப்பிரயாணியாக வந்த வெள்ளைக்காரருக்கு அவர் தங்கியிருந்த அறையில் பியரைக் கொண்டு போய் கொடுத்து விட்டு வரும் போது மாடிப்படியில் எனது கையைப் பிடித்துக் கொண்டு என் உதட்டில் அவள்தான் முதல் முத்தம் கொடுத்தாள். கோடை காலத்து முதல் மழையில் முற்றாக நனைந்தது போல் அவளது முத்தத்தால் சிலிர்த்துப் போய் நான் அந்த இடத்தில் உறைந்து போய்விட்டேன்.

இதன் பின்பு அவளை மாடியில் காணும்போதெல்லாம் எனக்கு வயிற்றைக் கலக்கும். நாலுமாடிகள் கொண்ட உயரமான கட்டிடத்தில் மிகவும் ஒடுக்கமான மாடிப்படி. நான் மேலேயே கீழேயோ செல்லும் போது சிசிலியா வராமல் இருக்க வேண்டிக் கொள்வேன்

கொழும்புக்குப் போகும்படி வந்த உத்தரவு அவளிடம் இருந்து என்னைக் காப்பாற்றினாலும் பெரிய இழப்பாக இருந்தது. அவளிடம் வெளிநாடு ஒன்றுக்குப் போக சந்தர்ப்பம் கிடைத்துள்ளது என்றும் அங்கிருந்து உனக்குக் கடிதம் எழுதுவேன் என்றும் கூறி விடைபெற்ற போது கண்ணீருடன் விடை தந்தாள். எப்பொழுதும் பொய் சொல்லுவது இலகுவாக இருந்த எனக்கு அன்று மட்டும் மிகவும் கடினமாக இருந்தது. கொழும்பு வந்து சேரும்வரையும் பஸ்ஸில் அழுதபடி வந்தேன். .

இயக்கத்தின் கட்டளைப்படி ஆங்கிலம் படிப்பதற்கு ஒரு டியூட்டரியில் சேர்ந்து விட்டு தெகிவனையில் ஒரு தமிழ் வீட்டில் இருந்தேன். அவர்களுடன் பழகுவது சந்தோசத்தைக் கொடுத்தாலும் என்னால் அவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் உருவாகவிருக்கும் பிரச்சினைகளை நினைத்து வருந்தினேன். இவ்வளவு காலமும் இருந்த வாழ்க்கையிலும் பார்க்க கொழும்பு வாழ்க்கை எனக்குப் பிடித்துப் போய்விட்டது. பழைய நண்பர்களைச் சந்தித்து அவர்களுடன் விருந்துகளுக்குப் போக முடிந்தது. அவர்கள் மனம் விட்டு தங்கள் காதல் அனுபவங்களையும் கனவுகளையும் என்னுடன் பகிர்ந்தார்கள். அவர்கள் தம் காதலிகளை எனக்கு அறிமுகப்படுத்தி கடற்கரை கிளப் எனப் பல இடங்களுக்கும் அழைத்துச் சென்ற போது நானும் ஏன் சிசிலியாவுடன் இப்படி இருக்கக் கூடாது என நினைக்கத் தோன்றும். நாட்டை விட்டு இயக்கத்தை விட்டு ஓடிவிடுவோமா எனத் தோன்றும். இதைவிட சிசிலியாவுக்குக் கூறி விட்டு வந்த வார்த்தைகள் அவளது முத்தம் போல் ஈரமாக மனதில் நனைத்தபடி இருந்தது. எல்லா வற்றிற்கும் மேல் தலைவர் மீது எடுத்த உறுதி மொழி எனது தலையில் தொங்கும் வாளாக இருந்தது.

நான் பட்ட துன்பத்துக்கு முடிவாக இயக்கத்தில் இருந்து ஒப்பரேசனுக்குத் தயாராகும்படி செய்தி வந்தது.

கொழும்பில் அரசாங்கம் பாலம் ஒன்று திறக்கவிருப்பதால் அங்கு வரும் முக்கியமானவர்கள் மத்தியில் தற்கொலைக் குண்டு வைப்பதற்கு ஒருவனை அனுப்புவதாகவும் அவனுக்குத் தங்க ஒரு இடம் பார்த்துக்கொடுக்குமாறும் எனக்கு உத்தரவு வந்திருந்தது.

பார்ப்பதற்குப் பதினைந்து வயதான சிறுவன். நீர்க்கொழும்பு பக்கத்தால் வந்து சேர்ந்தான். வயதைக் கேட்ப போது பதினேழு என்றான். என்னால் நம்ப முடியவில்லை. ஒன்றுவிட்ட தம்பி எனச்சொல்லி அவனை எனது அறையில் வைத்துக்கொண்டேன். அவனுக்குச் சாப்பாடு எல்லாம் நான்தான் வாங்கிக் கொடுப்பது. அவனைப் பார்த்தால் இயக்கம் எனச் சொல்ல முடியாது. கட்டையாகச் சிறிது குண்டாகப்

பின்னையார் போல இருந்தான். அவனுக்கு ஒவ்வொரு சாப்பாட்டிற்குப் பின்பும் ஐஸ்கிரீம் வேண்டும். எங்கே இருந்து வந்தான் என்பதையோ அவனது உறவினர் பற்றிய விபரங் களையோ நான் கேட்க விருப்பவில்லை. தற்கொலையாளியாக சாக வந்து விட்டான். மற்ற விடயங்களைக் கேட்டு என்ன பிரயோசனம்?

சாப்பாட்டு நேரத்தைத் தவிர மற்ற நேரங்களில் அவனைச் சந்திப்பதைத் தவிர்த்துக்கொண்டேன். டியூட்டரியில் படிப்பது என்ற சாட்டு எனக்கு வசதியாக இருந்தது. அப்பாவிப்பொடியனாக அந்த அறைக்குள் முழு நேரமும் இருந்தான். பல சஞ்சிகைகளையும் பல ஆங்கில குறுந்தட்டுகளையும் நான் வாங்கி வைத்திருந்தபடியால் அதைப் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

சஞ்சிகைகளை மீண்டும் மீண்டும் அவன் பார்த்துக் கொண்டிருந்த போது “என்ன எல்லாம் படித்து முடித்து விட்டாயா?” எனக் கேட்டேன்.

“இல்லே அண்ணே... எனக்குப் படிக்கத் தெரியாது” என்றான்.

பாலம் திறப்பதற்கு இரண்டு நாட்கள் முன்பாக அவனுக்குரிய குண்டு பொருத்தின அங்கி வந்து விட்டது.

பாலத்தைப் பத்துமணிக்குத் திறந்து வைக்க விருப்பதாகத் தமிழ்ப் பத்திரிகையில் செய்தி இருந்தது. அவனது உடைக்குள் தற்கொலை அங்கியைப் பொருத்தி எட்டுமணிக்கே வெளியே கொண்டுவந்தாகி விட்டது. கட்டையாகக் குண்டாக இருந்தவன் குண்டோடு இன்னும் குண்டாகி விட்டான். அதை அவனுக்குச் சொல்ல நினைத்தாலும் சொல்வதற்கு மனம் இடம்தரவில்லை. நகைச்சுவையை ரசிக்கும் மனநிலையில் அவனும் இல்லை. சிறிது தவறினால் அவனது உயிர் மட்டுமல்ல எனது உயிரும் போகலாம். இயக்கத்தைப் பொறுத்த வரை எனது உயிருக்கு அதிக மதிப்பு உண்டு.

வெள்ளவத்தையில் இருந்த முஸ்லீம் ஹோட்டலில் ஆட்டுக்கறி கோழிக்கறியுடன் பரோட்டா வாங்கிக் கொடுத்த போது மிகவும் ருசித்து சாப்பிட்டான்.

“அண்ண தலைவரோடு சாப்பிட்டபோது சாப்பாடு நல்லா இருந்தது. ஆனால் தின்னப் பயமாக இருந்தது. அதோடு சுமராக்காரன் அப்படிப் பார் இப்படிப்பார் என அடிக்கடி சொல்லிக் கொண்டிருந்தான். என்னால் ஒழுங்காக சாப்பிட முடியவில்லை. இதைப் பார்த்த தலைவரும் அன்று சரியாகச்சாப்பிடவில்லை. இன்றைக்குத்தான் ஒழுங்காக ருசித்து சாப்பிட முடியுது.”

அவனது பேச்சை அனுதாபத்துடன் ரசித்தேன். பதில் எதுவும் சொல்லாமல் அவனது உப்பிய முகத்தை தடவிவிட்டு வனிலா ஐஸ்கிரீம் வாங்கிக் கொடுத்தேன்.

பத்து மணிக்குப் பாலம் திறக்க இருப்பதால் நாங்கள் அரைமணி நேரம் தாமதமாகச் செல்லவேண்டும் என்பது எங்களுக்குக் கிடைத்த உத்தரவு. செக்யூரிட்டி செக்கப்புகள் குறைந்து விடும் என்பதும் ஒரு காரணம்.

வாகனங்கள் தடுத்து நிறுத்தப்பட்டதால் நாங்கள் கால்நடையாக பாலம் திறக்கும் இடத்திற்குச் சென்றோம். காலை நேரத்தில் ஏராளமானவர்கள் காலி வீதியால் வேலைக்குச் சென்று கொண்டிருந்ததால் எங்கள் மீது சந்தேகம் விழவில்லை. வாகனங்கள் எல்லாம் தடுக்கப்பட்டு பல நிமிட நேரம் காக்க வைத்து அணு அணுவாக சோதனை போட்டார்கள்.

“மெதுவாக செல்லுங்கள் அண்ணை. மூச்செடுக்க கஸ்டமாக இருக்கிறது.” அவன் இவ்வாறு அடிக்கடி சொன்னான்.

தியேட்டர்களின் முன்னாலிருந்த கட் அவுட்டுகளை நின்று பார்த்த போது அவனது கண்கள் அகலமாகத் திறந்து முகத்தில் ஒரு மெதுவான புன்முறுவல் தெரிந்ததை அவதானிக்கமுடிந்தது. வாசிக்கத் தெரியாத அவனுக்குச் சினிமா முக்கியமாகத் தெரிந்ததில் வியப்பில்லை.

எப்படிச் சின்னவனாகவும் அப்பாவிதாகவும் இருக்கும் இவனை ஏன் தெரிந்தெடுத்தார்கள் என்று எனக்குள் வியந்தேன். படிக்கவில்லை என்கிறான். எந்த மாதிரியான குடும்பத்தில் இருந்து வந்தானோ?

அவன்மீது பரிதாபம் வந்து எனக்குக் கண்கலங்கியது. இயக்கத்தில் சேர்ந்த பின்பு சிசிலியாவைப் பிரிந்த போதுதான் கண்கலங்கினேன். இப்பொழுது இது இரண்டாவது தரம்.

பாலம் திறக்கும் இடத்திற்கு வந்தோம். ஏராளமானவர்கள் தெரு வெங்கும் கூடி இருந்தார்கள். இந்த இடத்தில் எத்தனை பேர் மரணிக்கப் போகிறார்கள். ஏராளமான தமிழர்கள் வாழும் பகுதியானதால் அவர்களும் பலர் இறக்கப்போகிறார்கள். அதைவிட எத்தனை பேர் இன்று பொலிசாரால் கைது செய்யப்பட்டு சித்திரவதைக்கு உள்ளாகப் போகிறார்கள். நான் கூட இன்றோ அல்லது சில நாட்களிலோ பிடிபடக்கூடும்.

பாலத்திற்குச் சமீபத்தில் இராணுவத்தினர் பொலிஸ் என நூற்றுக்கணக்கில் பலர் நின்றார்கள். அவர்களுக்கு மத்தியில் அரசியல் வாதிகள் போல் தெரிந்தவர்கள் வெள்ளைநிற தேசிய உடையில் நின்றனர். அவர்களைச் சுற்றி பாதுகாப்பாக அரணாக இராணுவ

அதிகாரிகள். இவர்களுக்கு மத்தியில் இவனைக் கொண்டு போய் வெடிக்கப் பண்ணவேண்டும். முகத்தை மார்போடு சேர்த்து வெடித் தால்தான் உனது முகமும் சிதறி அடையாளம் தெரியாது போகும் என அடிக்கடி அம்மான் சொல்லும் வார்த்தையை நினைவு படுத்த வேண்டும்.

ஓரளவு மக்கள் கூட்டத்துக்குள் ஊடுருவிக் கொண்டு செல்லும் போது வெள்ளைக்காரர் ஒருவர் கழுத்தில் மாலையோடு நின்றார். அவர்தான் அந்த நிகழ்ச்சிக்கு முக்கியமான நபர் போல் பளிச்செனத் தெரிந்தார்.

இது என்ன பிரச்சினையாகிவிட்டது. எந்த வெளிநாட்டவரையும் எமது ஒபரேசனில் கொல்லக்கூடாது. தற்செயலாக வெளிநாட்டவர்கள் இறந்தால் அது அரசாங்கத்திற்கு இயக்கத்திற்கு எதிராகப் பிரசாரம் செய்வதற்கு இலகுவாகப் போய்விடும் என்பதால் கண்டிப்பான உத்தரவாக இருந்தது.

எதற்கும் அம்மானுக்குத் தொலைபேசி எடுப்போம் எனத் தீர்மானித்து 'தம்பி நில். நான் மேலிடத்தில் பேசவேண்டும்;' என்றேன்.

'அம்மானிடம் சொல்லுங்கள் என்னை நம்பச் சொல்லி' என்ற போது அவனது கண்ணில் இருந்து கண்ணீர் வந்தது.

கையால் பேசாதே என சமிக்ஞை செய்து விட்டு, வன்னிக்கு எடுத்து "அம்மான் வெள்ளைக்காரர் ஒருவர் கூட்டத்தில் நிற்கிறார்" என்றேன்.

"கொஞ்சம் பொறு. நாங்கள் செக் பண்ணிவிட்டு சொல்கிறோம்" என்றார்.

அந்த ஐந்து நிமிடங்கள் வாழ்க்கையில் மிகவும் நீளமானவை. எந்த முடிவுமற்று நீண்டு கொண்டு செல்லும் ரயில் பாதை போல் இருந்தது. போனில் பேசும் போது சிலர் என்னைத்திரும்பி பார்த்தார்கள். தமிழில் மெதுவாகப் பேசிவிட்டு சிங்களத்தில் ஒரு சில வார்த்தைகள் சத்தமாகப் பேசியதை அம்மான் புரிந்து கொள்வார்.

சைலன்சில் இருந்த கைத்தொலைபேசியில் வெளிச்சம் வந்தது.

பேசிய போது "நமக்குத் தேவையான ஒரு பெரிய நாட்டின் தூதுவர். அவர்தான் பிரதான விருந்தாளியாக வந்து தொலைத்து விட்டார். உடனே ஒப்பரேசனை கான்சல் பண்ணு."

"அம்மான் இந்த இடத்தை விட்டு வெளியேறமுடியாது சுற்றி பாதுகாப்பு வலயம்."

“இந்த ஒப்பரேசனை அவருக்காக நாங்கள் நிறுத்தியதாக தெரிவதற்காக சுவரில் மோதி அவனை வெடிக்கச் சொல்லு.”

கைத்தொலைபேசித்தொடர்பு நின்று விட்டது.

இதை எப்படி அவனிடம் சொல்லுவது? ஆனால் சொல்லித்தான் ஆக வேண்டும்.

“தம்பி இந்த ஒப்பரேசனை காண்சல் பண்ணிவிட்டதாக அம்மான் சொன்னார். வெளிநாட்டு தூதுவர் இருப்பதால் வேண்டாம் என்கிறார். ஆனால் உன்னை எவரும் இறக்காமல் சுவரில் மோதி வெடிக்க வைக்கட்டாம் என அம்மான் சொன்னார்” என்றேன்.

அவனது முகத்தைப் பார்க்க முடியாமல் திரும்பியபடி சொன்னேன்.

“அம்மானிடம் சொல்லுங்கள் என்னை நம்பும்படி.”

அந்த இடத்தை விட்டு வேகமாக வெளியேறி கடற்கரைப் பக்கம் வரும்வரை இரண்டுமுறை செக்கிங் நடந்தது. நல்லவேளையாக கடற்கரை ரோட்டில் ஒட்டோகிடைத்தது. அதன் பின்பு எந்த செக்கிங்கும் இல்லை.

வீட்டுக்குள் சென்றதும் கட்டிலில் போர்த்திக்கொண்டு படுத்து விட்டேன். உணவு தண்ணீர் பாத்தும் எதற்கும் எழும்பவில்லை.

மாலை ஆறுமணிக்குத் தொலைக்காட்சியைப் பார்த்தேன். தலைப்புச் செய்தியாகப் பயங்கரவாதிகள் அனுப்பிய தற்கொலைக் குண்டு தாரியை இராணுவத்தினர் பிடிக்க முயற்சித்த போது அவன் தன்னை வெடிக்க வைத்து தற்கொலை செய்து கொண்டான். எனினும் உயிர்சேதம் எதுவும் இல்லை. புதிதாகத் திறந்து வைத்த பாலத்தைக் கொழும்பு நகரின் முக்கியமான கட்டுமானபணி என்று அதைத் திறந்து வைத்த வைபவத்தில் உரையாற்றிய வெளிநாட்டு தூதுவர் கூறினார் என அந்தச் செய்தி தொடர்ந்தது.

எனது காதில் எதுவும் விழவில்லை.

“அம்மானிடம் சொல்லுகள் என்னை நம்பும்படி” என்ற வார்த்தைகள் மீண்டும் மீண்டும் எதிரொலித்தன.

.....

எனக்குக்கிடைத்த அந்த வாக்குமூலத்தைப் படித்த போது தற்கொலைப் போராளிகளை ஓரளவு புரிந்து கொண்டது போல் உணர்ந்தேன்.

தொலைபேசி

மிருக வைத்தியராக மெல்பேனில் ஒரு கிளிநிக்கை நடத்தும் எனக்கு வெள்ளிக்கிழமை காலை நேரத்தில் ஓய்வு. எனது நண்பன் அவ்வேளையில் அங்குப் பணியாற்றுவான். உறக்கம் களைந்து எழுந்தது முதல் புத்தகமொன்றை வாசித்துக்கொண்டிருந்தேன். சிறிய படகொன்றில் சிறு குழந்தையாகக் குடும்பத்துடன் பல கடற்கொள்ளையர்களையும் அபாயகரமான தென் சீன கடலையும் தாண்டி மலேசியாவுக்கு வந்து, அதன் பின்னர் அவுஸ்திரேலியாவில் தரையிறங்கிய ஒருவன் தனது சிறு வயது அனுபவங்களை மிகவும் நகைச்சுவையாக அந்தப்புத்தகத்தில் விவரித்திருந்தான்.

தற்பொழுது இலங்கையில் இருந்து அவுஸ்திரேலியாவுக்கு அகதிகள் வரும் பின்னணியில் அந்தப்புத்தகம் கீழே வைக்க முடியாமல் மனதைக் கவ்வியபடி இருந்ததால் படித்து முடித்துக் கீழே வைக்க நடுப்பகலாகிவிட்டது. என்னைப் பொறுத்தவரை இந்த வெள்ளிக்கிழமையை ஒரு விடுமுறை நாள் போல் பாவிக்க முடிவு செய்துவிட்டேன். நண்பன் ஒரு மணி வரைக்கும் வேலை செய்வதால் அதன் பின்பு “எனக்காக அப்பொயின்மென்ட் கொடுத்திருக்கிறாயா?” என எனது நர்சிடம் தொலைபேசியில் கேட்டபோது “மாலை நாலு மணிக்குப் பின்னர்தான் வருகிறார்கள். அப்பொழுது வந்தால்; சரி” என்றாள்.

விட்டுக்குப் பக்கத்தில் கிளிநிக் இருப்பதும் அப்பொயின்மென்ட் வைத்து வேலை செய்வதும் பல விடயங்களை இலகுவாக்கும். ஏதாவது நோயுற்ற செல்லப்பிராணிகள் அவசரமாக வரும் போது ஐந்து நிமிடத்தில் போய்விட முடியும். அந்த ஐந்து நிமிடத்தையும் எனது நேர்ஸ் ஆரம்ப தகவல்கள்; எடுப்பதில் செலவிடுவதால் நான் போகச் சரியாக இருக்கும்.

நாலு மணி நேரம் படுக்கையில் இருந்தபடி வாசித்ததால் ஏற்பட்ட உடல் சோம்பலைப் போக்க பக்கத்தில் உள்ள ஜெல்ஸ் பாக்கில் ஒரு மணி நேரம் நடந்து விட்டு சில நண்பர்களைத் தொலைபேசியில் தொடர்பு கொள்ளவும் இரண்டு மணியாகிவிட்டது.

குளித்து முடித்து குளியலறையை விட்டு வெளியேவந்ததும் செல்போன் அடித்தது.

“உடனே வரமுடியுமா?”

“பத்து நிமிடத்தில் வருவேன்.”

“இல்லை உடனே வரமுடியுமா?”

“என்ன அவசரம்?”

“ஒரு வித்தியாசமான மனிதன் கிளினிக்குக்குள் வந்து விட்டான். நான் வெளியே வந்து எனது செல்போனில் பேசுகிறேன்.”

“நான் உடனே வருகிறேன்” என இரண்டு நிமிடத்தில் உடைகளை அணிந்தபடி எனது நேர்ஸ் ஷரணைப் பற்றி யோசித்தேன். நாற்பது வயதானாலும் மிக அழகானவள். அத்துடன் மூன்று பிள்ளைகளுக்குத் தாய். பதினாறு வருடத்துக்கு முன்பு என்னோடு வேலை செய்து விட்டு பின்பு திருமணமாகியதும் வேலையை விட்டு முழு நேர மனைவியாகப் பின் தாயாக வீட்டில் பல வருடங்களாக இருந்தவளை இரண்டு நாட்கள் என்னுடன் வேலை செய்யும்படி வலியுறுத்தியதால் வந்து வேலைசெய்கிறாள். அந்த வித்தியாசமான மனிதனால் அவளுக்கு எதுவும் நேரிடக் கூடாது என்ற எண்ணத்தில் ஏற்பட்ட பரபரப்பில் ஐந்து நிமிடத்தில் உடைகளை அணித்து கொண்டு, எனது கிளினிக்குக்கு வந்து சேர்ந்துவிட்டேன். வேகத்தடைகளை மீறிக் கொண்டு காரைச் செலுத்தியபடி சேட்டு பொத்தான் களைப் போட்டேன். கைவிரல்களால் தலையைச் சீவினேன். தொழில் முறையில் இப்படி அவசரமாக பலதடவை செல்வதால் இது பழகிய விடயம்.

கிளினிக் கார் பாக்கில் காரை நிறுத்தியபோது அங்கு நின்ற ஷரன் “இந்த மனிதன் கிளினிக்கின் உள்ளே வந்து தொலைபேசியை பாவிக்கவேண்டும் என்றதும் கொடுத்தேன். அவன் உடனடியாக கதவை உள்ளால் பூட்ட சொன்னதும் திகைத்துப் போனேன். ஆறடிக்கு மேல் உயரமானவனோடு தர்க்கம் செய்யாமல் வெளியே கடிதங்களை தபால் பெட்டியில் இருந்து எடுக்கப்போகிறேன் எனக் கூறிவிட்டு வெளியே வந்தேன்” எனக்கூறிவிட்டு நான் உள்ளே செல்ல ‘எதற்கும் சவனம்’ என்று கூறிக்கொண்டு என்னைப் பின் தொடர்ந்தாள்.

அவளுக்கு எதுவும் நடக்கவில்லை என்பதால் மற்றைய விடயங்களை என்னால் சமாளிக்க முடியும் என நினைத்தபடி உள்ளே சென்ற போது முப்பது வயதான மஞ்சள் ரீ சேட்டும் காக்கி நிற பாண்டும் அணிந்த அழகான இளைஞன் உள்ளே நின்றான். முன் தலையில் அதிக மயிரில்லை ஆனால் ஒழங்காக வெட்டப்பட்ட தலைமயிர். நீலக்கண்கள். விரிந்த தோள்களுடன் உறுதியான கால்களுடன் ஒரு ரக்பி விளையாட்டுக்காரன் போல் தோற்றமளித்தான். எந்தப் பெற்றோரும் தன் மகன் எனப் பெருமைப்படும்படியான கவர்ச்சியான தோற்றம் அவனிடம் இருந்தது.

கையில் எங்கள் கிளிவிக்கின் போட்டபிள் தொலைபேசி இருந்தது.

வழக்கத்தைச் சிறிது மாற்றி “மகனே உமக்கு என்ன உதவி வேண்டும்?” என்றேன்.

எது வித தயக்கமும் காட்டாது “இரண்டு பேர் என்னைக் கொல்வதற்கு ரொயாட்டா காரில் துரத்துகிறார்கள். நான் மெல்பேனில் உள்ள முக்கிய இடத்துக்குத் தொலைபேசியில் பேசவேண்டும். அதற்கு உங்களது அறையை பாவிக்க வேண்டும்” என்றான்.

“எனது அறையைப் பாவிக்க நான் அனுமதிக்க முடியாது. ஆனால் பக்கத்து அறையைப் பாவிக்கலாம்” என அந்த அறையின் கதவை திறந்து அவனை உள்ளே அனுமதித்தேன்.

அவனது வார்த்தைகள் மிகவும் உறுதியாகவும் மரியாதையாகவும் வெளிவந்தன.

மெல்பெனில் கொலை செய்ய துரத்துவதாகக் கூறியதால் ஏதாவது மாபியா மட்டும்தான் இப்படிச் செய்ய முடியும். உண்மையில் மாபியா வாக இருந்தால் இவன் கதி அதோ கதிதான். சமீபத்தில் ஜெயிலுக்குள் வைத்து தங்கள் கூட்டத்தில் இருந்து பின் பொலிஸாருக்குத் தகவல் பரிமாறியதால் ஒருவனைக் கொலை செய்த சம்பவம் பத்திரிகையில் வந்தது. இந்த இளைஞனுக்கு அடைக்கலம் கொடுத்ததால் நாங்கள் மாபியாவின் இலக்காகி விடுவோமோ என்ற பயம் கொஞ்சம் நெஞ்சில் நிழலாடியது. ஷரணைப் பார்த்த போது அவளும் கண்களை அகல விரித்தபடி வாசலருகே நின்றாள்.

நான் காட்டிய அறைக்குள் அந்த இளைஞன் சென்றதும் மீண்டும் ‘கவனம்’ என்றபடி உள்ளே வந்து கிச்சின் பகுதியில் உள்ள கத்தி முள்ளுக்கரண்டி எல்லாவற்றையும் எடுத்து மறைத்தாள்.

அவளது செய்கை எனக்குச் சிரிப்பை வரவழைத்தாலும் அவளது முன் எச்சரிக்கையை மெச்சாமல் இருக்க முடியவில்லை. வருமுன் காப்பது பெண்களுக்கு வழிவழியாக வந்தது போலும். எனக்கு இந்த இளைஞனைப் பற்றி எதுவும் புரியாது விட்டாலும் பேச்சு வார்த்தையால் நிலைமையைச் சாமாளிக்க முடியும் என்று நம்பினேன். ஆனால் அதை ஷரனுக்கு சொல்லவில்லை.

பத்து நிமிடத்தின் பின் விலகிய கதவு ஊடாகப் பார்த்த போது அவன் தொலைபேசியில் இலக்கங்களை அழுத்திக் கொண்டிருந்தான் ஆனால் பேசியதாகத் தெரியவில்லை. திடீரென வெளியே வந்து எங்களது வரவேற்பு மேசையின் கீழே குனிந்தபடி இருந்து தொலை பேசியின் இலக்கங்களைத் தொடர்ச்சியாக அழுத்தினான்.

இது என்ன வேடிக்கையாக இருக்கிறது. எனது கிளிநிக்கில் ஒரு சம்பவம் நடக்கும் போது நிலைமையை எப்படியும் கட்டுப் பாட்டிற்குக் கொண்டு வரும் பொறுப்பு என்னிடமே இருப்பதால் 'என்ன பிரச்சினை' என வினவினேன்.

“அந்த அறையில் நான் இருந்தால் யன்னல் கண்ணாடி வழியே என்னைக் கொல்ல வருபவர்கள் என்னைப் பார்த்துக்கொள்ள முடியும். அதுதான் ஒளிகிறேன்.” என்றான்.

இந்த இளைஞனுக்கு மனோவியாதியால் வரும் ஓடி ரறி கலுசியேன் (Auditory hallucination) என்ற நோய் வந்துள்ளது என்பது எனக்குப்பரிந்தது. இவன் நோயாளி. இவனை நாங்கள் பக்குவமாகக் கையாளவேண்டும் என நினைத்து ஷரனை வெளியே அழைத்துச் சென்று 'இவனுடன் தொடர்ச்சியாகப் பேசிக்கொண்டிரு. ஏதாவது குடிக்கக் கொடுத்து அவனது பெயர் ஊர் விபரங்களை அறிந்தால் அவனைச் சேர்ந்தவர்களுக்குத் தகவல் கொடுக்கலாம். அதுவரையில் அவனிடம் நமது தொலைபேசி இருக்கட்டும். அதை கேட்க வேண்டாம்' என்று கூறிவிட்டு நான் எனது அறைக்குச் சென்று கம்பியூட்டரில் பேஸ் புகைத் திறந்தேன்.

எனது பாடசாலைப் பராயத்து நண்பனும் விடுதலைப்புலிகளின் பக்தனுமான சாந்தன் வந்து 'யாழ்ப்பணத்தில் கிறீஸ் பூதமாக வருவது கோத்தபயாவின் வேலை தான். தமிழருக்கு எதிரான சதி இது. உனது கருத்தைச் சொல் என்றான்.

தனது கருத்துக்கு ஆதாரமாக யாழ்ப்பாணக் கவிஞர் தீபச்செல்வன் இராணுவத்தினர் தமிழ்ப் பெண்களின் முலைகளை ராஜபக்ச குடும்பத்துக்காகத் தேடித் திரிவதாக 'உயிர்மை' என்ற தமிழ் நாட்டு இதழில் எழுதிய கட்டுரையையும் அனுப்பி இருந்தான்.

இந்த சட்டிங்கிற்கு நான் எதிர்த்து பதில் கொடுத்தால் என்னையும் அந்த முலைகளைத் தேடும் இராணுவத்தினரில் ஒருவராக்கி துரோகி என்று பட்டம் கட்டலாம் என நினைத்துத்தான் இதை அனுப்பி இருந்தான். ஆனால் அந்தக் கூற்றை ஆமோதிக்கவும் எனது பகுத்தறிவு இடம் தரவில்லை.

ஷரன் அவசரமாக வந்து 'இந்த இளைஞன் எமது கெலியோடு பேசி இருக்கிறான்'- என்றான். கெலி மற்றுமொரு நேர்ஸ்.

“அது எப்படி?” என்று கேட்டேன்.

“இந்தத் தொலைபேசியில் அவளது இலக்கம் பதிவு செய்யப் பட்டிருக்கிறது.”

“என்ன பேசினான்?”

“தனது பெயர் டானியல் என்றும் தனக்குப் பாதுகாப்பு தேவையாக இருக்கிறது என்றும் பொலிஸை அனுப்பிவைக்கு மாறும் சொல்லி இருக்கிறான்.”

“கெலி என்ன சொன்னான்?”

“நீ யார் என்பது எனக்குத் தெரியாது. தயவு செய்து போன் பண்ண வேண்டாம் என்றான்.”

இன்று அவளுக்கு விடுமுறை நாள்.

“ஷரன் கிளன்வேவளி பொலிசுக்குப் போன்பண்ணு. அவளே பொலிஸ் பாதுகாப்புக் கேட்கிறான்.”

இப்பொழுது டானியல் எங்களது மலசலகூடத்துக்குள் இருந்தபடி யாருக்கோ மீண்டும் தொலைபேசியில் பேசுகிறான்.

மீண்டும் சாந்தன் சட்டிங்கில்.

“என்ன பதில் சொல்லவில்லை. போர்காலக் குற்றங்கள் செய்ததால் ராஜபக்சவுக்கு எதிராக மெல்பேனில் வழக்கு தொடர்கிறோம்.”

“எப்படியும் பொலிஸ் வருவதற்கு சிறிது நேரம் செல்லும், டானியல் மலசலகூடத்தில் பாதுகாப்பாக இருக்கிறான். ஷரன் வெளியே நிற்பதால் சாந்தனுக்குப் பதில் ஒன்று சொல்ல நேரம் இருக்கிறது.

“இலங்கையில் முப்பது வருடங்களாகப் பல யுத்த குற்றங்கள் இரண்டு தரப்பாலும் செய்யப்பட்டது. இந்திய அமைதிப்படையினரும்; பல யுத்தக் குற்றங்கள் செய்தார்கள். சில வருடங்கள் முன்னால் முல்லைத் தீவு கடற்கரையில் கைதாகிய இராணுவத்தினரை விடுதலைப்பிலிகள் கொலைசெய்தார்கள். அதே போல் தொடக்க போர்காலத்தில் மூதூர் தொண்டர் ஸ்தாபனத்தில் பணிபுரிந்த பதினேழு தொண்டர்களை இராணுவம் கொலை செய்தது. அப்பொழுது ஏன் வழக்குத் தொடர வில்லை? எங்கே போய் இருந்தீர்கள்?”

இதை சட்டிடல் எழுதிவிட்டு நிமிர்ந்த போது, “பொலிஸ் வந்திருப்பதாக” ஷரன் வந்து சொன்னான்.

நான் வெளியே வந்து பார்த்த போது டானியலின் கையில் எமது தொலைபேசி இன்னும் இருந்தது. சிறிய குழந்தைகள் பயத்தில் தங்கள் கரடி பொம்மையை இறுக்கமாகப் பிடித்துக் கொண்டு நிற்பது போல் எனக்குத் தோன்றியது. இரண்டு இளம் பெண்கள் பொலிஸ் சீருடையில் வாக்கி டோக்கி மற்றும் ரிவோல்வர் சகிதம் வந்திருந்

தார்கள். அவர்கள் காரில் பொலிஸ் என எழுதப்பட வில்லை. ஒரு பெண் பொலிஸ் நேரடியாக என்னிடம் வந்தாள்.

“பெண்கள் வந்தது நல்லது என நினைக்கிறேன். அமைதியாக கையாளுவீர்கள். இந்த இளைஞன் வைத்தியசாலைக்குக் கொண்டு செல்லப்பட வேண்டியவன். இரண்டு மணித்தியாலமாக எங்களது தொலைபேசி அவனிடத்தில் உள்ளது.”

நன்றி தெரிவித்து விட்டு அந்தப் பெண் பொலிஸ் மீண்டும் அந்த இளைஞனிடம் சென்றாள்.

இரு பெண் பொலிசாரின் கேள்விகளுக்கு அமைதியாகப் பதில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தான். அவனது கையில் தொலைபேசி பத்திரமாக இருந்தது.

சில நிமிடத்தில் அவன் வெளியே செல்ல பெண் பொலிசாரும் அவனுடன் சென்றார்கள். இப்பொழுது வீதியின் சிக்னல் லைட்டில் நின்று பேசிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

நானும் ஷரனும் எங்கள் பொறுப்பு முடிந்து விட்டது. இனி மேல் பொலிஸ்காரிகள் பார்த்துக் கொள்வார்கள் என்று அமைதியாகி சிறிது தொலைவில் நின்று வேடிக்கை பார்த்துக் கொண்டு நின்றோம். எங்களைப் பொறுத்தவரை நிலைமை கட்டுப்பாட்டுக்குள் உள்ளதாக நம்பிக்கை கொண்டோம்.

வீதியில் நின்ற அந்த இளைஞன் மீண்டும் கிளிளிக்கின் உள்ளே வந்தான். அவனைத் தொடர்ந்து பெண் பொலிசார் தொடர்ந்து வந்தனர். அவர்களது பேச்சில் எங்களுக்கு ஒரு விடயம் புரிந்தது. டானியல் அவர்களை பொலிஸ் என நம்பவில்லை. அவர்கள் கிளன்வேவலி பொலிஸ்நிலைய இலக்கத்தைக் கொடுத்து அவனை பேசச் சொல்லி இருக்கிறார்கள்.

பல தடவை நம்பரை அழுத்திக் கொண்டிருந்தான். போன் போக வில்லை. பொறுமை இழந்த பொலிசார் தங்கள் வாக்கி டோக்கியில் பொலிஸ் நிலையத்தைத் தொடர்பு கொண்டு பேசிவிட்டு அவனிடம் கொடுத்த போது அவன் அதை வாங்க மறுத்தான். தன் கையில் இருந்த எங்கள் தொலைபேசியால் தொடர்ச்சியாக முயற்சித்தபடி இருந்தான்.

இடையில் தொலைபேசியை அழுத்துவதை நிறுத்தி விட்டு ‘உங்களை நான் நம்பவில்லை. பொலிஸ் காரில் நீங்கள் வரவில்லை’- என்றான்.

‘நான் இந்தத் தொலைபேசியால் பொலிஸ் நிலையத்துக்கு தொடர்பு செய்து தருகிறேன் எனக்கூறிக் கொண்டு ஒரு பெண் பொலிஸ்

அவனது கையில் இருந்த போனை எடுக்க முயன்றான். அவன் விடவில்லை. சிறிய போராட்டத்தில் தொலைபேசி அவனது கையை விட்டுப் போனதும் கிளினிக்குக்கு வெளியே ஓட முயற்சிக்க பெண் பொலிசார் இருவரும் வெளிவாசலில் அவனைப் பிடிக்க முயற்சித்து மூவரும் நிலத்தில் உருண்டு புரண்டார்கள். திடசாத்திரமான இளைஞனான படியால் அவனை மடக்க இரு பெண் பொலிசாரால் முடியவில்லை.

பொலிஸின் வேலையில் நாங்கள் தலையிட முடியாது என நினைத்து சிறிது தயங்கியபடி நான் சிறிது முன்னால் சென்ற போது அந்த இளைஞன் தனக்கு உதவும்படி பலதடவை கெஞ்சினான். அவனது கண்களில் பயங்கரமான மிருகங்களிடம் இருந்து தப்ப விரும்பும் ஒரு மனிதனின் உணர்வுகள் தெரிந்தன. என்னிடம் உதவியை யாசித்த அவனது கண்கள் தூக்குத் தண்டனைக்குப் போக இருந்த ஒருவனை எனது மனத்தில் நிறுத்தின. என் வாழ்நாளுக்கு அந்தக் கண்கள் மறக்க முடியாதவை. அவ்வளவு பரிதாபமாக இருந்தன. அவனைக் கட்டுப் பாட்டில் கொண்டு வர கட்டிப் பிடித்து உருண்ட பெண்களது சீருடை விலகியதும் பார்க்கக் கஷ்டமாக இருந்தது.

எப்படி பொலிசுக்கு நான் உதவுது எனச் சிந்தித்துக் கொண்டு நிற்கும் போது இளைஞன் தனது கையை நீட்டி ஒரு பெண் பொலிஸின் ரிவோல்வரை எடுக்க எத்தனித்த போது மற்றப் பெண் பெப்பர் ஸ்பிரேயை அவனை நோக்கி பாவித்தான். அந்த ஸ்பிரே அவனை மட்டும் செயல் இழக்கச் செய்யவில்லை. அவர்களையும் பாதித்தது. அந்தச் சமயத்தில் கையை விடுவித்துக் கொண்டு அவன் தெருவில் ஓடினான். ஆனால் அவனால் அதிக தூரம் ஓட முடியவில்லை. பல பொலிஸ்காரர்கள் உதவிக்கு அழைக்கப்பட்டு வந்த போது அந்த இளைஞன் சுற்றி வளைத்துப் பிடிக்கப்பட்டான்.

அருகில் நின்றதால் எனக்கும் பெப்பர் ஸ்பிரேயின் தாக்கத்தால் முகம் எரிந்தது. உள்ளே வந்து முகத்தைக் கழுவினேன்.

ஷரன் சொன்னான். “அவனிடம் இருந்த தொலைபேசியை அவர்கள் பறித்திருக்கக்கூடாது. தனது பாதுகாப்பிற்கு அந்தத் தொலை பேசியை அவன் நம்பி இருந்தான்.”

“உண்மைதான்.”

திரும்ப கம்பியூட்டருக்கு வந்த போது அதில் சாந்தனின் தகவல் இருந்தது

“அப்பொழுது தமிழருக்கு விடுதலைப்புலிகள் இருந்தார்கள்.”

சாந்தி தேடும் ஆவி

யுத்தம் முடிந்து பதினாலு மாதங்களில் சரியாகச் சொன்னால் அதாவது ஜூலை 2010 இல் சில நாட்களை யாழ்ப்பாணத்தில் கழித்துவிட்டு மீண்டும் கொழும்பு நோக்கி புறப்பட்டபோது இரவு நேரமாகிவிட்டது. நானும் நண்பன் நாதனும் அவனது காரில் புறப்பட்டு தெற்கு நோக்கி பிரயாணம் செய்தோம். நான் ஆரம்பத்தில் சாரதியாகக் காரை வவுனியாவரை செலுத்துவது பிறகு கொழும்புவரை அவன் செலுத்துவது என்பது எமது ஒப்பந்தம்.

இரவு எட்டு மணிக்குப்பின்னர் கொழும்புத்துறையில் இருந்து குண்டும் சூழியுமான யூ வீதியால் பிரயாணம் செய்து கொழும்பு செல்ல எப்படியும் அடுத்த நாள் மதியமாகிவிடும் என்பதால் இரவு உணவை முடித்துக்கொண்டு ஆறுதலாக வெளிக்கிட்டோம். சாரதியாக இருந்த எனக்கு நாதன் கதை சொல்லவேண்டும்.

புலிகளுக்கும் சிங்கங்களுக்கும் இருபத்தைந்து வருடகாலமாக நடந்த சண்டையில் சிங்கங்கள் வென்றதால் யுத்தம் முடிவுக்கு வந்தது. ஊருக்குப் போகப் பயந்திருந்த பலருக்குத் துணிவைக் கொடுத்தது. யுத்தத்தின் விளைவுகளை நேரில் பார்க்கவும் ஆசை உந்தியதால் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து யாழ்ப்பாணம் செல்லுவது என வெளிக்கிட்ட முதல் பயணம் மனைவியால் தடுக்கப்பட்டாலும், “இல்லை போறன்” என்று வெளிக்கிட்ட முதல் பயணம். கொழும்பில் 87 களில் எந்தவித பிரச்சினை இல்லாமல் இருந்த போதும் யாழ்ப்பாணத்தில் இராணுவம் தேடுது எனக் கட்டுக் கதை எழுதி அகதி அந்தஸ்து எடுத்ததால் இருக்கும் குற்ற உணர்வு எப்பொழுதும் அரித்தபடியே இருப்பதும் இந்தப் பயணத்திற்கு ஒரு காரணமாகும்.

பிரச்சினை எதுவும் இல்லாமல் யாழ்ப்பாணம் போய் சேர்ந்து விட்டோம். இராணுவ கெடுபிடி அதிகம் இருக்கவில்லை. ஓமந்தையில் இராணுவத்தினர் ஏற இறங்கப் பார்த்து விட்டு பாஸ் போட்டை உற்றுப்பார்த்தார்கள். செக் பொயிண்டில் சண்டைக் காலத்து விடயங்கள் பலர் சொல்லி நினைவுக்கு வந்தது.

சண்டைக்கு முந்தின காலத்தில் மணல் லொரிகள் இராணுவ முகாமிலும் மணலை இறக்கி பின்பு விடுதலைப்புலிகளின்

முகாமிலும் இறக்கி இரண்டு தரப்புகளையும் திருப்திப்படுத்தியது போன்ற பல சம்பவங்கள் இந்தப் பயணத்தில் இப்பொழுது நகைச்சுவையாக எனது நண்பனால் சொல்லப்பட்டது. குறித்த சம்பவங்களை இப்போது வேடிக்கையாக நினைவு கூர்ந்தாலும் பாவம் அந்த மணல் ஏற்றி வந்த லொரிக்காரர். அவர்களின் மன நிலை எப்படி இருந்திருக்கும் என்பதை நினைத்துப்பார்த்தோம். இதைவிட அவுஸ்திரேலிய பேராசிரியர் ஒருவர் முப்பது வருசத்துக்கு முந்தின இலங்கை தேசிய அடையாள அட்டையைக் காண்பித்து தான் இலங்கையன் எனக் காட்டி சில நூறு ரூபாய்களை நீட்டி விடுதலைப்புலிகளின் வரியில் இருந்து தப்ப முயன்று சென்றி பொயின்றில் நின்ற பொடியளிடம் வேட்டி உரியிற மாதிரி பேச்சு வாங்கின கதையை நாதனுக்குச் சொன்னேன்.

இப்படியாக ஒருவருக்கு ஒருவர் கதைகளை மாற்றி மாற்றி சொல்லிக் கொண்டு வந்த போது பனை வந்துவிட்டது. திடீரென “கதிர்காமக்கந்தனின் கதையைக் கேள்விப்பட்டிருக்கிறீர்களா?” என்று நாதன் கேட்டபோது அந்தக் கேள்வி எனக்குச் சற்றுப் புதுமையாக இருந்தது. பல காலமாகக் கதிர்காமக்கந்தனைப் பற்றி நான் கேள்விப் பட்ட கதை. கதிர்காமத்தில் புகையிலை விற்ற ஒருவருடைய கதை. முக்கியமாக எனது அறையில் இருந்த புங்குடுதீவு நண்பனை சீண்டுவதற்குச் சொல்லப்படும் கதையாகும்.

“அது என்ன புதுக் கதை?”

கொக்குவிலைச் சேர்ந்த ஒருவர் புங்குடுதீவைச் சேர்ந்த ஒருவருக்கு புகையிலை விற்றிருக்கிறார். கதிர்காமத்துக்கு அருகில் அவர் கடை இருப்பதால் நேரடியாகச் சென்று பணம் பெற எண்ணி அங்கே போயிருக்கும் போது அவர் இவருக்குப் பணம் கொடுக்காமல் கம்பி நீட்டி விட்டார். ஏமாற்றமடைந்தவர், “வந்ததும் வந்தம் மாணிக்க கங்கையில் குளித்து விட்டு கதிர்காமக் கந்தனையும் கும்பிட்டுச் சென்றால் குறைந்த பட்சம் புண்ணியமாவது கிடைக்கும், இந்தப் பிறப்பில் செலவு செய்யவிருந்த பணம்தான் போய்விட்டது. கந்தனிடம் இருந்து கிடைக்கும் புண்ணியம் அடுத்த பிறப்பிலும் உதவும் என்ற தூர நோக்கில் மனுசன் மாணிக்க கங்கையின் கரையில் இருந்த மரங்களின் அடி வேரில் உடுத்த உடையையும் கொண்டு வந்த உமலையும் வைத்து விட்டு கட்டிய கோவணத்தோடு ‘கதிர்காமக்கந்தா எனது மகள் பூரணிக்குக் கலியாணம் செய்து வைக்க இந்தக் காசைத்தான் நம்பி வந்தேன். புகையிலையை வேண்டிய பாவி எனக்கு இப்படி நாமம் போட்டு விட்டான். உன்னால்தான் எனது காசை மீட்டுத்தர உதவ முடியும்” எனச் சொல்லியவாறு பல தடவை முங்கிக் குளித்தார். மனுசனுக்கு கோவணத்துக்குள் மீன் நுழைந்த பிறகுதான் அதிக

நேரம் குளித்து விட்டோம் என்ற நினைவு வந்தது. பணம் போன கவலை எல்லாம் அந்தப் புனித கங்கையில் கரைந்து இலேசான மனத்துடன் கரைக்கு ஏறிவந்து மரத்தின் வேரடியைப் பார்த்தபோது அங்கு உமலோடு வேட்டி சட்டையும் காணாமல் போய்விட்டது. மனுசன் பதகளித்துப் போய்விட்டார். சுத்தி சுத்தி நின்ற மரங்கள் எல்லாவற்றையும் பார்த்தார். அரைமணி நேரம் அல்லாடிவிட்டு கோயிலை நோக்கிச் சென்றார். வழியில் சென்றவர்கள் எல்லோரும் பார்த்தார்கள். பொலீஸ்காரனும் பார்த்தான். அவர்கள் ஈரக் கோவணத்துடன் பதறியபடி ஓடிய இவரை ஒரு சாமியாராக நினைத்து அவருக்கு இடம் விட்டு ஒதுங்கி நின்று 'அரோகரா கந்தனுக்கு அரோகரா' என அவர் ஓடிய திசையைப் பார்த்து கோசமிட்டார்கள். நேரே கோயிலுக்குச் சென்ற மனுசன் கதிர்காம கந்தனைப் பார்த்ததும் அதிர்ச்சி அடைந்தார். கந்தா நான்தான் கோவணத்தோடு நிற்கிறேன். நீ ஏன் நிற்கிறாய். நீயும் புங்குடுதிவானுக்குப் புகையிலை விற்றாயா? என்று சொல்லி கண்ணீர் மல்கினார்.

“நீங்கள் சொன்னது நக்கல் கதை. நான் சொல்லப் போவது உண்மையான ஒரு தத்துவம். பல நூறு வருடங்களுக்கு முன்பு நடந்தது. கதிர்காமத்திற்குச் சிறிது தொலைவில் உள்ள காட்டில் வேல் ஒன்று அந்தப் பகுதியைச் சேர்ந்த வேடுவர்களால் கண்டெடுக்கப்பட்டது. அதனது கூரான பகுதி ஒளியை வீசியபடி கண்ணைப் பறித்தது. அதைப்பார்த்த வேடுவர்கள் அது அபூர்வ சக்தி வாய்ந்த தெனக் கருதி அதை ஒரு இடத்தில் குத்தி வைத்து வணங்கினார்கள். இதைப் பார்த்த படித்த மனிதர், ஆகம விதிப்படி அதனை வணங்க வேண்டும் என அவர்களுக்குக் கூறிவிட்டு பிராமணரை வைத்து பூசைகள் செய்யத் தொடங்கினார். அப்பொழுது முருகன் அந்த படித்தவர் கனவில் வந்து, “அப்பாவியான அந்த வேடர்களுக்குத் தான் அது சாதாரணமாக வேட்டைக்குப் பாவித்த வேல் என்பது புரியாமல் செய்கிறார்கள். ஆனால் உனக்கு இந்த விடயம் தெளிவாகத் தெரியும். ஏன் உன்னையும் ஏமாற்றி அவர்களையும் ஏமாற்றி கடைசியில் என்னையும் ஏமாற்றுகிறாய்? படித்தவன் மற்றவர்களை ஏமாற்றக்கூடாது. அந்த வேடர்கள் என்னில் வைத்த அன்பில் அவர்கள் விரும்பியவாறு பூசைகள் செய்யட்டும்” எனக் கூறி மறைந்தார். அந்தப் படித்த மனிதரும் வேடுவர்களை அவர்கள் முறைப்படி செய்யும்படி சொல்லிவிட்டு மாணிக்ககங்கையில் மூழ்கி எழுந்து தனது பாவத்தைக் கழுவினார்.

‘அற்புதமான கதைதான்’ என சொல்லிக் கொண்டு வெளியே பார்த்தபோது மழை சற்றுத் தூறலாக இருந்தது. பிறந்த மண்ணின் மணம் மெதுவாக நாசியில் ஏறட்டும் என நினைத்து கார்க் கண்ணாடியை

சிறிது இறக்கினேன்; அப்பொழுது என் கவனத்தை வீதியில் வெள்ளையாக வந்த ஏதோ கவர்ந்தது. ஏதாவது பத்திரிகை துண்டாக இருக்கும் என நினைத்தபடி காரை விலத்தி எடுத்த போது சதக் எனச் சத்தம் வந்தது. மெதுவான முனகலுடன் கருப்பு வெள்ளை நிற ஆடு பாதையோரத்தில் அடிபட்டு கிடந்தது. வாகனத்தை நிறுத்தி ஆட்டுக்கு முதல் உதவி செய்ய நினைத்தாலும் தெரு விளக்குகள் அற்று இருளடைந்திருந்த அந்தப் பாதையில் இறங்க மனப்பயம் இடம் தரவில்லை.

கொழும்புத்துறையில் இருந்து வரும்போது வழி நெடுக வீதியோரங்களில் இராணுவ வீரர்கள் நிற்பதைப் பல இடங்களில் கண்டோம். யுத்தம் முடிந்தது என்றாலும் அவர்களை அறியாமலே துப்பாக்கிகள் வெடிக்கலாம். இலங்கையில் இறந்தவர்களின் எண்ணிக்கை ஆளுக்கொரு விதத்தில் வேறுபடுகிறது. ஐக்கிய நாட்டு பிரதிநிதி கோடென் வெய்ஸ் பத்தாயிரத்தில் இருந்து நாற்பதாயிம் என்ற போது எமது இருவரின் எண்ணிக்கையை யார் கணக்கெடுப்பார்கள்? என நினைத்தபடி காரைத் திரும்பவும் வேகமாக்கிய போது வழியில் உள்ள பூவரச மர நிழலின் கீழ் இருந்து வந்த மெலிந்த இராணுவ சிப்பாய் கையைக் காட்டி வாகனத்தை நிறுத்தினார்.

சிங்களத்தில் “என்ன அதிகாரியே” என நான் விளித்தபோது

“ஆட்டை அடித்தீர்களா?”

“ஆடு ரோட்டில் கிடந்தது. இருட்டில் தெரியவில்லை.”

“ஆட்டுக்காரருக்கு என்ன பதில் சொல்வது?”

“வீட்டுக்குள் கட்டி வைக்கச் சொல்லுங்கோ. நாங்கள் ஒரு தொகை தருகிறோம். அதை அவரிடம் கொடுங்கள்.”

சிறிது நேரம் யோசித்து விட்டு “மாத்தையா வெளி நாடா?”

“அவஸ்திரேலியா”

“நீங்கள் போங்க நான் பார்த்துக் கொள்ளுகிறேன்.”

வழி முழுவதும் எனக்கு யோசனை. காயப்பட்ட ஒரு விலங்கை பாதையில் துன்பப்பட விட்டு விட்டு வருகிறேன் என்பது மனத்துக்குச் சங்கடமாக இருந்தது.

அவுஸ்திரேலியாவாக இருந்தால் நிச்சயமாக முதலுதவி செய்திருப்பேன். முடியாவிடில் ஒரு வைத்தியரிடம் கொண்டு சென்றிருப்பேன்.

இந்த எதிர்பாராத சம்பவத்தால் இருவருக்கும் ஏற்பட்ட மனத் தாக்கத்தால் பாடிக்கொண்டிருந்த குறுந்தட்டில்; இருந்து வந்த

சங்கீத ஒலியைக் குறைத்து விட்டு சிலமணி நேரம் அமைதியாக ஓடினோம். பதினாலு மாதங்களுக்கு முன்பு பல்லாயிரம் மனித மரணங்கள் நடந்த பிரதேசத்தின் ஊடாகச் செல்லுகிறோம் என்பது மனதில் உறைத்தது. இந்த இடத்தில் எத்தனை பேர் அவயவங்களை உற்றார் உறவினர்களை இழந்து கதறி இருப்பார்கள். அந்தக் குரல்கள் இந்தக் காற்றில் கலந்திருந்தன. எத்தனை சிறு குழந்தைகள் எந்தப் பாவமும் செய்யாமல் அரசியல்தலைவர்களின் தவறால் உயிர் துறந்திருப்பார்கள் என நினைத்துக்கொண்டிருந்தேன். பல வருடங்கள் நடந்த போரில் இறந்தவர்கள் ஆவியாக நிரையாக அந்த வீதியால் நடந்து போவது போல் ஒரு நினைப்பு வந்ததும் வாகனத்தின் வேகத்தைக் குறைத்தேன்.

“என்ன மவுனமாக வருகிறீர்கள்?”

“நான் போரில் இறந்த மக்களை நினைத்துக் கொண்டு வருகிறேன்.”

“வேலுப்பிள்ளை பிரபாகரன் குடும்பம்தான் ஆவியாக அலையும். மற்றவர்களுக்கு எப்படியும் யாராவது உறவினர் ஆதம்சாந்தி பூசை செய்திருப்பார்கள்.”

“இந்த நேரத்தில் பயப்படுத்த வேண்டாம். நாங்கள் கிளி நொச்சியைக் கடந்து கொண்டிருக்கிறோம். இருட்டுடன் வெளியே மழை வேறு பெய்கிறது.”

“நான் காரை ஓட்டட்டுமா.”

“சரி ஓடுங்கள்” எனக் கூறிவிட்டு இறங்கியதும்,

“என்ன பெட்ரோல் முடியுது. பார்க்காமலா ஓடினீங்க?”

“ஆடு அடிபட்டதில் மனம் வேறு திசையில் திரும்பிவிட்டது. என்னை மன்னிக்கவும்.”

“அடுத்த பெட்ரோல் நிரப்பு நிலையம் வவுனியாவில்தான். வழியில் கிடைக்காது. மாங்குளத்தில் ஆமிக்காரனிடம் கேட்க வேண்டியிருக்கும். எதற்கும் இங்கு ரோட்டோர கடைகள் எதிலாவது கிடைக்கிறதா என இறங்கிப் பார்ப்போம்.”

வாகனத்தை வீதியருகே ஒதுக்கமாக நிறுத்தி விட்டு காரின் டிக்கிக்குள் இருந்த பிளாஸ்டிக் கேணை எடுத்துக்கொண்டு இருவரும் இறங்கி பார்த்தபாது தூறல் நனைத்தது. எங்கோ தூரத்தில் ஒளி தெரிந்தாலும் ஆகாயம் சில நட்சத்திர பொட்டுகளைத் தவிர்த்து எல்லா இடத்திலும் கருந்திரை விரித்திருந்தது. கோட்டை மதில் போல் சுற்றி இருக்கும் இருட்டு நடந்து முன்னேறத் தடுக்கும் எங்களைச்

சுற்றி நின்றது. அந்த இருளைக் கிழித்துக்கொண்டு அந்த ஒளியை நோக்கி நடக்க தொடங்கியதும் இருள் மெதுவாக மழையில் கரைந்து உடைகளில் வழிந்து ஓடுவது போல் உணர்வு ஏற்பட்டது. போரின் பின்பு திருத்தப்படாத ரோடு குண்டும் குழியுமாக இருந்தது. தடக்காமல் இருப்பதற்காகக் கவனமாக பாதங்களை வைத்து நடக்கும் போது என் நினைவுகளில் வீதிகளின் இருப்புறமும் நிலக்கண்ணி வெடிகள் இன்னும் அப்புறப்படுத்தாதது செய்தியாக நினைவுக்கு வந்தது. யாழ்ப்பாணத்திற்கு இரண்டு நாட்கள் முன்பு, பகல் நேரத்தில் பயணிக்கும் போகும் நிலக்கண்ணி வெடி என மண்டையோட்டு படத்துடன் எச்சரிக்கை அடையாளங்களை வீதியோரங்களில் காணமுடிந்தது.

வீதியிலிருந்து சிறிது தூரத்தில் காடுகள் இருந்தாலும் பறவைகள் மிருகங்களின் எதுவித சத்தமும் கேட்கவில்லை. சண்டையில் அவைகளும் இறந்து விட்டன போலும். அல்லது போர்க்காலத்தில் உணவின்றி மனிதர்கள் அவற்றை உண்டுவிட்டார்களா? சீனாவில் மாசேதுங்கின் காலத்தில் சிட்டுக்குருவிகளை உணவற்ற மக்கள் உண்டு தீர்த்தார்கள் எனவும் கேள்விப்பட்டிருக்கிறேன். எனது நண்பன் ஒருவன் வன்னியின் மாடுகள்தான் எங்களை பட்டினியில் இருந்து காப்பாற்றியது என்று சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது. அப்படியென்றால் அவற்றின் ஆவிக்கு யார் சாந்தி செய்திருப்பார்கள் என நண்பனிடம் கேட்க நினைத்தாலும் பெற்றோல் டாங்கரை கவனிக்க மறுத்த என் மீது கடுப்பில் இருக்கும். அவனிடம் பேசுக கொடுக்காமல் இருப்பது உத்தமம் என நினைத்து மவுனத்தைத் துணையாக்கிக் கொண்டு நடந்தேன்.

பதினைந்து நிமிட நடையின் பின் அந்த ஒளிக்கு உரிய இடம் ஒரு தேநீர்க்கடை என்பது தெரிந்தது. ஒரு விதத்தில் துணிந்த இந்த மனிதர்களை மனத்துக்குள் பாராட்டினேன். போர் நடந்து கண்ணி வெடிகள் முற்றாக அசுற்றப்படாத இடங்களில்; சுற்றி வர இராணுவ காவல் நிலையங்களுக்கு மத்தியில் அந்தக் கடை புதிதாகப் போடப் பட்டிருந்தது. கூரையின் தென்னங்கீற்றுக்கள் புதிதாக இருந்தன. கடைக்கு முன்பாக மரக்குத்திகள் நிறுத்தி மணலும் போட்டு அழகாக லாண்ட்ஸ்கேப் பண்ணப்பட்டு இருந்தது. திறந்திருந்த கடையின் தாழ்வாரத்தின் உள்ளே நீளமான வாங்கில் ஒருவர் படுத்து நித்திரையில் இருந்தார். படுத்தவரை தட்டி எழுப்பி பெட்ரோல் தேவை என்று பிளாஸ்டிக்கானைக் காட்டிய போது கண்களைக் கசக்கிய படி சிறிது தூரத்தில் இருக்கும் இதேமாதிரியான கடையைக்காட்டி “அங்குக் கிடைக்கும். போங்கோ நானும் உங்களோடு வருகிறேன்” என்றதும் அவரோடு நாதன் அங்குச் செல்ல, நான் அந்த அந்த வாங்கில் அமர்ந்து அந்தச் சிறிய கடையை நோட்டம் விட்டேன்.

அதிக அளவு பொருட்கள் இல்லாதபோதும் பிஸ்கட் குளிர்பான வகையறாக்கள் என ஒரு கிராமத்து தேவீர் கடைக்குரிய தேவையான பொருட்கள் சுத்தமாக அடுக்கப்பட்டிருந்தன.

கடையின் பின்பகுதியால் ஒரு சாரமணிந்த கட்டையான மனிதர் ஒருவர் உள்ளே வந்தார். வந்தவர் வாங்கின் மறுகரையில் அமர்ந்தடி சிரித்தார். அவரது சிரிப்பு யாரோ தெரிந்த மனிதரை நினவு படுத்தியது. இந்தக் கடையில் வேலை செய்பவர் என நினைத்து புன்னகைத்தபடி, 'எப்படி இருக்கிறீர்கள்' என சம்பிரதாயமாகக் கேட்டேன்.

சினேகமாக சிரித்த மனிதரிடம் பேச்சுக் கொடுக்க வேண்டும் என்பதால் "போருக்குப் பிறகு இப்ப நிலைமை எப்படி?" என்றேன்

"என்னத்த சொல்லுவது மக்கள் உயிர் வாழ்கிறார்கள். இலவச உணவைத் தின்பதற்காக மட்டும் வாயைத் திறக்கிறார்கள். இராணுவம் மலம் சுழிக்கிற இடத்தில் கூட நிற்கிறது" எனச் சொல்லிய போது மனிதரின் முகத்தில் சோகம் தெரிந்தது.

"இந்த மாதிரித்தானே வன்னியில் விடுதலைப்புலிகள் காலத்திலும் மக்கள் வாழ்ந்தார்கள். இது புதிதான விடயம் இல்லைத்தானே?"

என்னை மேலும் கீழும் பார்த்தார். எதாவது பிழையாகச் சொல்லி விட்டேனோ என்ற பயம் என்னைக் கவ்விக்க கொண்டது. மழைக் குளிரிலும் கழுத்தில் சாடையாக வேர்த்தது. பழைய விடுதலைப்புலி ஒருவரிடம் வீணாகப் பேச்சைக் கொடுத்து மாட்டிக்கொண்டு விட்டேன். இந்த இரவு நேரத்தில் என்ன அரசியல் வேண்டி இருக்கு? அதுவும் வெளிநாட்டில் இருந்து வந்த நான் வீணாக மற்றவர் மனங்களை நோகப் பண்ணுவதில் என்ன பயன் எனச் சிந்தித்து மவுனமாகினேன். அந்த நேரத்தில் மவுனம் சுற்றி இருந்த இருட்டை விட கனமாகத் தெரிந்தது. மெதுவாகத் திரும்பி அந்த மனிதரின் கண்களைப் பார்த்த போது அந்த கடையின் விளக்கின் வெளிச்சம் அந்த மனிதரின் கண்களில் பட்டுத் தெறித்தது. அவை அசாதாரணமான கண்கள். மற்றவர் மனங்களை ஊடுருவிப் பார்க்கும் சக்தி கொண்டவை.

சிறிது நேரத்தில் அவரே மவுனத்தைக் கலைத்தார்.

"விடுதலைப்புலிகள் காலத்தில் மக்கள் கஷ்டங்களை அனுபவித்தார்கள்தான். அதை ஏற்றுக்கொள்கிறேன். அப்போது விடிவு வரும் என்ற எதிர்பார்ப்பு இருந்தது. கஷ்டம் தெரியவில்லை. ஆனால் இப்பொழுது எதிர்காலத்தை நினைக்காமல் கஷ்டத்தை அனுபவிக்கிறோம்."

இதற்குப் பதில் சொல்வதா இல்லையா என யோசித்து விட்டு, “இதெல்லாம் மனம் சம்பந்தப்பட்ட விடயம். விடுதலைப்புலிகள் ஆட்சியில் தமிழ்ப்பிரதேசங்களில்; பதினைந்து வருடங்கள் மக்கள் வாழ்ந்திருக்கிறார்கள். கட்டாய வரிகள் கட்டாய ஆட்சேர்ப்பு தண்டனைகள் எனக் கொடுமாறாக இருந்தது என சிலர் சொன்னார்கள். உடலுறவுக்கு மட்டும் வரி விதிக்காமல் மற்ற எல்லாவற்றிற்கும் வரி விதித்தார்கள் என்று வெளிநாட்டில் இருந்து வன்னிக்குப் போய் வந்தவர்கள் சொன்னார்கள்.”

“அப்படிச் செய்ய காரணம் தமிழ் ஈழத்திற்கு அதிகமானவர்கள் தேவை என்பதாலாகும்” எனச் சொல்லி விட்டு சிரித்தார். அந்த சிரிப்பில் கனமான சூழ்நிலையின் இறுக்கம் தளர்ந்தது. உடலுறவைப் பற்றிய விடயம் பேசும் போது மத்திய வயதானவர்களிடம் நட்பு உருவாகிறது.

“நீங்கள் விடுதலைப்புலிகளை எதிர்ப்பவரா?”

“நான் விடுதலைப்புலிகளின் போராட்ட வழி முறைகளை மட்டுமல்ல இலங்கையில் பிரிவினையையும் எதிர்ப்பவன்.”

“நீங்கள் சிங்களவர்களை நம்புகிறீர்களா?”

“நம்புவது நம்பாதது இங்கே விடயமல்ல. இந்த நாடு பிரிந்து வாழ சர்வதேசம் அனுமதிக்காது. இந்தப் பிரிவினைப் போராட்டம் ஒடுக்கப்படும் போது மக்கள் அநியாயமாக அழிவார்கள் என்பது எனக்குப் புரிந்திருந்தது.”

“இது ஏன் மற்றவர்களுக்குப் புரியவில்லை?”

“இதற்கு நான் எப்படிப் பதில் சொல்லமுடியும்? இது நான் சம்பந்தப்படாத விடயம். எனது அனுமானம் ஒன்று உண்டு. இலங்கைத் தமிழ் சமூகம் தகப்பனுக்கு உண்மை சொல்ல பயந்து வளர்ந்து பாடசாலையில் ஆசிரியருக்கு அதன்பின் இராணுவம் இயக்கம் என்று பயத்தினால் உண்மை பேச மறுத்து வளர்ந்ததால் கடைசி வரையும் அப்படியே வாழ்ந்து விட்டது. வாக்குகளுக்காக அரசியல் வாதிகளும் பொய் பேசினார்கள். அசுதி அந்தஸ்துக்காக வெளிநாடு சென்ற தமிழரும் பொய் பேசினார்கள். இந்த நிலையில் மூளை பிசகானவர்கள் மட்டுமே உண்மை பேசுவார்கள். காந்தியைப் போல் ஒருவர் வந்து சத்திய மேவ ஜய... என்றால் தலையில் போட்டு விட்டுத்தான் மறு வேலை பார்ப்பார்கள்.”

“யார் அந்த காந்தி. இயக்கத்து காந்தியை ராஜீவ் காந்தியையும் தானே போட்டாகிவிட்டதே.”

“நான் சொல்லுவது இந்தியக் காசில இருக்கிற காந்தியை. சரி நீங்கள் இந்தப் பகுதியில் என்ன செய்கிறீர்கள்?”

“நான் இந்தப் பகுதியை விட்டு எப்படிப் போக முடியும்?”

“ஏன் அலுத்துக் கொள்கிறீர்கள்?”

“நான் ஒரு இலட்சியத்துக்காக வாழ்ந்தேன். நானும் தியாகம் செய்து மற்றவர்களையும் தியாகம் செய்ய அழைத்தேன்.”

அவரது பேச்சு புதிராக இருந்தாலும் இரவுப் பொழுதில் இந்த மனிதரின் உணர்வுகளைக் கிளறி மீண்டும் ரணமாக்க மனமில்லாமல் மவுனமாக இருந்தேன். ஆனால் மனிதர் விடாமல் அரசியல் பேசுவதென்று திடமாக இருந்தார்.

“நீங்கள் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்துதானே வருகிறீர்கள்?”

“ஆமாம். உங்களுக்கு எப்படித் தெரியும்? நான் ஓமந்தையில் இராணுவத்துக்கு மட்டும் தானே எனது பாஸ்போர்ட்டைக் காட்டினேன்?”

“இது பெரிய விடயமல்ல. உங்களிடம் ஒரு வேண்டுகோள்; வெளிநாட்டில் உள்ளவர்களை இந்த நாட்டு மக்களின் பேரில் அரசியல் பண்ணாமல் இருக்கச் சொல்லுங்கள். இறந்தவர்களை அங்கீகரித்தால்தான் அவர்கள் ஆன்மா சாந்தியாகும். நாட்டில் ஆயுதப் போர் முடிந்து விட்டது.”

“எப்படி நீங்கள் சொல்லமுடியும்?”

“கடைசியில் முள்ளிவாய்க்காலில் போரின்போது நான் பதினைந்தாம் திகதி வரையும் இருந்தேன்.”

“அதைச் சொல்லுங்கள்.”

“தமிழ்நாட்டையும் வெளி நாட்டுத் தமிழரையும் நம்பிச் செய்த போர். அவர்கள் கைவிட்டதால் முடிவுக்கு வந்தது. எவரையும் நம்பி சரணடையத் தயாராகாதவர்கள் தப்பிப் போக முடியாமல் இரவு இருட்டில் நடந்த சண்டையில் மரணமானார்கள்.”

“இதைச் சொன்னால் என்னைத் துரோகி என்பார்கள்.”

“நான் சொன்னேன் என்று சொல்லுங்கள் அதாவது பெரிசு சொன்னது என்று சொல்லுங்கள்.”

“இந்தக் காலத்தில் வெளிநாட்டவர்களுக்குப் பல பெரிசுகள் இருக்கிறார்கள். அமெரிக்காவில் ஒரு பெரிசு தன்னை தலாய்லாமா எனச் சொல்லுது. நோர்வேயில் ஒரு பெரிசு. இந்த நிலையில்

அவனவன் இராச்சியம் நடத்துகிறான். உங்களைப் பெரிசு எனச்சொன்னால் யார் நம்புவார். வேலுப்பிள்ளையின் மகனை வைத்து வியாபாரம் செய்ய நினைக்கிறாங்கள்.”

“அப்ப வேலுப்பிள்ளை மகனுக்கு சாந்தி செய்து விட்டு அரசியல் நடத்தச் சொல்லுங்கோ” என்று சொல்லிவிட்டு கோபத்துடன் அந்த மனிதர் வெளியேறினார். போன வேசத்தில் அவரது கால்கள் நிலத்தில் பாவியது தெரியவில்லை.

“யாரோடு பேசிக்கொண்டு இருக்கிறீர்கள்?” என என்னைத் தட்டி எழுப்பிய போது திடுக்கிட்டு கண்ணைத் துடைத்துக் கொண்டேன்.

நாதன் பெட்ரோல் கானூடன் நின்றார். “அண்ணைக்கு டீயோ கோப்பியோ” என்றார் கடைக்காரர்.

“கடைக்காரரும் நம்மட ஊர்பக்கம்தான். அடி புங்குடுதீவு. ஆனால் வவுனியாவில் சண்டைக்காலத்தில் இருந்தார்” என்றார் நாதன்.

“கோப்பியைப் போடுங்கள்” எனச்சொல்லிக்கொண்டு கண்களை கசக்கினேன்.

கோப்பிக்காகக் கொதித்த தண்ணீரில் ஆவி வந்து கொண்டு இருந்தது.

பிரேதத்தை அலங்கரிப்பவள்

உங்களுக்குத் தெரிந்த மனிதர் யாராவது உயிர் வாழ்ந்த போதிலும் பார்க்க இறந்தபின்பு அழகாகத் தோற்றமளித்தாரா? அப்படி ஏதாவது ஒரு சந்தர்ப்பத்தில் இறந்து போன ஒருவரைப் பார்த்தவுடன் அவ்வாறு நீங்கள் நினைத்திருக்கிறீர்களா?

இது சிக்கலான கேள்வி. நான் நினைப்பதை நீங்கள் புரிந்து கொள்ள விரும்பினால் அதுபற்றி விரிவாகக் கூறவேண்டும்.

எனது வேலைத்தலத்துக்கு அருகே பெரிய மயானம் இருக்கிறது. அது நமது ஊர் மயானம் போல் அல்ல யாழ்ப்பாணத்து கோம்பயன் மணல் மாதிரியாக நாலு ஆலமரங்கள் சில அலரிமரங்கள் இடைக்கிடையே ஆமணக்கு பற்றை என்பன வளர்ந்திருக்கும் இடமாக ஒரு சில ஏக்கர் விஸ்திரணத்தில் இல்லை. அதற்கு மாறாக, இது பல கிலோமீட்டர் அகல நீளமான அழகிய பூந்தோட்டம். யுகலிக்கப்பரஸ் மரங்களில் இருந்துவரும் கற்பூரவள்ளி நறுமணம் நிறைந்த காற்று சுவாசத்தை நிறைத்தபடி இருக்கும். உயரமான மரங்கள் இடையே புகுந்து சங்கீதம் ஒலிக்கும் காற்று, குளிர் காலத்தில் உடல்மீது குளிரை வாரியிறைத்துச் செல்லும்.

இரண்டு பெரும் நெடும்சாலைகளுக்கு இடையில் மயானம் இருந்தாலும் சாலையில் செல்லும் வாகன சத்தங்கள் எதுவும் உள்ளே கேட்காது. இறந்தவர்கள் அமைதியாக உறங்குவதற்கு இதைவிட சிறந்த இடம் கிடைக்காது. யூதர்களின் உடல்களை அடக்கம் செய்யும் இடம் இத்தாலிய பளிங்குகளால் சமாதிகட்டப்பட்டு அழகாக இருக்கும். ஒவ்வொரு முறையும் மயானத்திற்கு செல்லும்போது எனக்கு வழமையாக வரும் சிந்தனை, அவ்விடம் அமைதியான மயானம் என்பதுதான்.

மனதுக்குப்பிடித்தமான இடத்தில் வீடு வாங்கி குடிபுகும் எவருக்கும் மனநிறைவு வருவது இயல்புதானே.

ஒருநாள் எனக்குத்தெரிந்த ஒருவரது மரணச்சடங்கு அங்கே நடந்தபோது நான்செல்ல சற்றுத் தாமதமாகிவிட்டது. அவசரமாக காரை நிறுத்திவிட்டு அங்கு சென்றபோது ஷப்பல் ஹோலில் இந்து சமயக்கிரியைகள் நடந்து கொண்டிருந்தன. இருநூறு பேர்வரையில்

ஆசனங்களில் இருந்தார்கள். அவர்களில் ஒருவராக நானும் அமர்ந்தபோது, மரணம் அடைந்தவரை அருகில் சென்று தரிசிக்க முடியும் என நண்பர் ஒருவர் கண்களால் சைகை காட்டினார். காலணிகளைக் கழற்றிவிட்டு முன்னாலே சென்று மலர்வளையங்களுக்கு மத்தியில் வைக்கப்பட்டிருந்த அந்தப் பூதவுடலைத் தரிசித்தபோது, அந்த மனிதர் உயிருடன் இருந்தபோதிலும் பார்க்க வெகுஅழகாக அந்த வெள்ளைப் பளிங்கு போன்ற பிரேதப் பெட்டிக்குள் இருப்பதாக ஒரு உணர்வு வந்தது.

அதுவும் எந்திரன் படத்தில் ரஜனிகாந்தின் ரோபோ வேடத்தில் இருந்த உருவம் என நினைக்கத் தோன்றியது. எந்தக் குறும்போ நகைச்சுவை உணர்வோ எனக்கு இல்லை. எந்திரனையும் அந்த இறந்த மனிதரையும் ஒப்பிடும் நினைவு தேவையில்லாமல் அக்கணம் வந்தது. நீங்கள் நினைப்பதுபோல் உயிருடன் இருக்கும்போது அவரை நான் வெறுக்கவில்லை. பலதடவை சந்தித்து பேசி இருக்கிறேன். இலங்கையில் அரச சேவையில் இருந்த மனிதர். பின்னர் ஓய்வூதியம் எடுத்துவிட்டு அவுஸ்திரேலியாவுக்கு வந்தவர்.

நீங்கள் யாரையாவது வெறுத்திருந்தால் துலைவான் எப்ப சாவான் என நினைத்திருந்தால் குறிப்பிட்ட மனிதர் இறந்த பின்பு அழகாகக் கண்ணுக்குத் தோன்றலாம். அத்தகைய மனிதரைப்பற்றி நான் இங்குச் சொல்லவில்லை.

பெரும்பாலான ஐரோப்பியருக்கு ஹிட்லர் இறந்தபின்பு அந்தச் சடலத்தைப் பார்க்க சந்தர்ப்பம் கிடைத்திருந்தால் அழகாகத் தோன்றி இருக்கலாம். மயிர்க் கொட்டிபோல் மேல் உதட்டில் ஒட்டியிருந்த அந்த அருவருப்பான மீசைகூட இறந்தபின்பு அழகாகத் தோன்றி யிருக்கலாம். அதே போல் ஸ்ராலினது சடலம் ருஷ்ய மக்களுக்கும் குருஷ்ஷேவிற்கும் அழகாக இருந்திருக்கலாம். கூட்டுக் குடும்பத்தில் வாட்டி வதைக்கப்பட்ட மருமகளுக்குக்கூட ஆவி துறந்த மாமியின் முகத்தில் அன்பும் அழகும் சொட்டுவதாக எண்ணத் தோன்றலாம். இப்படியான எதிர்முரணான மன நிலை ரீதியான அழகுணர்வை நான் இங்குச் சொல்ல வரவில்லை.

அன்று அந்த மயானத்தில் அந்த மனிதரின் சடலத்தைப் பார்த்த பொழுது அக்கணத்தில் எனக்கு ஏற்பட்ட அந்த உணர்வு எனக்கே அதிர்ச்சியளித்தது. நெருங்கிய உறவினர் காம உணர்வுடன் கனவில் வந்தால் விடிந்ததும் மனதில் ஏற்படும் வெட்கத்திற்குச் சமமாக இருந்தது.

என் உணர்வின் தார்ப்பரியத்தைக் கொஞ்சம் விரிவாக விளக்கமாகக் கூற விரும்புகிறேன். உயிரோடு இருக்கும்போது அவரைப் பார்த்த

போது மத்திய வயதைக் கடந்தவராக இருந்ததால் அவரது இளமைக் காலம் எனக்குத் தெரியாது. நான் அவரைப்பார்த்த காலத்தோடுதான் ஒப்பிடமுடியும். அவரது நரைத்த தலைமயிருக்கு அவர் கருப்பு சாயமடித்தாலும்கூட ஒழுங்காக அடிப்பதில்லை என நினைக்கிறேன். மூன்று மாதத்திற்கு ஒருமுறை அடிப்பதால் தேங்காய் நார்த் தும்பின் நிறத்தில் கரிய வானத்தில் தோன்றும் பிறைச் சந்திரனைப் போல் காட்சியளிக்கும். நிலக்கரி நிறத்தில் முகத்தில் சுருக்கங்கள் கண் களுக்குத் தெரியாவிடினும் அவரது தாடைப் பகுதியில் சுருக்கங்கள் தெரியும். மனிதரின் வாய் திறந்து பேசும் போது சைனீஸ் சாப்பாட்டுக்கடையில் அதிகமாகப் பொரித்த கலவாய் மீன் போன்று இருக்கும். இதற்கு மேல் ஒருவரது அங்க லாவண்யங்ளை எழுதாமல் விடுவதுதான் நாகரீகம்.

மேலும் தலை, கழுத்து, முகம் போன்ற பகுதிகள் மட்டும் தான் எனக்கு அந்தச்சுவப்பெட்டியில் தெரிந்தவை. நான் பார்த்த போது அவரது உதடுகள் அழகாகக் குவிந்து சுருக்கங்கள் எதுவும் அற்று காலையில் மழையில் நனைந்து மலரத் தயாரான ரோஜா மொட்டுப்போல் இருந்தது. அசாதாரணமான எந்த அலங்காரமும் இல்லை. ஆனாலும் பகல் நேரத்திலும் அங்கு எரியும் மின்சார விளக்கின் ஒளி அவரது முகத்தில் தெறித்தது. அவரது முகத்தில் நிச்சயமாக ஏதாவது கலரற்ற சிறீம் தடவி இருக்க வேண்டும். தலைமயிர் ஒழுங்காகச் சீவப்பட்டுக் கருப்பாகச் சாயமடிக்கப்பட்டு இருந்தது. அணிந்திருந்த சேட் வெள்ளை நிறத்திலும் அதற்கு பொருத்தமான வயலட் நிறத்தில் சில்க் சுழுத்துரை மற்றும் கருப்பு குட்டுடன் அவரது கம்பீரமான தோற்றத்தைப் பார்த்தபோது, மனிதர் வயது கூடி இறப்பதற்குப் பதிலாகப் பதினைந்து வயது குறைந்து இறந்திருக்கிறார் என எண்ணத் தோன்றியது.

இப்படியான இராசாயன மாற்றத்தை நடத்துபவர்கள் யார்?;

உடலைப் பொறுப்பெடுத்து நடத்தும் மரணச்சடங்கு சேவையினரா?

அவர்கள் என்பாமிங் என்று உடலில் உள்ள அங்கங்கள் சிலவற்றையும் மூளைப்பகுதியையும் வெளியெடுத்து பின்பு காசிதம் போன்ற பொருட்களை வைத்து போமலீன் மற்றும் பல இராசாயன கலவைகளை இரத்த குழாய்கள் உள்ளே செலுத்துவார்கள் என எங்கோ படித்தது தெரிந்திருந்தாலும் இவ்வளவு அழகாக மாற்றுவது என்பது ஒரு கலை. ஒரு விதத்தில் பண்டைக்காலத்தில் எகிப்தியர் களின் மம்மியாக்கத்தின் தொடர்ச்சியானது என நினைத்துக் கொண்டு அந்த மயானத்தில் இருந்து வெளியேறினேன்.

ஒரு சனிக்கிழமை மதியம் கடந்தபின் எனது கிளிநிக்கில் தனியாக வேலை செய்து கொண்டிருந்தபோது முப்பத்தைந்து வயது மதிக்கத் தக்க பெண்ணொருத்தி கதவைத் தட்டினாள். கதவைத் திறந்தபோது ஒலிவ் நிறத்தில் இருந்த சன்னக்கதுப்பு சாம்பல் பூத்த கறுத்த கொழும்பான் போன்று மெதுவான வெளிறலுடன் இருந்தது. செவ்வரியோடிய விழிகள் சிவந்து தடித்த இமைகளுடன் இரண்டு கண்களின் கீழும் கருவளையங்கள். ஏதோ நித்திய சோக சாகரத்தில் மூழ்கி எழுந்தவள் போன்றிருந்தாள்.

கலைந்த கேசங்கள் சிலும்பியபடி நிற்கும் தோற்றத்துடன் எதுவித அலங்காரமும் இல்லாமல் சற்று நேரத்திற்கு முன்னால்தான் படுக்கையை விட்டு எழுந்து வந்தவள் போல் அவசரகோலத்தில் தோன்றினாள். அவளது கால்களில் காலணியில்லை. பாத்தது விரலின் நகங்கள் கூட ஒழுங்காக வெட்டப்படவில்லை. நீலநிற நைடிக்கு மேல் ஒரு கோட்டை போட்டிருந்தாள். வேகமான காற்றுப்போல அவசரமாக உள்ளே வந்தவளது கையில் சிறிய மோல்ரீஸ் இனநாய் வெள்ளையாக சிறியதாகவும் இருந்தது. அவளின் பின்னால் ஏழு அல்லது எட்டுவயது மதிக்கத்தக்க சிறுவன் அப்படியே அவளை அச்சில் வார்த்தது போன்ற முகத்தோற்றத்துடன் வந்தான். நான் கேட்காமலே “பக்கத்து வீட்டு நாய் வந்து எனது லிசியைக் கடித்து விட்டது. கழுத்தில் காயம். சுவாசிக்க சிரமப்படுகிறது” என்றாள்.

அச்சமயம் எனக்கு ஒரு உதவியாளர் இல்லாத போது நாயைப் பார்க்க தயக்கமாக இருந்தாலும் பரிசோதனை மேசைக்குக் கொண்டு வரும்படி கூறினேன்.

மேசையில் வைத்து சோதித்து பார்த்துவிட்டு “லிசியின் கழுத்தில் கடித்ததால் கழுத்தில் உள்ள சுவாசக்குழாய் நசுங்கியுள்ளது. ஆனாலும் சுவாசத்திற்குப் பாதிப்பு இல்லை என நினைக்கிறேன். எதற்கும் இன்று இரவு மயக்கத்தில் வைத்து சுவாசக்குழாய்க்குள் குழாயை வைத்து ஒட்சிசன் கொடுக்க விரும்புகிறேன். நாளைக்கு வந்து உங்கள் லிசியை எடுத்துச் செல்லுங்கள்.” என்றேன்.

ஓரளவு பரபரப்புக் குறைந்து தனது விபரங்களைக் காசுத்தித் தீர்ந்துவிட்டு வந்த வேகத்தில் திரும்பிச் சென்றுவிட்டாள்.

லிசி அடுத்தநாள் நல்ல நிலைக்கு வந்துவிட்டது.

லிசியை வந்து எடுத்து போகும்படி கூறுவதற்கு எனது நர்ஸ் தொலைபேசி எடுத்தால் அவள் வீட்டில் ஒருவரும் தொலைபேசியை எடுக்கவில்லை.

அடுத்த நாளும் முயன்றோம். எவரும் தொலைபேசியை எடுக்கவில்லை. மூன்றாவது நாள் மாலைக்குள் இந்தப் பெண்

வராவிடில் கவின்கிலில் நாயை ஒப்படைப்பதாகத் தீர்மானித்து இருந்தபோது திடீரென்று அந்தப் பெண் வந்தாள்.

“இரவில் வேலை செய்துவிட்டு பகலில் நித்திரை கொள்வதால் விழித்தெழுவுவதற்கு நேரமாகிவிடுகிறது. அதனால்தான் உடனே வரமுடியவில்லை” எனச் சொல்லிவிட்டு பச்சைநிறத்து சில நூறு டொலர் தாள்களை எமக்கு கொடுத்து விட்டு, இரண்டு நாட்கள் தாமதித்து வந்தமைக்குரிய தண்டப்பணம்.” என்றாள்.

நான் ஆச்சரியப்பட்டு, உரிய கட்டணத்தை மாத்திரம் எடுத்துக் கொண்டு மிகுதியைத் திருப்பிக் கொடுத்தபோது பெற்றுக்கொள்ள மறுத்துவிட்டு சென்றுவிட்டாள்.

சில வருடங்களின் பின்னர் ஒரு பெரிய நாயை அழைத்துவந்து சத்திரசிகிச்சைக்கு அனுமதித்துவிட்டு சென்றவளை அதன் பின்னர் இரண்டு நாட்கள் காணவில்லை. இம்முறை அவளது தாமதம் பதற்றத்தைத் தரவில்லை. ஏற்கனவே அவள் அறிமுகமானவள் என்பதும் காரணம்தான்.

இரண்டு நாட்கள் கடந்தபிறகு மிகுந்த மன்னிப்புக்கோரியவாறு வந்து, நாயை எடுத்துச் சென்றாள்.

“அடுத்தமுறை உமது நாயை நாங்கள் பார்க்கப்போவதில்லை” என்று வேடிக்கையாகச் சொன்னபோது, “என்னசெய்வது எனது வேலை அப்படி..” எனக்கூறி நகர்ந்தாள்.

“இவளது வேலை என்ன?” என்று எனது நேர்ஸ் என்னிடம் கேட்டாள்.

“அடுத்தமுறை தையல் வெட்ட வரும்போது அவளிடம் கேள்” எனச் சொல்லிவிட்டேன்

எந்தக் காலத்திலும் ஒரு சிறிது மேக்கப்புகூட இவள் முகத்தில் இல்லை. ஆனால் வேலை செய்வதாகக் கூறிக்கொண்டு எப்பொழுதும் பச்சை நோட்டாகத் தருகிறாள்.

ஒரு நாள் எனது நேர்ஸ் “ஹனாவின் வேலை என்ன தெரியுமா?”

“அவளது பேரே எனக்குத் தெரியாது. பைபிளில் இருந்து வந்த பெயர்” என்றேன்.

“இல்லை எனக்குச் சொல்லிவிட்டாள்”

“என்ன வேலை?”

அன்று மதியம். மதிய உணவுக்காக அருகில் இருந்த சூப்பர் மார்க்கெட்டின் கபேக்குச் சென்றேன். அங்கு எனது நண்பன் ஒருவன் தனது பாஸ்போர்ட் படமெடுக்க வந்தாகக் கூறி சில நிமிடநேரம் பேசிவிட்டு சென்றான். அவன்போனபின்பு நிமிர்ந்து பார்த்தபோது ஹனா எனக்கு இரண்டு மேசைதள்ளி இடது பக்கத்தில் இருந்து சான்விச் சாப்பிட்டபடி இருந்தாள். எந்த ஒப்பனையும் இல்லாத முகத்துடன் வழக்கம் போல் இருந்தாள்.

சில மணித்தியாலங்களுக்கு முன்பு எனது நேர்ஸ் சொன்னது நினைவுக்கு வந்தது.

மற்றவர்கள் நிம்மதியாக உறங்கும் இரவு நேரத்தில் உயிரற்ற பிரேதத்தைக் குளிப்பாட்டி முகத்தைச் சவரம் செய்து அவர்களது தலைமுடி நிறத்திற்கேற்ப சாயம் அடித்து கண்களின் இமைகளை ஒருவித பிசினால் ஒட்டி மூடிவிட்டதும். வாயின் மேல்தாடையையும் கீழ்த்தாடையையும் முக்கின் உள்பக்கத்தால் செலுத்திய சிறிய வயரால் சுட்டி வைப்பதால் வாய் மூடியபடியான தன்மை உருவாகிறது. உதட்டுக்கு ஈரலிப்பான வசலீன் தடவிய பின்பாக முகத்திற்கு மெதுவான கிறிம்தடவி அலங்காரம் செய்தபின் உடையலங்காரம் செய்வதுதான் அவளது வேலை. இந்த வேலையை இரவில் செய்து முடித்தால்தான் பகலில் பிரேதங்களை தேவாலயங் களில் அஞ்சலிக்கு வைக்க முடியும். இந்த வேலையைப் பத்து வருடங்களாக செய்வதாகச் சொன்னாள்.

யொலிடோல்

ஆண் இளைஞனாக இருக்கும் காலத்தில் தனது காமத்தின் வீரியத்தால் தனக்குரிய பெண்ணை வசப்படுத்தி வைத்திருக்கலாம் என நினைக்கிறான். மத்திய வயதில் பணத்தால் அது முடியும் என மனம் சொல்லுகிறது. வயதான காலத்தில் பிள்ளைகள், குடும்பம் என்பன பெண்களைக் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கும் என அவன் தீர்மானிக்கிறான்.

இப்படியான ஆண்களின் சிந்தனையைத் தாண்டிச் செல்லும். அன்னா கரினாக்கள் ரஷ்யாவில் மட்டுமல்ல இலங்கையின் ஒவ்வொரு கிராமங்களிலும் இருக்கிறார்கள் என்பதைப் புரிந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பம் எனக்கு எண்பதாம் ஆண்டுகளில் கிடைத்தது. அந்த அனுபவம் மிகவும் வித்தியாசமானது.

மருத்துவர்களுக்கு மட்டுமே இறந்த மனிதர்களின் உடலை வெட்டி உள்ளூறுப்புக்களைக் கூறாக்கி பார்க்கும் அனுபவம் கிடைக்கும். மற்றவர்களுக்குச் சந்தர்ப்பம் கிடைத்தாலும் அது மனதிற்கு உவப்பானதாக இருக்காது. பலரால் கண் திறந்து பார்க்கவும் முடியாதது.

தென்னிலங்கையின் சிறிய நகரம் ஒன்றில் அரசாங்க மருத்துவராக இருந்த நண்பன் குமாரின் வீட்டில் சிலகாலம் இருந்தபோது அவன் இறந்த உடலைக் கூறுபோடும்போது பக்கத்தில் இருந்து பார்க்கும் வாய்ப்பு எனக்கு ஏற்பட்டது.

அது ஒரு விவசாயிகள் வாழும் சிறிய நகரம். நகரத்தைச் சுற்றி பதினைந்து கிலோமீட்டர் குழ உள்ள கிராமங்களுக்கு இந்த நகரமே இதயம். மருத்துவமனை, மருத்துவர் குடியிருப்பு, இரயில்வே நிலையம் மற்றும் கடைகள் இருப்பதனால் அந்த நகரத்திற்கு விவசாயிகள் தங்களின் நாளாந்த தேவைகளின் நிமித்தம் அங்கு வருவார்கள். அந்த நகரத்தில்; நான் மிருக மருத்தவராக இருந்த காலத்தில் அங்குக் குமார் அரசாங்க வைத்தியசாலையில் மருத்துவராக இருந்தான். ஏற்கனவே பல்கலைக்கழகத்தில் நாம் நண்பர்களாக இருந்ததால் எமது நட்பு அங்கும் நீடித்தது.

ஒரு ஞாயிற்றுக்கிழமை. இருவருக்கும் விடுமுறைநாள். வெளியே கரும் வெய்யில், தாவரம் விலங்குகள் என்ற பேதமற்று வறுத்து

வாட்டிக் கொண்டிருந்தது. எங்கும் போகாமல் மதிய உணவின் பின் சிறிய குட்டிக் தூக்கத்தைப் போட்டுவிட்டு மாலையில் வெய்யில் தணிந்த பின்பு வெளியே ஒரு நண்பரின் வீடு செல்வதாக எமது திட்டம் இருந்தது.

மருத்துவமனையில் அம்புலன்ஸ் சாரதியாக சைமன் அவருக்கு நாற்பது வயதிருக்கலாம். பின்பக்கம் முடியை வாரிய தலைமயிரி. வெள்ளைச்சட்டை எப்போதும் அணியும் மனிதர். குடும்பம் கண்டியில் இருப்பதால் தனது ஓய்வு நேரத்தை எங்களோடு கழிப்பார். எப்பொழுதும் சிரித்தபடி, ஊதியம் வாங்காத சிங்கள வாத்தியாராக அவர் எங்களுக்கு இருந்தது மட்டுமல்லாமல் எங்களுக்குப் பல உதவிகளும் செய்வார். எங்களுக்கு அவர் வலது கை எனவும் சொல்லலாம்.

அன்று நாட்டுகோழியை உரித்து சிறு துண்டுகளாக வெட்டித் தந்துவிட்டு பக்கத்தில் இருந்த மருத்துவமனைக்குச் சென்று விட்டார். அவரை நாங்கள் சமைப்பதற்கு அனுமதிப்பதில்லை. அதற்குப் பெரியகாரணம். மனிதன் கோழியில் எதையும் எறிந்து விடக்கூடாது என்ற சிக்கனமான பொருளாதாரக் கொள்கையுடையவர்.

சிலகாலத்துக்கு முன்பாக ஒரு வேலைநாளில் கோழிக்கறி வைக்கவோ என அவர் கேட்டபோது சரி எனக் கூறிவிட்டோம். மதியம் வந்து சாப்பிடுவதற்காகக் கோழி இறைச்சியைக் கரண்டியில் எடுத்த போது கோழித்தலை சிவப்பு கொண்டையுடனும், மஞ்சள் அலகுடனும் கரண்டியில் வந்தது. கொஞ்சம் அடியில் கரண்டியை மீண்டும் விட்டபோது கோழியின் பாதங்களும் வந்தன. எங்களால் சாப்பிட முடியவில்லை. அதன்பின்பு சமைப்பதற்கு சைமனுக்கு தடை விதித்துவிட்டோம். கோழியை உரித்து இறைச்சி வெட்டுவதோடு அவரது வேலை முடிவடைகிறது.

இறைச்சி சமையலில் நான் அனுபவசாலி என்பதால் கோழிக் கறியை முதலில் தேங்காய்ப்பாலில் வதக்கி சிறிதளவும் தண்ணீர்த் தன்மை இல்லாமல் சமைத்ததும் குமார் தனது பங்கிற்குப் பருப்பை பால்கறியாக்கினான். அவன் மரக்கறி உணவு மட்டும் உண்ணும் குடும்பத்தில் இருந்து வந்தவன். என்னோடு இருந்த காலத்தில் தொட்டுக் கொள்வதற்கு மட்டும் மச்சம், மாமிசத்தைப் பாவிப்பான்.

இப்படியாக வாரத்தில் ஒருநாள் மட்டும் ஆறுதலாக மதிய உணவு வந்த முடியும் என்பதால் உணவருந்திவிட்டு பேசிக் கொண்டிருந்தோம். வயிறுபுடைக்க தின்றதால் ஹோலில் இருந்த இடத்தில் இருந்து எழுந்திருக்க முடியாதிருந்தது.

வீட்டுக் கதவில் பலமாகத் தட்டப்படும் சத்தம் வந்ததும் எழுந்து பார்த்தபோது எமக்கு ஏற்கனவே பழக்கமான பொலிஸ் இன்ஸ் பெக்டரும் அவரருகே இரண்டு பொலிஸ் உத்தியோகத்தினரும் நின்றனர். அவர்களுடன் அம்புலன்ஸ் சாரதி சைமனும் நின்றார்.

“ஐயாவுக்கு வேலை வந்திருக்கு” என சைமன் குமாரிடம் சொல்லிக்கொண்டு உள்ளே வந்தார். இன்ஸ்பெக்டர் சுதவருகே தனது அகல, உயரமான உடலால் முற்றாக கதவை அடைத்தபடி நின்றுகொண்டு -- “டொக்டர் ஒரு பெண் இரவு புல்எலிய என்ற இடத்தில் இறந்து விட்டாள். அவளது உடலை போஸ்ட் மோட்டம் பண்ணவேண்டும்” என்றார்.

பெரிய நகரங்களில் சட்டமருத்துவ அதிகாரி எனத் தனியாக இருப்பார்கள். ஆனால் - சிறிய நகரங்களில் அரசாங்க மருத்துவரே போஸ்ட்மோட்டம் செய்வார்கள். சிக்கலான கொலை விடயங்கள் கொழும்புக்குச் செல்லும்.

குமார் என்னைத் தன்னுடன் வரும்படி கேட்டான்.

சிறிது தயக்கமாக இருந்தாலும் உடை மாற்றிவிட்டு ஜீப்பில் ஏறினேன், கூடவந்த சைமனது கையில் ஒரு தோல் பையிருந்தது.

வழி எங்கும் வயல்வெளிகளும், வைக்கோலினால் வேயப்பட்ட குடிசை வீடுகளும் இடையில் சில ஓட்டுவீடுகளும் என மாறி மாறி வந்தன. பங்குனி மாதமானதால் நெற்கதிர் விளைந்து அறுப்பிற்குத் தயாராகத் தலைசாய்ந்து கொண்டு காற்றில் சரசரத்தன. மாத இறுதிக்குள் அவை அறுக்கப்பட்டு புதுவருடத்திற்கு முன்பு விற்கப்படும். இந்தப்பகுதி மக்கள் சித்திரை புது வருடகாலத்தில் கைநிறையப் பணம் வைத்திருப்பார்கள். ஆனால் மாதங்கள் செல்லச்செல்ல அவர்களிடம் பணம் குறைந்து வருட இறுதியில் பாணை சட்டிகளை மட்டுமல்ல பெண்கள் தமது உடைகளைக் கூட அடவு வைப்பார்கள். அந்தப் பகுதியில் பெண்களின் உடைகளை அடவுக்கு வைத்து பணம் கொடுக்கும் மனிதரையும் எனக்குத் தெரியும்.

ஒரு மணிநேரம் ஜீப்பில் பிரயாணம் செய்து அந்தக் கிராமத்தை அடைந்தோம்.

வசதியான ஓடு போட்ட பெரிய வீட்டின் முன்றலில் தென்னை மரங்களின் இடையில் ஜீப் நிறுத்தப்பட்டது. நான் பார்த்த காட்சி என்னை அதிர வைத்தது. அந்த வீட்டிற்கு நான் சிலநாட்கள் முன் வந்து ஓர் இரவு தங்கி இருக்கிறேன்.

எனக்கு ஏற்கனவே அறிமுகமான பொடிசிங்கோ நின்றுருந்தார். அவரது கையில் விலங்கு. அவரது இரண்டு பிள்ளைகளும்:

பெண்குழந்தைக்கு மூன்றுவயது ஆண்குழந்தை ஐந்து வயது அமுதப்படி பொடிசிங்கோவின் கால்களைக் கட்டிப்பிடித்தப்படி நின்றார்கள்.

எங்களை அழைத்துக் கொண்டு வந்த இன்ஸ்பெக்டர் அந்த வீட்டின் பின்பகுதிக்கு எம்மை அழைத்துச் சென்றபோது அங்கு பொடிசிங்கோவின் மனைவியின் உடல் மரக்கூட்டிலில் கிடத்தப் பட்டு இருந்தது. அந்த உடலின் தலைமாட்டில் இரண்டு பொலிசார் நின்றார்கள். அந்த மரக்கூட்டிலருகே உள்ள முக்காலியில் ஒரு பொலிடோல் போத்தல் காலியாக இருந்தது.

இன்ஸ்பெக்டர் குமாரசைப் பார்த்து “இதே இடத்தில் தரையில் இரவு விழுந்து இறந்து கிடந்தாள். அருகில் இந்த பொலிடோல் போத்தல் கிடந்தது. வழக்கம்போல் நிறை தண்ணியில் படுத்த பொடிசிங்கோ காலையில் தான் உடலைப் பார்த்திருக்கிறார்.” என்றார்.

மரணித்திருக்கும் சீலாவதிக்கும் பொடிசிங்கோவிற்கும் எதுவித பொருத்தமும் இல்லை. அந்தப் பிரதேசத்திலே பார்ப்பவர் கண்களைப் பறித்தெடுக்கும் சிவப்பு நிறமும் அழகான கண்களும் கொண்டவள் சீலாவதி. பூப்போட்ட மலிவான பருத்தி உடையை இடையில் சுற்றி அவள் நடப்பது மிதக்கும் பூந்தோட்டமாக ஆண்களுக்குத் தெரியும். விவசாயக் குடும்பத்தில் பிறந்திருந்தாலும் அவளது தோரணை பாவனை நகரத்துக்குரியது. இதற்கு நேர்மாறாக பொடிசிங்கோ மெலிந்த உயரமானவர். கிராமத்து வெப்பத்தில் கருமையாக வறுத்தெடுத்த நிறம். இதெல்லாவற்றையும்விட மனிதன் இரவானதும் குடியில் கிராமத்து குளத்தின் மீனாகிவிடுவார்.

இன்ஸ்பெக்டர் மீண்டும் ‘எங்களுக்கு சீலாவதியின் மரணத்தில் சந்தேகமில்லை. ஆனாலும் தற்கொலை என உறுதிப்படுத்தும்வரை பொடிசிங்கோவை விடுவிக்க முடியாது.’ என்றார்.

“போஸ்ட்மோட்டம் செய்தால்தான் என்னால் உறுதிப்படுத்தலாம். அது எப்படி இந்த இடத்தில்? பிள்ளைகள் கணவன் உறவினர் நிற்கும் போது?” - எனச்சொன்ன குமார் தயக்கத்துடன் பொலிடோல் என்ற அந்த விவசாய கிருமிநாசினியை மணந்து விட்டு முகம் சுழித்தான். பின்பு சடலத்தின் அருகில் சென்று வாயை முகர்ந்து விட்டு ‘மணம் பொலிடோல் மாதிரி இருக்கிறது.’ என்றான்.

அந்தக் கிராமத்து மக்களும் திரண்டுவிட்டார்கள். பிரதேசத்திற்கு அருகே வராது விட்டாலும் வீட்டுக்கு முன்னால் பொடிசிங்கோவோடு பேசிக்கொண்டு நின்றனர்.

குளிர்நடப்பட்ட பிணை அறை இல்லாத மருத்துவமனையானதால் பிரதேசத்தை எடுத்துக்கொண்டு வந்தும் பிரயோசனமில்லை. வீணாக

பிரேதத்தைக் கொண்டலைவதுதான் மிச்சம். அந்த இடத்தில் வைத்துத்தான் பரிசோதிக்கவேண்டும்.

இப்பொழுது நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட சைமன் - பொலிசாரிடம் 'சேர் இரண்டு சேலைகளைக் கொண்டுவரச் சொல்லுங்கள்.' என்று சொல்லிவிட்டு சிறிது தூரத்தில் இருந்து நான்கு கம்புகளை எடுத்துக்கொண்டு வந்து சீலாவதியின் சடலம் இருந்த கட்டிலைச் சுற்றி நட்பார்.

குழந்தைகளையும் பொடிசின்கோவையும் மற்றவர்களோடு தூரப்போகும்படி கூறும்படி இன்ஸ்பெக்டரிடம் கேட்டதும் அதை அவர் மற்றையப் பொலிசாரிடம் கூறினார்.

ஐந்து நிமிடத்தில் இரண்டு வெள்ளைச்சேலைகள் கொண்டு வந்து பிரேதத்தைச் சுற்றிக் கட்டியாகிவிட்டது. இப்பொழுது அந்த இடம் கூரை மட்டுமற்ற பிரேத அறையாகியது. சைமன் தான் கொண்டு வந்த பையை எடுத்துக்கொண்டு உள்ளே சென்றார். பொலிஸ் இன்ஸ்பெக்டரும் நாலு பொலிசாரும் இடத்தை விட்டு நகர்ந்தனர்.

குமார் உள்ளே சென்றதும் நானும் உள்ளே சென்றேன். மிருங்களை வெட்டிய எனக்கு மனிதர்களை எப்படி மருத்துவர்கள் அணுகுகிறார்கள் என்ற ஆவல் இருந்தது. சைமன் சீலாவதியின் சிவப்பு மேலாடையைப் பெண் குழந்தையின் உடையின் பொத்தான் களை ஒரு தந்தை குளிப்பாட்டுவதற்கு கழற்றுவதுபோல் லாவகமாக கழற்றிய பின்பு மார்புகச்சையை விலக்கி கழுத்துவரை ஒதுக்கினார். மார்புகச்சை மறைத்த முகத்தைத்தவிர உடல் நிர்வாணமாக இருந்தது. பிள்ளைகளைப் பெற்ற அடையாளமாக வானத்து மின்னலாக நெளிந்த கோடுகள் சில நடுவயிற்றில் இருந்து இடையில் சென்று மறைந்தன. என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. தலையைச் சிறிது திருப்பினேன்.

'மனிதர்களும் ஆடையை அகற்றியதும் உடலில், செயலில் மிருகங்கள்தான்' எனச்சொல்லிக்கொண்டு நடு வயிற்றில் நெஞ்சின் கீழ்ப் பகுதியில் தனது கருப்பு போல் பொயிண்ட் பேனையால் குமார் கோடு போட்டான்.

அந்த இடத்தில் சைமன் கையுறை அணிந்தபடி தேர்ந்த சேர்ஜன்போல் வெட்டியதும் கரிய திரவம் சிறிது வெளிவந்தது.

'இன்னும் கொஞ்சம் மேலே'

நெஞ்சு நோக்கி அந்த வெட்டு நீளமாகியது.

முழங்கைவரை சிவப்பு இரப்பர் கிளவுஸ் அணிந்த கையை வயிற்றின் உள்ளே விட்டு இரைப்பையை மெதுவாக வெளிக் கொணர்ந்து

அதில் ஒரு சிறிய வெட்டு வெட்டும்படி கேட்டபோது கத்தியின் சூர் நுனியால் சிறிய ஓட்டைபோட்டார் சைமன்.

மஞ்சள் நிறத்தில் திரவமாகப் பித்தச்சாறுடன் இரவு சோறு மணியாக வெளிவந்தது. சாப்பிட்ட உடன் இறந்திருக்கவேண்டும். குமார் அந்த திரவத்தருகே முகத்தை வைத்து 'பொலிடோல்' என்றுவிட்டு மீண்டும் கையை உடல்குழியுள் விட்டான்.

ஐந்து செக்கன்கள் உள்ளே ஏதோ தொலைந்த பொருளை தேடுவது போல் தேடினான்.

'விடயம் முடிந்தது'

பையில் இருந்து ஊசியை எடுத்து கிட்டத்தட்ட சாக்கு தைப்பது போல் வேகமாக உடலைத் தைத்துவிட்டார் சைமன்.

ஒரு துளி இரத்தமோ உடல்திரவமோ சிந்தாமல் மீண்டும் அவளது உடையை சீர் செய்து பொத்தான்களைக் கழட்டிய லாவகத்துடன் போட்டார்.

கிட்டத்தட்ட பத்து நிமிடங்களில் குமாரும் சைமனும் கையைக் கழுவினர்.

'பொலிடோல்தான் என நான் அத்தாட்சி செய்கிறேன்' என்று சொல்லிய குமாருடன் ஜீப்பில் ஏறினோம்.

பொடிசிங்கோவின் கையில் இருந்த விலங்கு கழற்றப்படுவது எனக்குத் தெரிந்தது.

பொலிசாரும் இன்ஸ்பெக்டரும் அங்கு நின்றார்கள்.

வீடு வந்ததும் சைமன் உபகரணங்களைக் கொண்டு மருத்துவ மனையை நோக்கி நடந்தார்.

தனித்துவிடப்பட்டதும் குமார் - 'அந்த பொடிசிங்கோவைத் எனக்குத் தெரியும். அவனைப் பலதடவை மருத்துவராகச் சந்தித்ததுடன் அவனுக்கு ஒப்பரேசனும் கடந்த வருடம் செய்தேன். அவன் பாவம்' என்றான்.

"எனக்கும் தெரியும் கடந்த கிழமை அவனது வீட்டில் நான் எனது உதவியாளர் சமரசிங்காவுடன் தங்கினேன்" என்றேன்.

"நான்தான் கடந்த வருடம் வசக்ட்ரி செய்தேன்; ஆனால் சீலாவதி மூன்று மாத கர்ப்பமாகியிருந்தாள்." - என்றான் குமார்.

"அதுதான் இரண்டாவது முறை கையை விட்டு தேடினாயா?" எனக்கேட்டேன்.

“தற்கொலைக்கு அதுதான் காரணம் - மரணத்திற்கு காரணம் பொலிடோல்தானே என்றுதான் என்னிடம் பொலிசார் கேட்டார்கள் அதனால் அதையே எழுதிக் கொடுத்தேன்.” என்றான் குமார்.

“எனக்கு சந்தேகம் எனது உதவியாளர் மீதுதான்” எனச் சொன்னேன்.

“யார் சமரசிங்காவா?”

சில நாட்களுக்கு முன்பு மாலை மூன்று மணியிருக்கும். அன்றைய வேலைகள் முடிந்தன என நினைத்து தினப்பத்திரிகைகளைப் புரட்டிக்கொண்டிருந்தேன்.

அடக்கமான சிரிப்புடன் முன்தலைமயிரை கையால் பிள்தள்ளியபடி வந்தான் சமரசிங்கா. எனது சக உதவியாளன். விவசாய உத்தியோகத்தன். ஊரைத்தெரிந்த சிங்களவர் என்ற காரணங்களனோடு குஷியான இளைஞனாகவும் எனக்குத் தென்பட்டவன். பெரும்பாலான வெளிவேலைகளுக்கு சமரசிங்காவைத்தான் கூட்டிச் செல்வேன். திருமணமாகாதது மட்டுமல்ல சிருங்காரத்தின் உபாஷகனாகவும் அவன் இருந்தான்.

“சேர் புல்வெளியில் உள்ள பண்டாரவின் வீட்டில் அவரது காளை மாட்டுக்கு உடல் நலமில்லாமல் இருக்கிறது. உங்களைக் கூட்டிவர முடியுமா எனக் கேட்டார்” என சமரசிங்கா சொன்னதும் நான் தயங்கினேன்.

“அந்தக் கிராமத்திற்கு மோட்டார் சைக்கிளில் போய்விட்டு திரும்பி வீடு வருவதற்கு இரவாகிவிடும்.”

“இல்லை சேர். எனது நண்பன் வீட்டில் இரவு தங்கமுடியும். வசதியான வீடு”

மாலை ஐந்துமணிக்கு முன்பாகப் பண்டாரவின் மாட்டுக்கு வைத்தியம் செய்துவிட்டு சமரசிங்காவின் நண்பரான பொடிசிங்கோ வீடு சென்றோம். அந்த ஊரில் அதுதான் பெரிய கல்வீடு. சீலாவதியும் பொடிசிங்கோவும் வாசலுக்கு வந்து எங்களை வரவேற்றார்கள். நாங்கள் ஊர் குளத்தில் குளிக்கப்போகிறோம் என்றதும் சுத்தமான டவல் இரண்டைத் தந்தாள். சீலாவதி அந்தக் கிராமத்துப் பெண்ணாகத் தெரியவில்லை. கிராமத்தில் ஏதோ காரணத்திற்காக அவதரித்த தேவதையாகத் தெரிந்தாள்.

எங்களோடு சிறிய வீச்சுவலையொன்றுடன் பொடிசிங்கோ வந்தார். வயல் கரையால் நடந்து சென்றபோது ‘நெல்லுக் கதிருக்கு வரும் எலிகளைத் தேடி பாம்புகள் வரும் நேரம். பெரிய நாகப்

பாம்புகளைப் பார்த்திருக்கிறேன். பார்த்து நடவுங்கள் எனப் பொடிசிங்கோ எச்சரித்தார். வயல் வரப்புகள் காய்ந்து உறுதியாக இருந்தன. விளைந்த நெல் பொற்குவியலாக அந்த மாலை வெயிலில் அழகான காட்சியாக இருந்தது. வயல் கரையின் பால் முற்றிய நெல்லின் மணம் நெஞ்சை நிரப்பியது. வயல்களைக் கடந்து குளத்தை அடைந்த போது சிவந்த தாமரை மலர்களும், பச்சை இலைகளும் அந்தக் குளத்தைச் சொந்தம் கொண்டாடியிருந்தது.

குளத்தின் உயர்ந்த அணை மேலாக நடந்து போனபோது குளிப்பதற்காக ஒரு பகுதி தாமரைகொடிகள் எதுவும் இல்லாமல் தண்ணீர் தெளிவாக இருந்தது. அந்த இடத்திற்கு சிறிது தூரத்தில் மீன்பிடிப்பதற்காக வலையை வீசினார் பொடிசிங்கோ.

குளத்து தண்ணீரில் மூழ்கி எழுந்தது உடலுக்கும் மனதிற்கும் நிறைவாக இருந்தது. இந்தக் குளியலுக்காக மட்டுமே இவ்வளவு தூரம் வந்திருக்கலாம் என நினைக்கவைத்தது

“சமரசிங்கா உனக்கு இவர்களைத் தெரியுமா?” எனக்கேட்டேன்.

“சீலாவதி என்னோடு எங்கள் ஊரில் ஒரே வகுப்பில் படித்தவள். பொடிசிங்கோ இந்த ஊரில் வயல் - உளவு யந்திரம் எல்லாம் வைத்திருக்கும் வசதியானவர் என்பதால் திருமணம் செய்து வைத்தார்கள். இரண்டு பிள்ளைகள் பிறந்தன. ஆனால் பொடி சிங்கோ குடிகாரர். அப்படி இப்படிச் சாதாரணமான குடியல்ல. வைத்திருந்த உளவு யந்திரத்தையும் விற்றும் குடித்துத் தீர்த்துவிட்டார்.”

“பார்த்தால் மனிசன் அப்பாவிபோல் தெரியுது. எங்களுக்காக மீன் பிடிக்கிறார்.”

“குடியைத்தவிர மற்ற விடயங்களில் நல்ல மனுசன்தான்.”

சிறிது நேரத்தில் எங்களோடு பொடிசிங்கோ சேர்ந்து கொண்டதும் வீட்டுக்குத் திரும்பினோம். பொடிசிங்காவின் கையில் ஐந்து மீன்கள் பச்சைத் தென்னை ஈர்க்கில் தலையைக் கொடுத்துவிட்டு துடித்துக் கொண்டிருந்தன..

வீடு வந்ததும் பொடிசிங்கோ தங்கொட்டுவ விசேஷ சாராயம் என்று வெள்ளை வடிசாராயப் போத்தலை எடுத்து எம்மை உபசரித்தார். மான் இறைச்சி துண்டுகளைப் பொரித்தெடுத்துக் கொண்டு வந்தாள் சீலாவதி.

நெஞ்சுக்குள் புகைந்துகொண்டு சென்றது அந்தக் காரமான சாராயம். என்னால் சிறிதளவே குடிக்க முடிந்தது. ஆனால் முழுப் போத்தலையும் பொடிசிங்கோவும் சமரசிங்காவும் குடித்து முடித்து

விட்டார்கள். சிறிது நேரத்தில பொடிசிங்கோ சாப்பிடாமல் படுக்கைக்கு சென்று விட்டார்.

நாங்கள் அவரைச் சாப்பிட வற்புறுத்தியுபோது அவர் அசைந்து கொடுக்கவில்லை. மரக்கட்டிலில் படுத்தவரது தலையின் கீழ் தலைகணியை வைத்தாள் சீலாவதி.

எங்களுக்குக் குளத்து மீன்கறியுடன் கத்தரிக்காய் வதக்கி தட்டில் சோறு வைத்தாள். கடல் மீன் தின்று பழகிய எனக்குக் குளத்து மீனில் கொஞ்சம் சேற்று மணமும் வழுவழுப்பும் இருந்தாலும் தனிச் சுவையாக இருந்தது.

சாப்பாடு முடிந்தவுடன் சீலாவதி வெற்றிலைத் தட்டத்தை வைத்துவிட்டு “சேர் எந்த இடம்?” என்றாள் ஆங்கிலத்தில்.

இதுவரையும் பேசாமல் இருந்த தேவதை ஆங்கிலத்தில் பேசியது வியப்பாக இருந்தது. பொடிசிங்கோவிடம் நான் உடைந்த சிங்களத்திலேயே முன்பு பேசிக்கொண்டிருந்தேன்.

“நாக தீப” - என்றேன்

“ஐயோ சார் நான் எனது வாழ்க்கையில் என்றாவது ஒருநாள் போக வேண்டுமென்று நினைத்திருக்கிற இடம்தான் நாகதீப.” - என்றாள் சீலாவதி.

“அப்படியா? ஏன்?” எனக்கேட்டேன்.

“இல்லை அந்த ஊரால்தான் புத்தசாமிகள் இந்தியாவில் இருந்து இலங்கை வருவார்கள்” எனப் புத்தகத்தில் படித்திருக்கிறேன்.

“என்ன புத்தகம் படிப்பாய்?”

மாட்டின் விக்கிரமசிங்கா எழுதிய சிங்கள நாவல்கள். அத்துடன் சிங்கள மொழியில் மாற்றமடைந்த ஐரோப்பிய நாவல்கள் எல்லாம் படித்திருக்கிறேன்.”

“எப்படிக் கிடைக்கிறது?”

“அதுதான் மாதமொரு முறை அநுராதபுரம் போகிறபோது” எனக் குறுக்கிட்டான் சமரசிங்கா.

“அப்படியா நல்லது.”

மகாவித்தியாலயத்தில் பத்தாவது படித்ததையும் அவள் சொன்னதும் அநுராதபுரத்தில் புதுவருடதினத்தின்போது அவள் அழகுராணியாகத் தேர்வானதாக சமரசிங்கா சொன்னான்.

“நான் இவளுக்காகக் காத்துக்கிடந்தேன். ஆனால் சீலாவதி பொடிசிங்கோவை மணந்துகொண்டாள்” எனவும் அவன் சிரித்த படி சொன்னபொழுது அவனை உற்றுப்பார்த்தேன்.

அவளது முகத்தில் இனம்புரியாத ஏக்கம் படிந்திருந்தது.

“அப்பா இல்லை. அம்மாதான் முடிவு எடுத்தாள். அதனால் இப்படி யாகிவிட்டது” என்று பொடிசிங்கோ படுத்திருந்த அறையின் பக்கம் பார்த்துச்சொன்னாள் சீலாவதி. அவளும் வெற்றிலை போட்டிருந்தாள். அந்தச் சிவந்த உதடுகள் அந்த ஊர் குளத்து காலைத்தாமரை மொட்டாக விரித்தன.

எங்கள் உரையாடலுக்கு மத்தியில் அவளது குழந்தைகள் வந்து அவளோடு ஒட்டிக்கொண்டன.

நான் பொடிசிங்காவுக்குப் பக்கத்தில் இருந்த கட்டிலில் படுத்தேன். பக்கத்தில் நிலத்தில் சமரசிங்கா படுத்தபோது பொடிசிங்காவின் குறட்டை புலி உறுமலாகக் கேட்டது. குடித்த சாரயமும் அதிகமானதால் குறட்டையைக் கேட்டபோது சந்தோசம். ஆனால் இடையில் நிறுத்தியபோது பொடிசிங்கா உயிருடன் இருக்கவேண்டும் என நினைத்தேன். அந்தக் குறட்டையின் தாலாட்டில் நித்திரை வந்துவிட்டது.

நடு இரவு ஏதோ கனவு கண்டு நான் விழித்தபோது சமயலறையில் சத்தம் கேட்டது. என்னருகே நிலத்தில் படுத்திருந்த சமரசிங்காவை காணவில்லை. பொடிசிங்கோவின் குறட்டை ஒலி தொடர்ந்து கேட்டது.

பாவம் பொடிசிங்கா இண்டு பிள்ளைகளையும் தனியாக வளர்க்க வேண்டும் அதற்காகக் குடியை முதலில் அவன் விடவேண்டும் என்றான் குமார்.

சீலாவதி நகரத்துப் பெண்ணாக இருந்தால் விவாகரத்துக்கு மனுப்போட்டிருப்பாள். கிராமமானதால் பொலிடோலைத் தேடியுள்ளாள்.

ரஷ்யாவில் இரயில் வந்தபோது லியோ டோல்ஸ்ரோய் இராட்சத இயந்திரங்கள் உயிரற்றன என எதிர்த்தார். அவரது கதாநாயகி அன்னா கரினா அதில் உயிர் இழந்தாள். நவீன விவசாயத்தின் முக்கிய கிருமிநாசினியாக பொலிடோல் இலங்கைக்கு வந்தது. சீலாவதியின் உயிரை பறித்துவிட்டது.

சிறையில் இருந்து ஒரு காதல் கடிதம்

இளமைப் பருவத்தில் நடந்த சம்பவங்கள் வயதான காலத்திலும் நமது நினைவுகளில் கடற்கரையோர மணல் பாதங்களில் ஒட்டிக் கொண்டுவிருவதுபோல் நம்முடன் வந்துகொண்டேயிருக்கும்.

முதல் முத்தம் - திருமணத்திற்கு முன்பான உடலுறவு - சிறுவயதில் குடித்துப் புரைக்கேறிய மதுபானம் - இருமலை உருவாக்கிய முதல் சிகரெட்டு எனப் பல சம்பவங்களை நினைத்துப் பார்ப்போம். அதே போல் வாழ்வின் நெடும்சாலையில் பலரை எதிர் கொண்டாலும் ஒரு சிலர் அடிமனதில் அழிச்சாட்டியமாக எமது மனங்களில் ஒட்டிக் கொண்டுவிடுவார்கள். எதுவித முயற்சியாலும் அவர்களை அகற்ற முடியாது போய்விடுகிறது. ஆனால் மற்றவர்கள் நதியில் கலந்த ஒரு குடம் நீர் போலாகிவிடுவார்கள்.

இது எப்படிச் சாத்தியமாகிறது?

சில வருடங்கள் முன்பாக மூன்று மாதங்களே எனது அலுவலகத்தில் வேலைக்கு அமர்த்தப்பட்டவள் ஏமி. மேற்கு அவுஸ்திரேலியாவில் ஏதோ சிறிய நகரத்தில் பிறந்து வளர்ந்ததாகவும் மெல்பனில் தனது தாய் இரண்டாவது திருமணம் செய்திருப்பதால் இங்கு வந்ததாகவும் சொல்லியதுடன் செல்லப்பிராணிகளோடு வேலை பார்ப்பதற்கிருக்கும் தனது ஆர்வத்தை வெளிப்படுத்தி தனக்கு வேலை தரும்படி கேட்டாள்.

ஐந்தரை அடிக்கு மேலான உயரமும் தரமான மேற்கு அவுஸ்திரேலிய கோதுமையின் போசாக்கில் செழிப்பாக வளர்ந்த அங்கங்களுடன் இருந்தாள். இதைவிட அவளிடம் பிடித்தது அவளது முகம். பால் பவுடர் டின்னில் உள்ள குழந்தையின் வாளிப்பான வட்டமுகம். இதற்கு மேல் நகரத்தன்மையற்ற மொழியில் தெரிந்த அப்பாவித்தனமும் அவளுக்குத் தனி அழகைக் கொடுத்தது.

‘என்னிடம் இருப்பது மாலை நேரத்தில் நான்கு மணிநேரம் மட்டும் வேலை செய்யும் அலுவலகம். பகுதி நேர வேலை இதில் கிடைக்கும். வேதனம் உனது வாழ்க்கைக்குப் போதாது. உனக்கு இஷ்டமாக இருந்தால் வேலைக்கு வா’ என்றேன்.

அதற்கு அவள் சம்மதம் தெரிவித்ததும் ஏற்கனவே முழு நேரவேலை செய்யும் மேரியிடம் “இவளுக்கு வேலையைப் பற்றிச்

சொல்லிக் கற்றுக்கொடு. மூன்று மாதங்கள் எப்படி வேலை செய்கிறாள் எனப் பார்ப்போம்” எனச் சொல்லிவிட்டேன்.

அவுஸ்திரேலியாவில் முதல் மூன்று மாதங்களில் ஒருவர் ஒழுங்காக வேலை செய்யாவிடில் இலகுவாக நீக்கிவிடமுடியும். அதன் பின்பு ஏதாவது வலுவான காரணங்கள் இருந்தால் மட்டுமே வேலை நீக்கம் செய்யமுடியும்.

ஏமி வேலை செய்யத் தொடங்கியதும் பல தவறுகள் தெரிந்தாலும் அதைப்பொறுத்துக்கொண்டேன். ஒரு நாள் வேலைக்குப் பிந்திவந்தபோது கோல்ஸ் குப்பர் மார்க்கட் நிறுவனத்தில் வேலை செய்வதாகச் சொன்னாள்.

“இரண்டு வேலையிலும் உனக்குத் தேவையான பணம் கிடைக்கும் அல்லவா?”

“எனக்குப் பணத்தேவையுள்ளது. எனது போய்பிரண்ட் ஜெயிலில் இருக்கிறான்.”

“என்ன குற்றம் செய்தான்?”

“அனுமதிக்கப்பட்டதிலும் பார்க்க அதிக வேகமாகக் காரைப் பல தடவை செலுத்தியும் பலமுறை சிவப்பு சமிக்ஞையை மீறியதால் வந்த தண்டப்பணத்தையும் செலுத்தாததால் இறுதியில் ஒருவருட சிறைத்தண்டனை கிடைத்தது. சிறையில் தற்போது ஆறுமாதமாக இருக்கிறான். அவனது தண்டப்பணத்தை நான் செலுத்தினால் அவனது சிறைத்தண்டனையைக் குறைத்து வெளியே அவனைக் கொண்டு வரமுடியும்.”

ஒருவிதத்தில் ஆச்சரியமாக இருந்தாலும் அவளது காதலின் ஆழத்தைப் புரிந்து கொண்டேன்.

ஏமி வேலைக்குச் சேர்ந்த சில கிழமைகளில் எனது அலுவலக விலாசத்திற்குப் பல அமெரிக்க வெளிநாட்டு சுடிதங்கள் வரத் தொடங்கின.

காலையில் மேரி தபாலை எடுப்பது வழக்கம். எனது கடிதத்தை மட்டும் என்னிடம் தருவாள். ஒருநாள் தற்செயலாக வாசலில் வைத்து தபால்காரர் என்னிடம் தந்தபோது அதில் ஒரு கடிதத்தில் அனுப்பிய விலாசத்தைப் பார்த்தபோது அதில் “மத்தியசிறைச்சாலை அங்கோலா லாசியானா” என இருந்தது.

“என்ன ஏமிக்கு அமெரிக்க சிறைச்சாலையில் இருந்து சுடிதம் வருகிறது. அவளது காதலன் அவுஸ்திரேலியாவில்தானே சிறை வைக்கப் பட்டிருக்கிறான்?” என ஆழ்ந்து யோசித்தேன். எனது யோசனையை மேரியுடன் பகிர்ந்துகொண்டேன்.

“உங்களுக்குத் தெரியாதா?”

“என்ன?”

“சிறைச்சாலைகளில் உள்ள கைதிகளுக்குக் கடிதம் எழுதுவது ஏமியின் வழக்கம்”

“உண்மையாகவா?”

ஐக்கிய அமெரிக்காவின் தென் மாநிலமான லூசியானாவில் உள்ள சிறைச்சாலையே அமெரிக்காவில் மிகவும் பெரியது. அதிக கைதிகளை மட்டுமல்ல கொலைத்தண்டனைக்காக ஏராளமான கைதிகளை அங்குத் தடுத்து வைத்திருப்பார்கள். இதை “புவியின் நரகம்” எனக் கூறுவார்கள். அவ்வாறு ஒப்பிடப்பட்டதனால் கலி போர்னியா விற்கு அருகே இருந்த தீவில் இருந்து தற்பொழுது மூடப்பட்டு உல்லாசப்பிரயாணிகளின் காட்சிப்பிரதேசமாக வைக்கப்பட்டிருக்கும் மிகவும் மோசமான அல்காற்ஸ் (Alcatraz) போன்றதெனத் தெற்கில் உள்ள அல்காற்ஸ் என்பார்கள்.

இப்படியான சிறையில் இருந்து கடிதம் ஏமிக்கு வந்திருப்பது அவளது தனிப்பட்ட விடயமாக என்னால் எடுத்துக்கொள்ள முடியவில்லை. பத்தொன்பது வயதும் நிறைவுறாத இந்த ரீன்ஏஜ் பருவத்தில் எனக்கு மகள் இருக்கிறாள்.

நிச்சயமாக நண்பகல் வேலைக்கு வந்ததும் இதைப்பற்றி ஏமியிடம் கேட்பது எனத் தீர்மானித்துவிட்டேன்.

அன்று மாலையில் இரண்டரை மணியளவில் ஏமி வேலை தொடங்கியபோது இது பற்றி பிரஸ்தாபித்தேன்.

சுடு நீரில் அழுக்கிய இறால்போல் அவளது முகம் சிவந்தது. எனது மேசையருகே வந்து மவுனமாக அந்தக் கடிதத்தை என்னிடம் தந்தாள்.

அந்தக் கடிதம் இப்படி இருந்தது.

அன்பின் ஏமி

உனக்கு ஆயிரம் முத்தங்கள். கடந்த முறை நீ அனுப்பிய புகைப்படத்தால்தான் நான் இன்னமும் உயிர் வாழ்கிறேன். எனது வக்கீல் தனது சவர்னர் மேல்முறையீடுதான் இன்னமும் மரண தண்டனையில் தப்புவதற்குக் காரணம் எனச் சொல்லக்கூடும். அது எனது உடலைப் பொறுத்தவரை உண்மையாக இருக்கலாம். என் உயிரை உடலில் வைத்திருப்பதற்கு நான் உள்ளே இழுக்கும் உயிர்க்காற்று ஏமி ஏமி என உனது பெயரைத்தான் சொல்லுகிறது. பெண்களைத் தழுவிய காற்றையே நான் சுவாசிக்காமல் கடந்த பதினொரு வருடமாக வாழ்ந்து வருகிறேன். என்னைச் சுற்றியும் வாழும் ஆண் சிறைக்கைதிகளின் மலசலம் வேர்வை விந்து என்பவற்றின் துர்நாற்றம் எனது மூச்சைமட்டுமல்ல ஐம்புலன்களையும் அடைத்து

விடுகிறது. உனக்குத் தெரியாது. லுசியானாவில் கோடை மிகவும் வெப்பமானது மட்டுமல்ல புழுதியும் கலந்தது. எனது சொந்த ஊரான நியூ ஜேர்சி போன்று புல்வெளிகளும் காடுகளும் தரும் நறுமணம் கொண்டது அல்ல. எனக்குத் தெரியும் மிகவும் இளம் பெண்ணாகிய நீ பல்லாயிரக்கணக்கான மைல் தூரத்தில் இருந்து கடிதமும் படத்தையும் அனுப்புவதன் மூலம் எனக்கு ஒரு மனச்சாந்தியளிக்கும் மருந்தாக நினைக்கிறாய். ஆனால் உனது அழகிய முகம் எனக்குள் ஒரு புகம்பத்தைத் தொடர்ச்சியாக ஏற்படுத்திக் கொண்டிருக்கிறது. எனது தற்போதைய கனவுகள் எல்லாம் மெல்பனைச் சுற்றியும் அவுஸ்திரேலியாவிலும் நடக்கிறது. என்ன விந்தை பார்த்தாயா? அமெரிக்காவை விட்டு எங்கும் செல்லாத எனக்கு கனவுகளில் புது உலகத்தைத் தந்து அதைச் சுற்றுவதற்கு நீ பறக்கும் கம்பளத்தை தந்து உதவுகிறாய் என்பது உனக்குத் தெரியுமா? தயவு செய்து உனது முழு உருவப்படத்தை அடுத்தமுறை அனுப்பு. அதில் உனது அழகிய உருவத்தை இரசிக்க விரும்புகிறேன்.

அன்புடன்

மைக்கேல் சிமித்.

‘அடப் பாவமே இவ்வளவு காதலுடன் எழுதியிருக்கிறானே? என்ன குற்றம் செய்தான்? எனக்கேட்டேன்.

ஏமி சிரித்தபடி “தனது மனைவியையும் அவளின் சகோதரியையும் கொலை செய்துள்ளான். இப்பொழுது மரண தண்டனைக்குக் காத்திருக்கிறான். எல்லா மேன்முறையீட்டு மனுக்களும் நிராகரிக்கப் பட்டுவிட்டன. கவர்னரிடம் கருணைமனு கொடுக்கப்பட்டிருக்கிறது. குடியரசுக்கட்சி கவர்னர். இப்படியான குற்றங்களில் கடுமையாக நடக்கவேண்டும் என்று சொல்லியே தேர்தலைவென்றவர் என்பதால் மரணதண்டனை நிச்சயமாகிறது” என்றான்.

“இவனுக்கு ஏன் கடிதம் போட்டாய்?” எனக்கேட்டேன்.

ஏமி முட்டாணைப் பார்ப்பது போல் என்னைப் பார்த்துவிட்டு ‘கொலைத் தண்டனைக்குக் காத்திருப்போரில் இவனது மரணம் தான் மிக அருகில் உள்ளது. மேலும் எனது போய்பிரண்டை சிறையில் போய் பார்த்தபின்பு சிறையில் இருப்பவர்களுக்கு எப்படி என்னால் உதவி செய்ய முடியும் என நினைத்துப் பார்த்துவிட்டு இதைச் செய்கிறேன்.”

“ஏமி நீ செய்வதில் உள்ளர்த்தத்தைப் பார்க்கவும் அதில் உள்ள மனிதாபி மானத்தை என்னால் உணரவும் முடிகிறது. ஆனால் இந்தக் கடிதங்களை உனது சொந்த விலாசத்துக்கு வரவழைப்பது நல்லது. புரிந்து கொள்வாய் என நம்புகிறேன்.”

“இனிமேல் அதைச் செய்கிறேன்” என்றாள்.

இந்த வயதில் இவளது சிந்தனை செயல் எல்லாம் தெளிவாக இருக்கிறதே என ஆச்சரியப்படுவதைத் தவிர்க்க என்னால் முடியவில்லை.

மெல்பனில் இரண்டு தமிழர்கள் விடுதலைப்புலி குழுவை சேர்ந்தவர்கள் எனக் கைது செய்யப்பட்டதால் அக்காலகட்டத்தில் தமிழ் மாதப் பத்திரிகை நடத்திய என்னிடம் அவுஸ்திரேலியா ஊடகங்களான தொலைக்காட்சிகள் பத்திரிகைகள் மற்றும் வானொலிகள் என்பன மாறி மாறிக் கேட்டபடியே இருந்தார்கள். அன்று ஒருநாள் முழுவதும் நான் தொலைபேசியில் பேசியபடி இருந்தேன். அடுத்த நாள் மாலை சன்ஹெரால்ட் பத்திரிகையுடன் இரண்டரை மணிக்கு ஏமி வந்து எனது மேசையில் வைத்து அதில் ஒருவர் ரொக்கட் லோஞ்சருடன் இருக்கும் வண்ணப்படத்தைக் காண்பித்து “இவர்களை உங்களுக்குத் தெரியுமா?” எனக் கேட்டாள்.

நான் சிரித்துவிட்டு “நண்பர்கள் எனக் கூறமுடியாது. ஏனென்றால் இவர்கள் இயக்கத்தின் கருத்துகளுடன் என்னால் ஒத்துப்போக முடியாது. ஆனால் எனது சமூகத்தவர்கள் என்பதால் இவர்களுடன் நான் பேசிப்பழகி இருக்கிறேன்” என்று சொல்லிட்டு விட்டு எனது வேலையைத் தொடர்ந்தேன்.

அடுத்த நாள் ஏமி வேலைக்கு வரவில்லை. வழக்கம்போல் சுப்ப மார்க்கற் வேலையிலிருந்து தாமதமாக வருவாள் என எதிர்பார்த்தேன். கடைசியவரையும் அவள் வரவில்லை.

அடுத்த நாள் மேரி சொன்னாள் “இனிமேல் ஏமி இங்கு வேலைக்கு வரமாட்டாள்.”

“ஏன்...? அவளுக்கு நாம் எதுவும் சொல்லவோ செய்யவோ இல்லையே?”

“இரண்டு நாட்கள் முன்பு பொலிசால் கைது செய்யப்பட்ட அந்த தீவிரவாத இயக்க ஆதரவாளர்களுடன் நீங்கள் அறிமுகமானவர் என்று நீங்கள் அவளிடம் சொல்லியது அவளை அதிர்ச்சிக்குள்ளாகி யிருக்கிறது. அவளால் அன்று தூங்கமுடியவில்லை. இரவில் துப்பாக்கி களையும் வெடிமருந்துகளையும் நினைத்து அவள் பயந்து விட்டாள். இப்படியான ஒரு இடத்தில் தன்னால் நிம்மதியாக வேலை செய்ய முடியாது என எனக்குக் கைத்தொலைபேசியில் குறும்செய்தி அனுப்பியிருந்தாள்.

மேரிக்கு என்னால் எதுவித பதிலும் சொல்ல முடியவில்லை.

மெல்வூனார்வு

குவான்ரஸ் விமானத்தின் எக்கணமி வகுப்பு இருக்கைகள் நெருக்கமாக இருந்தன. யன்னலருகே அவனது இருக்கையின் கைப் பிடியை உயர்த்திவிட்டு அடுத்த இருக்கையில் உட்கார்ந்திருந்த சோர்வோடு மேலும் நெருக்கமாகச் சாய்ந்தான் ஆனந்தன். அவளது உடலின் நெருக்கம் மனதில் சிலிர்ப்பை ஏற்படுத்தி உடலின் உள்ளே இரசாயன மாற்றத்தை ஏற்படுத்திக் கொண்டிருந்தது. அந்தக் கிளர்ச்சி மதுவின் போதைபோல் மேலும் மேலும் அவனுக்குத் தேவையாக இருந்தது. அவனது போதை கொண்ட மனம் விமானத்தின் வேகத்துக்கு மேலாக ஆகாயவெளியில் இறக்கைகட்டிப் பறந்தது.

இரத்த நாடிகளில் வேகமாக ஓடும் குருதியின் ஓட்டத்தை நாடித் துடிப்பில் கை வைத்து பார்த்துக் கொண்டான். அவனது இதயத்தின் துடிப்பு பல மடங்கு அதிகமானதால் அவசரத்தில் உள்ளே இருந்து வெளிவர துடிக்கும் சிறுவன் கதவைத் தட்டுவது போல் நெஞ்சாங்கூடு அதிர்ந்தது. சேரா குளிர்ச்சாகப் போர்த்தியிருந்த மண்ணிற கம்பினிப் போர்வையின் ஊடாக அவளது கைகளின் மணிக்கட்டுப் பகுதியைப் பிடித்தபோது கழுத்தைத் திருப்பி மெதுவாக என்ன என்பது போல் சிரித்தாள்.

“இந்தப் போர்வையாக நான் மாறக்கூடாதா?”

“இது கொஞ்சம் அதிகமில்லையா?” என்றபடி தனது விரல்களால் அவன் விரல்களைக் கோர்த்துப் பிடித்தபோது உடல் வெப்பம் அவனுக்குக் கொதிநிலையை அடைந்தது. வாயிலிருந்த உமிழ்நீர் வற்றிவிட்டது போல் இருந்தது. தண்ணீர் குடித்தால்தான் சரி வரும் என நினைத்த படி அவளது கழுத்தில் மெதுவாகச் சரிந்து முத்தமிட்ட போது அவளது கலைந்த பல கேசங்கள் வாயில் சிக்கி பல்களிடையே சென்றன. கழுத்தில் முகம் புதைத்தான். இதற்குமேல் அவனால் விமானத்தில் அவனை நெருங்கமுடியாது.

ஐப்பது வயதில் இப்படியான காதலும் கத்தரிக்காயும் தேவையான யாராவது பார்த்தால் கேட்பார்கள். அவர்களுக்கு அவனது வரலாறு தெரியுமா? சொன்னால்தான் புரியுமா?. இருபத்தைந்து

வயதிற்குக் கீழ்த்தான் காதல் ஏற்படுவதை எமது சமூகம் தமிழ்த் திரைப்படங்களில் பார்த்திருக்கிறது. காதல் என்பது அந்த வயதிற்கு மேல் ஏற்பட்டால் அது கயமை அல்லது லோலாத்தனம் என வரையறுத்துள்ளது. ஆனால் இளவயதில் காதல், சாதி, மதம், குடும்பச் சுகமை, சகோதரிகள், சீதனம் எனப் பல விலங்குகளைப் போட்டு சிறையடைக்கப்படுகிறது.

காதல் உணர்வுகள், பச்சைப்பயறை மணல்போடாமல் சூடான சட்டியில் வறுப்பது போன்று வாட்டி கருக்கி எடுத்துவிடுகிறது. இளவயதுக் காதல் குளிர்கால நெடுந்துாக்கம் கொண்டு பனித் திணை மிருகங்கள் உயிர்களுடன் உறைந்து விடுவது போல் எத்தனை இளம் உள்ளத்து உணர்வுகள் மரத்துவிடுகின்றன.

அவனது காலத்தில் ஆண்கள் படித்து பல்கலைக்கழகம் சென்றால் அவர்களைச் சந்தைக்கு வந்த காணை மாட்டைப்போல் ஏலம் விடுவதற்கு அக்கால சமூகம் தயாராக இருந்தது. பிள்ளைகளைப் பிடித்து குருபாக்கிப் பிச்சையெடுக்க வைக்கும் பாதகனைப் போல் சமூகம் இருந்தது என்ற கூற்று சில சந்தர்ப்பங்களில் மிகையானது அல்ல.

இலங்கையில் பல்கலைக்கழக பிரவேசத்தில் தரப்படுத்தல் வந்த போது, இந்த ஏல வியாபாரம், பங்குச் சந்தை சரிவடைவது போல் தேக்கமடைந்தது. அதனாலும் ஆயுதப்போராட்டம் வந்திருக்க வேண்டும். ஆனால் அதை ஒரு காரணமாகச் சொல்ல யாழ்ப்பாண சமூகத்திற்கு துணிவு இல்லை.

ஆனந்தன், தனது நண்பன் ஒருவன் பள்ளிக் காலத்தில் காதலிப்பதைப் பார்த்து கான்வெண்டிஸ் படித்த ரெஜினா என்ற பெண்ணிடம் பழக முயன்றான். பாடசாலை முடிந்து அவள் போகும் வழியில் சைக்கிளில் வந்து மறித்து சுகம் விசாரிக்க முற்பட்டபோது காறித் துப்பிவிட்டுச் சென்றுவிட்டாள். அவளது துப்பல் உலர்ந்து போனாலும் அதன் தாக்கம் பல வருடங்களாகத் தொடர்ந்தது.

ஏன் அவள் தன்னை உதாசீனம் செய்தாள்? குறைந்த பட்சம் முகத்தைத் திருப்பிக் கொண்டு போயிருக்கலாம். அவ்வாறு அவமானம் செய்வதற்குக் காரணம் என்ன?

ஐந்தடி எட்டங்குல உயரத்தில் தான் கருப்பு நிறமாக இருந்தது தான் காரணம் என ஒப்புக்கொள்ள முடியவில்லை. ஆனந்தனிலும் பார்க்க அவலட்சணமானவர்கள் காதலிகளை வைத்திருந்த போது தனது இயலாமைக்குக் காரணம் வேறாக இருக்கவேண்டும் என நினைத்தான். ஆண்களே படித்த யாழ்ப்பாண இந்துக்கல்லூரியில் தொடர்ந்து படித்ததால் பெண்களிடம் பழகும் நாகரீகம் தெரிய வில்லையோ? அல்லது பெண்களை அணுகும் முறையில் தவறா?

மௌனமாகக் கேள்விகளை மட்டும் தான் அவனால் கேட்க முடிந்தது. நண்பர்களிடம் முதல் காதலின் தோல்வியைப் பகிர்ந்து கொள்ள அவமானமாக இருந்தது. அவளில் ஆத்திரப்படவும் முடியவில்லை. எச்சிலை துடைத்து விட்டு அந்தக் காதலை மறந்து விட்டான். அந்தத் துப்பலுடன் காதலிக்கும் எண்ணம் அவனை விட்டுப் போய் விட்டது.

அவன் பேராதனை பல்கலைக்கழகம் சென்ற முதலாவது வருடத்தில் தகப்பனார் ஏலத்துக்கான ஏற்பாட்டைத் தொடங்கி விட்டார். இரண்டு தங்கைகளையும் சீதனம் கொடுத்து மாப்பிள்ளை எடுக்கவேண்டும் எனக் காரணம் காட்டியதால் வேறுவழி இல்லாமல் சகோதர பாசத்தின் “பிளாக்மெயிலில்” ஒத்துக்கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

பட்டம் பெற்று, மகாவலிகங்கை மறித்து கட்டும் திட்டத்தில் கொதமலையில் சிவில் எஞ்ஜினியராக வேலை தொடங்கியபோது ஏலம் உச்ச நிலையடைந்து திருமணவிவகாரம் குடு பிடித்தது.

ஆனந்தனின் தந்தை கணக்கு வாத்தியார். அவர் கணக்குப் போட்டு சீதனமாகக் கேட்ட பணம், இரண்டு எஞ்ஜினியரை வளைச்சுப் போடக் காணும். இரண்டு தங்கைகளுக்கும் சேர்த்து சீதனமாக சேர்த்துக் கேட்ட தொகையாக இருக்கவேண்டும். அக்காலத்தில் யாழ்ப்பாணக் குடும்பங்கள் வீடு வளவுகளை எல்லாம் அடைவு வைத்து இளம் பொடியங்களை ஏரோபுளைட்டில் பெர்லினுக்கு அனுப்பியதால் பலரிடம் காசு சேமிப்பில் இல்லை. அனுப்பிய பொடியள் பெர்லின் எல்லை கடந்து பிரான்ஸ், சுவீற்சலண்ட் என்று அலைந்து வேலை செய்து எப்ப காசு அனுப்புவார்கள் எனத் தபால்காரனை வழிமேல் விழி வைத்து பெற்றோர் காத்திருந்த காலம்.

ஆனந்தனின் தந்தை பலரது வயிற்றெரிச்சலையும் கொட்டிக் கொண்டார். பலர் உள்ளுக்குள் திட்டினார்கள். வாத்திக்குப் பேராசை என்றார்கள். சிலர் முகத்துக்கே நேரடியாகச் சொன்னார்கள்.

“உங்கடை மகனுக்கு இவ்வளவு லச்சம் கொடுத்து கலியாணம் செய்யிறதிலும் பார்க்க, பிரான்சில் கோப்பை கழுவிறவனுக்கு என்ற பிள்ளையைக் கொடுப்பன். குறைந்த பட்சம் நிம்மதியாக உயிர்ப்பயம் இல்லாமல் என்ற மகள் படுத்தெழும்புவாள்.”

மற்றொருவர் “என்ன உங்கட மகனுக்குத் தங்கத்தில குஞ்சாமணி இருக்கெண்டா இவ்வளவு காசு கேட்கிறீர்கள். சரி அப்படி இருந்தாலும் அதை வைத்து என்ன செய்யமுடியும்?” எனச் சிரித்தபடி கேட்டதாக தங்கச்சி ஓட்டுக் கேட்டுச் சொன்னாள்.

அம்மாவும் தன் பங்குக்கு “என்ற மகன், உங்களாலே கிழவனாகி விடுவான்” எனப் புறுபுறுக்கத் தொடங்கிவிட்டான். விடுமுறைக்கு வந்த ஆனந்தனுக்கு இவற்றைக்கேட்டு வெறுப்பு வந்து இனி யாழ்ப்பாணம் வருவதில்லை எனத்தீர்மானித்தான்.

இறுதியாகக் கொழும்பு பலசரக்குக் கடையின் முதலாளி ஒருவர் எலத்தில் வென்று இருபத்திரண்டு லச்சம் டொனேசன், கொக்கு விலில் வீடு, சார் என வியாபாரத்தை முடித்தார். யாழ்ப்பாணத்தில் இரண்டு தங்கைகளுக்குத் திருமணம் முடித்துவைப்பதற்காக இருபத்தி யிரண்டு லச்சம் வாங்கி தந்தையின் சொற்படி கேட்டு டொனேசன் காசை அப்படியே கொடுத்துவிட்டு நல்ல பிள்ளையாகத் திருமணம் செய்தான் ஆனந்தன்.

முப்பத்திரண்டு வயதுவரை காய்ந்து பருத்தி விதைபோல வெடித்துப் பறக்கும் நிலையில் இருந்த ஆனந்தனுக்கு வாழ்க்கைப் பட்ட மேனகா வானத்து மேனகா போல் இல்லாமல், பலசரக்குக் கடைத் தானியத்தின் போசிப்பில் அமோகமாக விளைந்து இருந்தான். அவனது அங்கலாவண்யங்கள் ஆனந்தனுக்குக் கவர்ச்சியாக இருந்தது. இரண்டு வருடங்கள் மகியங்கனையில் எஞ்ஜினியராக இருந்தபோது முதலாவது மகள் பிறந்தான். மகள் உமா பிறந்த சில மாதங்களில் வந்த 83 கலவரத்தில் இடம்பெயர்ந்து யாழ்ப்பாணம் போனபின்பு மெல்பேனுக்குக்கு வந்தனர்.

இலங்கையில் வசதியாக வாழ்ந்தவர்களுக்கு வேலை கிடைக் காமல் அவுஸ்திரேலிய வாழ்க்கை கசந்தது. அரசாங்க உதவிப் பணத்தில் வாழவேண்டி இருந்தது. வாழ்க்கையின் சக்கரங்களில் மேல்பக்கத் தில் இருந்து சவாரி செய்தவன், இப்பொழுது அடிப்பக்கத்தில் நசிபடுவது புரிந்தது. உதவிப்பணத்தில் வாழ்க்கை ஓட்டுவது கடினம் என்பதால் எஞ்ஜினியர் வேலை கிடைக்கும் நேரத்தில் கிடைக் கூட்டும் எனத் தீர்மானித்து மெல்பனில் டாக்சி சாரதியாக வேலை செய்தான். வருமானம் அதிகம் கிடைப்பதால் இரவு சிப்ட் ஓடினான். டாக்சியில் இருந்து வீடு வந்தவுடன் களைப்பில் சாப்பிட்டு நித்திரை கொண்டு மீண்டும் எழுந்து போகும் இயந்திர மனிதனாக நடந்து கொண்டான்.

அவுஸ்திரேலிய நாட்டு சுதந்திரமான சூழலில் மேனகாவின் கனவுகளும் அவனது கனவுகளும் வேறுதிசைகளில் சென்றன. அவன் பகலிலும் அவள் இரவிலும் கண்டனர்.

இருவரது இல்லற வாழ்வு புயலில் சிக்கிய கப்பல்போல் தத்தளிக்கத் தொடங்கியது. காதல் உணர்வுகளைக் கொண்ட இரண்டு ஆத்மாக்கள் மீட்டும் ராகம் என்றில்லாமல் உடல் அரிப்பில் வேலியில் உராயும் வெள்ளாடுபோல் சுகித்துவிட்டு பகலில் நித்திரைக்குச் செல்வான்.

ஆரம்பத்தில் பல்லைக் கடித்தபடி பொறுத்துக்கொண்ட மேனகா பத்தினிப் பெண்ணாக நடந்தாள். பின்பு வெறுப்பை உடல் மொழியில் வெளிப்படுத்தினாள். சில தடவைகள் அவள் 'நீ மென்மையான உணர்வுகள் இல்லாத மனிதன்' என்று சொல்லி விட்டு அழுது கொண்டு வேகமாகக் குளியலறை சென்றிருக்கிறாள் மேனகா. அவள் குளியலறையில் இருந்து வருவதற்குள் ஆனந்தன் நித்திரையாகி விடுவான். மேனகா வாய்விட்டுத் திட்டியபடியே வீட்டில் வலம் வருவாள். காலையில் இறக்கிய கருப்பணிச்சாறு மாலையில் வாயில் வைக்க முடியாத புளித்த கள்ளாகிவிடுவது போன்று அவள் வாழ்வும் புளித்துப் போனது. புணர்வில் எப்படி மென்உணர்வைக் காட்ட முடியும் என்பது ஆனந்தனுக்குப் புரியவில்லை.

உடல் உறவுக்கு மென்னுணர்வுகள் தேவையில்லை என்பதை நிருபித்தபடியே உள்ளத்தில் காதல் இல்லாமல் கலவி செய்யலாம் என்பதற்கு அடையாளமாக ஒரு மகள் பிறந்தாள். ரேணுகா பிறந்ததும் மேனகா அத்துடன் தாம்பத்திய வாழ்வுக்கு முற்றுப்புள்ளி வைத்தாள். கர்ப்பினியாக இருந்த போது தற்காலிகமாகத்தான் இருக்கும் நினைத்த ஆனந்தனுக்கு ஏமாற்றம் தொடர்ந்தது.

ஆரம்பத்தில் குழந்தை அழும்போது குழந்தையின் அறையில் படுக்க ஆரம்பித்தவள் பின்பு சிட்னியில் இருந்து வரும் இன்பத் தமிழ் என்ற வானொலியைக் கேட்கவேன்று கடந்த பத்துவருடங்களாக வேறு அறையில் படுத்தாள். டாக்சியோடும் வேலை போய் எஞ்ஜினி யரிங் வேலை கிடைத்த பின்பும் நிலைமை மாறவில்லை. வெளியாருக்குக் கணவன் மனைவியாக, பிள்ளைக்குத் தாய் தந்தையாக வாழ்ந்தார்கள்.

இப்படியாகத் தொலைத்த இரவுகள் அவனுக்கு நாற்பது வயதில் இருந்து நலமடிக்கப்பட்டுவிட்டதாக உணரப் பண்ணியது. சாப்பாட்டை மேசையில் வைத்து விட்டுத் தொலைக்காட்சி பார்ப்பாள். இல்லையென்றால் உடம்பு நோகிறது எனப் படுத்து விடுவாள். என்றாவது ஒருநாள் தட்டுத் தடுமாறி கால் கைபட்டால் விரோதியைப் பார்ப்பது போல் பார்த்து விட்டு விலத்திக் கொண்டு போய்விடுவாள். பெரிய மகள் பெரிதாகியதால் இந்த விடயங்கள் அவளைப் பொறுத்தவரை தடை செய்யப்பட்ட விவகாரங்களாகி விட்டன.

அவனிடம் கிரகாச்சாரம் முடிந்து பிரமச்சரியம் எதிர்பார்த்தாள். வாழ்கை என்பது சக்கரம் தானே?

இளைஞனாக இருந்தபோது தகப்பனை தனது எதிரியாக நினைத்த ஆனந்தனுக்கு இப்பொழுது மேனகா அந்த இடத்தை எடுத்து விட்டாளே என்று எரிச்சல் அதிகமாகியது.

எனக்கு நெருங்கியவர்களாலேயே நான் தொடர்ந்து சபிக்கப் படுகிறேனே. இதற்கு மற்றவர்கள் மட்டும் பொறுப்பா? இல்லை நானும் பொறுப்பேற்கவேண்டுமா?

அவனுக்கு மனம் அலைபாய்ந்தது.

இக்காலத்தில் ஆனந்தனின் தந்தையார் இறந்த செய்திவந்தபோது ஆனந்தனுக்கு எந்தக் கவலையுமிருக்கவில்லை. எனக்குத் செய்த கொடுமைக்குக் கொஞ்சம் சிக்கிரமாகப் போய்விட்டார் என நினைத்துக் கொண்டான். கொழும்பில் குண்டு வெடித்ததைக் காரணம் காட்டி யாழ்ப்பாணம் போவதையும் தவிர்த்துக்கொண்டான்.

கொழும்பில் குண்டு வைத்தவர்களை மனதில் மெச்சிக் கொண்டான். அம்மா அதன் பின்பு கனடாவில் வதியும் தங்கைகளிடம் சென்று விட்டாள்.

மேனகாவோடு ஒன்றாக இருந்து பிரயோசனம் இல்லை. கோடை வெயில் உறிஞ்சிய தண்ணீர் மாதிரி அவளது காம உணர்வுகள் ஆவியாகிவிட்டால் அவளைத் தவறு சொல்லி சொல்லி எதுவும் நடக்கப் போவதில்லை. அந்தக்காலத்திலே யாழ்ப்பாண கத்தரிக்காயும் பருப்பு சோறுமென உண்டே செழிப்பாக இருந்தவள் இப்பொழுது அவுஸ்திரேலிய இறைச்சி, மீன், சுத்தமான மரக்கறி என்று இரண்டு மடங்காக வீங்கிவிட்டாள். முப்பத்தியேழு வயதில் அவள் கன்னி யாஸ்திரியாகிவிட்டாள்.

அவளை விட்டு விலகுவதுதான் நல்லது. இப்படி இருவரும் இரண்டு அறைகளில் வாழ்க்கையை விரயமாக்கவியலாது என அவனது உள்ளூணர்வு சொல்லியது.

பிரிவது இலேசாகத் தெரியவில்லை. பிரிந்தால்வேறு ஒரு பெண்ணைக் கல்யாணம் செய்யவேண்டும் என்ற ஆசை துளிர்ந்தது. அதே போல் உள்ளத்தில் பல கேள்விகள் எழுந்தன. இந்த வயதில் என்ன செய்வது? குடும்பத்தைப் பிரியும் போது சொத்துக்கள் பிரிக்கப் படுவதுடன் பிள்ளைகள் வாழ்வில் குழப்பமும் ஏற்படும்.

இவற்றைச் சமாளிப்பது என்ற தீர்மானத்துக்கு வந்தபோது பத்துவருடமாகப் பாவனையில் இல்லாத ஆண்மையை நம்பி எப்படி வேறு ஒரு பெண்ணைத் தேடுவது என்ற கேள்வியும் எழுந்தது.

இந்த வயதில் ஆண்மையைப் பரிசோதிக்க ஒரே வழியாகப் பணம் கொடுத்து பெண்ணொருத்தியைப் பார்ப்பது என்ற முடிவுக்கு வந்த போது கால்நூற்றாண்டுக்கு முன்பு தந்தையின் செயல் நினைவுக்கு வந்தது.

இருபத்தைந்து வயதில் அப்பு எனது ஆண்மைக்கு லட்சக்கணக்கில் விலை பேசினார். நான் இப்பொழுது பணத்தைக் கொடுத்து தேட வேண்டியுள்ளது.

பத்திரிகையில் பார்த்து ஒரு மணிக்கு விலை பேசிய பின் அவளை சந்தித்தான். டாக்சி ஓட்டியகாலத்தில் வாடிக்கையாளரிடம் பேசிய அனுபவம் இப்பொழுது கை கொடுத்தது.

முகவரியையும் நேரத்தையும் கேட்டு அவளது வீட்டிற்குச் சென்ற போது சுதவைத் திறந்ததும் சிரித்தபடி வரவேற்று தன்னை ரோஸ் என அறிமுகப்படுத்தினாள்.

இதுதான் முதல் தடவையா? என்றாள்.

நாற்பது வயதிற்கு மேல் இருக்கும். அதிக மேக்கப்புகள் இல்லாமல் சாதாரணமாக இருந்தாள். கொஞ்சம் அரைகுறையாகத்தான் உடையணிந்திருந்தாள். தொடையின் பெரும்பகுதி வெளித்தெரிந்தது. மார்புப் பகுதியிலும் மேற்சட்டையைக் கத்தரிக்கோல் விளையாடியிருந்தது.

அவளது தொழிலுக்கான யூனிபோம் ஆக இருக்கலாம். விளம்பர மில்லாமல் வியாபாரம் நடக்குமா?

அந்த ஹோலில் உள்ள சோபாவில் உட்காரும்படி சொல்லிவிட்டு உள்ளே சென்று சில நிமிடத்தில் வைன்கிளாசுவுடன் வந்தாள்.

இப்படியான உபசாரத்தை அவன் எதிர்பார்க்கவில்லை. ஆனால் தயக்கத்துடன் கையை நீட்டி வாங்கியதும் மீண்டும் உள்ளே சென்று தனது கையிலும் ஒரு வைன் கிளாசைக் கொண்டு வந்தாள்.

வீட்டில்கூட இப்படி உபசாரம் நடக்காது. பொக்கற்றில் கையை விட்டு அவளிடம் பேசிய தொகையைக் கொடுத்த போது, நன்றி சொல்லி விட்டு மீண்டும் உள்ளே சென்று திரும்பிவந்து, பக்கத்தில் உடலோடு நெருங்கி இருந்தபடி 'உங்கள் கதையைச் சொல்லுங்கள்' என்றாள்.

ஆரம்பத்தில் தனது அந்தரங்க விடயங்களை அவளுக்குச் சொல்லத் தயக்கமாக இருந்தாலும் மெதுவாகச் சொல்ல ஆரம்பித்தான்.

பலவருடங்களாக மனைவியுடன் உறவில்லை. மீண்டும் திருமணம் செய்யவிருக்கிறேன். என்னைக் கொஞ்சம் பரிசோதிக்க எண்ணி இங்கே வந்தேன்.

“எவ்வளவு காலமாகக் காய்ந்திருந்தீர்கள்?”

“கிட்டத்தட்ட பத்துவருடங்கள்.”

“அப்பாடி..... இது எப்படி முடிந்தது. கத்தோலிக்க பாதிரிமார்களை பிரமச்சாரியம் பேணாத இந்த நாட்டில் இது பெரிய சாதனை” எனச்சொல்லி கன்னத்தில் ஒரு முத்தமிட்டு விட்டு மீண்டும் உள்ளே சென்று இரண்டாவது வைன் கிளாசைக் கொண்டு வந்து முன்னால் வைத்தாள்.

“இது யாருக்கு?”

“உங்களுக்குத்தான்.”

“வைனைத் தந்து அனுப்பிவிட நோக்கமா?” என நகைச்சுவையாக அவன் கேட்டான்.

குடித்த வைன் பேச்சைக்கூட்டி இலகுவாக்கியது.

“பத்துவரும் சாய்ந்த மனிதரைக் கொஞ்சம் ரிலக்ஸ் பண்ண வேண்டும் மனமும் உடலும் இறுகியபடி இருந்தால் உடலுறவு இன்ப அனுபவமாக இராது. ஏதோ ஒரு காரியத்தை முடித்து விட்டது போன்ற திருப்திதான் ஏற்படும்” என்று சொன்னவாறு கட்டி அணைத்தாள்.

அவளது அணைப்பில் இரண்டாவது வைன் விரைவாக உட்சென்றது.

அவளே கையைப் பிடித்து மங்கலான அறையொன்றுக்கு அழைத்துச் சென்றாள்.

அவள் தனது மேலாடையைக் களைந்ததும் அதிசயத்தை பார்ப்பது போல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். பத்து வருடங்களின் பின்பாக ஒரு பெண்ணுடலை அன்றுதான் பார்க்கிறான். அவனைப் பொறுத்தவரை எங்கிருந்தோ புத்துயிர் கொடுக்கப்பட்டு உயிர்த் தெழுவது போன்ற சிலிர்ப்பு உடலெங்கும் பரவியது. ஆரம்பத்தில் சிறிய ஏறும்பு ஊருவது போன்ற உணர்வு மெதுமெதுவாக அலையாகி அவனைப் பல இடங்களுக்கு வான்வெளியில் கொண்டு சென்று இறுதியில் உடலெங்கும் ஒரு சுனாமி போல் வெடித்தெழும்பி மீண்டும் புவியில் கொண்டு வந்து போட்டபின்பாக அடங்கியது.

ஆனந்தனுக்கு அவளது வைனும், அம்மணமான உடலும் எங்கோ பறந்திருந்த பறவையை மீண்டும் மரப்பொந்துக்குள் பாதுகாப்பாக வைத்துவிட்ட தேவதையின் செயலாக்கியது.

“அவளது கட்டிலில் இருந்து எழும்ப முயற்சித்தபோது கையைப் பிடித்து இழுத்தாள். இன்னமும் உங்களது பணத்திற்கான வேலை மிச்சம் இருக்கிறது. அவசரப்பட வேண்டாம்” என்றாள்.

மருத்துவர் புண்ணுக்கு மருந்து கட்டிவிட்டு வார்த்தைகளால் ஆறுதலளிப்பது போலிருந்தது அவளது பேச்சு.

மீண்டும் அவளை அணைத்தவாறு படுத்தபோது “என்ன வேலை செய்கிறீர்கள்?”

“என்ஜினியர்”

“எப்பொழுது இறுதியாக மனைவியை விடுமுறையில் அழைத்துச் சென்றீர்கள்?”

“இன்னமும் இல்லை. வீட்டில் முகம் பார்த்து பேசுவதற்கே சிரமமாக இருக்கும்போது விடுமுறைக்குக் கூட்டிப்போய் என்னதான் செய்வது?”

“எத்தனை பிள்ளைகள்?”

“பதினைந்து, பன்னிரண்டு வயதுகளில் இரண்டு”

“உங்கள் மனைவி வீட்டில் இருந்து பிள்ளைகளைப் பார்த்துக் கொள்ளும்போது நீங்களும் அந்த வேலைகளில் பங்கேற்பது உண்டா?”

“நான் இருளோடு வேலைக்குப்போய் வேலை முடித்து இருளோடு திரும்பி வரும்போது வேறு எதுவும் செய்ய முடியாது. சில மணிநேர தொலைக்காட்சியுடன் சாப்பாடு என்று எனது ஒரு நாள் முடிந்து விடும். சனி ஞாயிறு குழந்தைகளின் விளையாட்டு , படிப்பு என நாட்கள் கரைந்து விடுகின்றன.”

“உங்கள் மனைவிக்குக் காசு கொடுப்பீர்களா?”

“இல்லை. அவளது பெயரிலும் இணைந்த வங்கிக் கணக்கு என்பதனால் அவளால் எடுத்துக் கொள்ளமுடியும்.”

“அதுவல்ல. நீங்கள் கொடுப்பதற்கும் அவளாக எடுக்கும் உரிமைக்கும் பெரிய வித்தியாசம் உள்ளது. நான் சொல்லுவது உங்களுக்குக் கொஞ்சம் கசப்பாக இருக்கலாம். இருந்தாலும் சொல்கின்றேன். பெண்களைப் பொறுத்தவரையில் அவர்கள் ஆண்களிலும் பார்க்க வித்தியாசமானவர்கள். மனதில் மகிழ்வோடு இருந்தால் மட்டுமே உடலுறவில் நாட்டம் கொள்வார்கள். உங்களுக்கு ஒரு உண்மை தெரியுமா? உடலுறவுக்கான சமிக்ஞையைத் தொடக்குபவர்களே பெண்கள்தான். உங்களது மனைவிக்கு வயதென்ன?”

“முப்பத்தேழு”

“எனக்கு வயது நாற்பத்தைந்து. உங்கள் மனைவியை வித்தியாசமான முறையில் கையளவேண்டும் என நான் நினைக்கிறேன்.”

“எனக்கு சைக்கோலஜி கவுன்சில்லிங் தந்ததற்கு நன்றிகள்.” எனச்

சொல்லிவிட்டு வெளியே வந்த ஆனந்தனுக்கு ரோஸ் ஞானோபதேசம் செய்த குருவாகத் தோன்றினாள்.

“எப்படி எனது மனைவியோடு வித்தியசமாக நடப்பது?” ஆனந்தன் ஆழ்ந்து யோசித்தான்.

இலகுவானதாக இராது. குறைந்தது குடும்பத்தோடு ஹொலிடேக்குச் செல்வோம் எனத் தீர்மானித்து மேனகாவிடம், ‘இந்த விடுமுறையில் பிள்ளைகளைக் கூட்டிக்கொண்டு நாம் மலேசியா போவோமா’ என்று கேட்டதும் அவள் பட்டாசாக வெடித்தாள்.

“ஏன்... இப்பொழுதுதான் பிள்ளைகளின் ஞாபகம் வந்ததா?”

“இப்பொழுதுதான் சந்தர்ப்பம் வந்தது.”

“நான் ஹொலிடே காலத்தில் பிள்ளைகளுக்கு ரியூஷன் ஒழுங்கு செய்து வைத்திருக்கிறேன். அதனால் இயலாது.”

திருத்தி மீண்டும் ஓட முடியாத வாகனமாகி விட்டதால் அந்த எண்ணத்தைக் கைவிட்டு விட்டுப் புதிதாக ஒன்றை வாங்குவது என்ற டாக்சி சாரதி தொழில் அனுபவம் ஆனந்தனை மாற்றி யோசிக்க வைத்தது.

மிஞ்சிப்போனால் மேலும் பத்தோ பதினைந்து வருடங்கள்தான் வாழப்போகின்றோம். எஞ்சியிருக்கும் காலத்தை வீணாக்குவதில்லை என முடிவு செய்தான். ரோசியின் தொடர்பால் இன்னமும் ஆண்மை துளிர்க்கையில் தனது உணர்வுகள் ஊற்றெடுக்கும் கிணறாக இருப்பது அவனுக்குப் புரிந்ததும் மிகுதியுள்ள வாழ்க்கைக் காலத்தை விரும்பும் பெண்ணொருத்தியுடன் கழிப்பதென்று ஆனந்தன் முடிவு எடுத்தான்.

முடிவு எடுத்தாலும் அதை எப்படிச் சொல்லுவது? செய்வது?

வேறுவழியில்லாமல் விவாகரத்து செய்வதாக அவன் கூறியபோது அவன் அதற்குச் சம்மதித்தாள். சொந்த வீடும் அவனது சுப்பரெனு வேசனில் பாதியும் சேர்ந்தால் மில்லியன் டொலருக்கு மேல் வரும். பொருளாதாரத்தில் பிள்ளைகளுக்கும் மேனகாவிிற்கும் குறை வராமல் சொத்து பிரிக்கப்பட்டதோடு பிள்ளைகளின் தொடர்புகள் சட்டரீதியாக உறுதி செய்யப்பட்டது.

ஒரு விதத்தில் மேனகா தனக்கான சுதந்திரத்தைப் பெற்றதாக உணர்ந்தாள். லட்சக்கணக்கில் பணம் கொடுத்து பொன்வில்லங்கு வாங்கி தன்னைப் பிணைத்தாக ஆரம்பத்திலே நினைத்தவளுக்கு சூழ்நிலைகள் அவளது மனதில் நிறைவையும் ஆறுதலையும் கொடுத்தார்கள். விவாகரத்து இதுவரை காலம் சுமந்த சுமையை இறக்கியதாக மேனகா உணர்ந்தாள்.

ஆனந்தனது பிரச்சினை தொடர்ந்தது.

எப்படிப் பெண்தேடுவது? இன்றநெற்றில் உள்ள விளம்பரங்கள் மூலம் முயற்சித்தபோது தாராளமாகத் தரவுகள் வந்தன. கடைகள், ஹோட்டேல் என்று சீனப்பெண்கள், பிலிப்பைனஸ் பெண்களாகப் பார்த்து டேற்றிங் செய்தான். ஒவ்வொரு பெண்ணும் பல வருடங்கள் வயதில் குறைவாக இருந்தது மட்டுமல்ல, பலரது நோக்கம் அவுஸ்திரேலிய குடியுரிமை பெறுவதேயாகும். இறுதியில் அவுஸ்திரேலிய - ஐரிஸ் வெள்ளை இனப் பெண்தான் அவனது பழைய வாழ்க்கையைக் கேட்டாள். நாற்பத்தைந்து வயதான அவளுடைய இரண்டு பிள்ளைகளும் இங்கிலாந்தில் தங்களது வாழ்க்கைத் துணைகளோடு இருந்தார்கள். இவளும் பிள்ளைகள் வீட்டை விட்டு போனபின்புதான் புதிதாகத் துணை ஒன்றைத்தேடும் எண்ணத்தில் இருந்தாள். அவளை அவனுக்கும் பிடித்தது. சாப்பாட்டு கடைகளில் சாப்பிட்டால் தனது தரப்புக்குத் தானே பணம் கொடுக்க வேண்டும் என்ற அவளது கொள்கை அவனுக்குப் பிடித்திருந்தது. மற்றவர்கள் அவனது சொத்துவிவரத்தை மட்டுமே கேட்டனர்.

அவளுடனான ஒருவருட காதல்விவகாரங்களுடன் அவனுக்கும் மேனாகாவுக்கும் விவாகரத்தும் சிடைத்தது. அதன்பிறகு ஆனந்தன் சேராவைப் பதிவுத்திருமணம் செய்தான்.

அன்று இரவு சிட்னியில் உள்ள பெரிய ஹோட்டலில் தேன் நிலவைக் கழிப்பதற்காகச் சேராவும் ஆனந்தனும் போய்க் கொண்டிருந்தார்கள். போயிங் விமானத்தின் வேகம் அவனுக்குக் குறைந்திருப்பதாகத் தெரிந்தது.

அவனது அவசரத்தைச் சேரா புரிந்து கொண்டதற்கு அறிகுறியாக அவனது தொடைகளில் தனது கையைப் போட்டாள்..

அவளது கைகளில் முழங்கைகளுக்கு கீழ் இருந்த சில குண்டு மணி கரிய புள்ளிகளைத் தடவினான்.

“நாற்பத்தைந்து வயதில் ஐரிஸ் பெண்ணை மணம் செய்தால் இப்படியான புள்ளிகளைத் தவிர்க்க முடியாது” என்றாள் மின்னலான சிரிப்புடன்.

எப்பொழுதும் நேரடியாகப் பேசுவது அவளது சுபாவம். அப்படியான அவளது உரையாடல் வந்து விழும் வார்த்தைகள், மற்றவர்களை வார்த்தைகளைத் தேடும் நிலைக்குத்தள்ளி விடும்.

“இந்தப் புள்ளிகள் உனக்கு அழகைக் கூட்டுகின்றன” என்றான்.

“சட்டப்... நான் ரீன் ஏஜ் பெண்ணாக இருந்தால் இதை ஏற்றுக் கொண்டு சந்தோசப்படுவேன்.”

“எனக்காக அப்படி மாறுவாயா?”

“ரீன் ஏஜ் பெண்ணாக மாறினால் எனது அனுபவம் என்னை விட்டுப் போய்விடுமே?”

சிரித்தவாறு அவளது தலையைத் தட்டியபடி கூறினாலும் அவளது இதயத்தின் சிறு மூலையில் இந்த வயதில் திருமணம் செய்யாமல் தவிர்த்திருக்கலாம் என்ற எண்ணம் வந்தது. ஆனந்தனை நேசித் தாலும் கல்யாணம் என்ற பந்தம் இருட்டில் உள்ளே நுழைந்த திருடனைப்போல் ஆகிவிட்டது அவளுக்கு. ஆனந்தன் அவசரப் படுத்தினாலும் மேலும் சில வருடங்கள் தான் பொறுத்து பார்த்து இருக்கவேண்டும் என மனதிற்குள் அவள் யோசிக்கத்தொடங்கினாள்.

சிட்னி கிங்ஸ்போட் விமான நிலையத்தில் இறங்கி பதிவு செய்திருந்த ஐந்து நட்சத்திர ஹோட்டலுக்குச் சென்றபோது இரவு எட்டுமணியாகிவிட்டது. ஹோட்டல் அறை ஹனிமூன் சூட் எனப்படும் இரண்டு அறைகளைக்கொண்ட ஆடம்பரமான வீடு போல் இருந்தது. வரவேற்பு அறை, அதைவிட இரண்டு அறைகள் கொண்டது அந்த சூட்.

வரவேற்பு அறையில் பழங்கள் வைக்கப்பட்டு இருந்தன. பெரிய அறையில் அழகாக விரிக்கப்பட்டிருந்த கிங் சைஸ் கட்டில் அவளது மனதில் கிளர்ச்சியை உருவாக்கியது.

“எனக்கு பசிக்கிறது” என்றாள் சேரா.

“அறைக்கு வரவழைப்போமா?”

“ஹோட்டலுக்கு அருகாமையில் சைனீஸ் ரெஸ்ரோரண்டைப் பார்த்தேன். நாங்கள் அங்குப் போய் சாப்பிடுவோம்.”

ஆனந்தன் மனதுக்குள் இன்று இரவு எட்டு மணியில் இருந்து காலை எட்டு மணிவரையும் அவளுடன் கட்டிலில் இருப்பது என்ற திட்டத்திற்கு மாறாக வெளியே போக இருந்தது ஏமாற்றத்தைக் கொடுத்தது.

வெளியே சென்றபோது சிட்னியின் கடல்காற்று மெதுவாக முகத்தைத் தடவி நாக்கில் உப்பு கரித்தது. அலையோசை கேட்காத போதிலும் கடல் அதிக தூரத்தில் இல்லை என்பதை உணர்த்தியது.

ஹோட்டலின் கீழ்பகுதியை அண்டிய பகுதியில் வரிசையாக இருந்த பல்வேறு உணவுக்கடைகளில் ஒன்றான சீனா உணவு கடை

யொன்றின் உள்ளே அவள் புகுந்தாள். சுத்தமாகத் துடைக்கப் பட்டிருந்ததால் மூடிய கண்ணாடிக்கதவு அவளது முன்தலையில் இடித்தது. சற்று நிலையிழுந்து பின்வாங்கினாள்.

நெற்றியைத் தடவியபோது “சேரா, நீ ஓகேயா” எனக்கேட்டான் ஆனந்தன்.

சிலகணங்களில் ‘பிரச்சினை இல்லை’ என்ற அவள் உள்ளே பிரவேசித்த போது ஆனந்தன் அவளைப் பின்தொடர்ந்தான்

அவள் வெஜிரேரியனாக இருந்ததால் அவளிடமே உணவை தெரிவு செய்யச் சொன்ன போது அவள் தெரிவு செய்தாள்.

“உணவின்போது வைன் தேவையா?” என்றபோது தலையாட்டி மறுத்தாள்.

“ஏன் மவுனமாகிவிட்டாய்?”

‘ஒன்றுமில்லை’ எனத் தலையை ஆட்டினாள்.

ஆனந்தனுக்கு மனதில் அமைதியில்லை எப்பொழுதும். இந்த ஒரு வருடத்தில் சேரா இப்படி மவுனமாக இருந்தது கிடையாது. அவனுக்கு முற்றிலும் புது அனுபவமாக அந்தத் தேன்நிலவு கரைகிறது.

“உனது முகத்தில் குழப்பமாக இருக்கிறதே?”

அவளிடம் இருந்து பதில் வரவில்லை.

விரைவாக உணவு முடிந்ததும் அமைதியாக சேரா ஆனந்தனைப் பின் தொடர்ந்தபடி ஹோட்டலுக்குள் சென்றாள்.

அறைக்குள் சென்றதும் “என்னை மன்னிக்கவேண்டும்.” என்றாள்.

“நாம் ஹனி மூனுக்கல்லவா வந்தோம்.”

“ஆனந்தன் மன்னிக்கவேண்டும். எனக்கு அப்போது தலையில் அடிபட்டபோது உங்களை மெல்லிய உணர்வுள்ளக் கணவனாக என்னால் பார்க்க முடியவில்லை. தற்போதைய மனநிலையில் தனிமையில் படுக்க விரும்புகிறேன்” என அந்தக் கதவை மூடிக்கொண்டு பெரிய அறையினுள்ளே சென்றாள் சேரா.

மெல்லுணர்வு. அது என்ன மெல்லுணர்வு? என யோசித்தபடியே அந்தச் சிறிய அறையில் இருந்த தொலைகாட்சியில் எதாவது ரொமான்ஸ் காட்சிகள் கொண்ட படம் வராதா எனப் பல சனல்களை மாற்றியபடி இருந்தான் ஆனந்தன்.

Ring
for
Books

892 555 44 67

இலக்கியம்
ஆன்மிகம்
வாஸ்து
ஜோதிடம்
வரலாறு
அறிவியல்
அரசியல்
அகராதி
பங்குச்சந்தை
நாவல்
சிறுகதை
கட்டுரை
சினிமா
மொழிபெயர்ப்பு
இன்னும்....

MO/DD/VPP
முறையில்
பணம்
அனுப்பலாம்

Hillskart.com

எல்லாப்
பதிப்பகங்களின்
புத்தகங்களும்
உங்கள் வீடு
தேடி வரும்!!

Phone
892 555 44 67

Hillskart.com

பெரும்பாலான ஈழத்துப் புலன்கதைகள் யேரினவாது ஆக்கியிருப்பது அரசு இயந்திரத்தின் இராணுவ அடக்குமுறைகள் தமிழர் தேசத்தில் விடுதலைக்கான அடிப்படையற்றவர்களின் ஆராதனை போன்ற பொதுமததன்மையான அடையாளத்தில் இருப்பதால் அவற்றிலிருந்து வேறுபட்டு வாசகனை பிரத்தியேக இன மத தேச குடும்ப உறவுகள் மற்றும் நாணவீத உணர்வுகொடுப்புகள் உடனான வாசிப்பனுபவத்துக்கு இடம் கொடுக்கின்ற வித்தியாசமான படைப்புகள் இவை. பரிசுத்த அறிவுத்துறையினர் கலைப்பழக்கம் கொண்டிருக்கும் நடுசனின் உரைநடை மொழிவாசகம் வாழ்க்கையைப் போலவே இலக்கியமும் பன்முகத்தன்மைவாய்ந்தது என்பதை ஒவ்வொரு படைப்பினூடாகவும் பதிரும் விதம் லயிப்பு ஏற்கவேண்டிய வண்ணாத்திக்குளம் (தமிழ் ஆங்கிலம்) நாவல் உண்மையே வயப்படுகின்றது (தமிழ் ஆங்கிலம்) நாவல் அமேரிக்காவின் வைத்தியசாலை நாவல் மற்றும் வாயும் சைடுகள் (2 தொகுதிகள்) அனுபவப்பதிவுகள் என இருது நூல்கள் மூலம் இலக்கிய வாசகர்களுடன் தனது அனுபவங்களைப் பகிர்ந்துகொண்டிருள்ள நடுசனின் ஆராதனா நூலாக வரும் இந்த நூல் அவருடைய முதலாவது சிறுகதைத் தொகுப்பு.

தனிவத்தை யோசப்

